ELİF YAĞMUR URFALIOĞLU

SEN olduğunu biliyorum

İnsan âşık olunca ayakları yerden kesilir, karnında binlerce kelebek uçuşur derler. Dünyadan soyutlanır ve bunun sonsuza dek süreceğini sanırmış... Tıpkı masallardaki gibi. Gerçekten de öyleymiş.

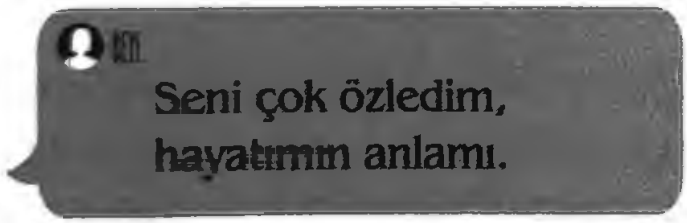
Murat!

Onu ilk gördüğüm anda onun hayatımı değiştireceğini hissetmiştim. Hayatıma girdiğinde ise tahmin ettiğim gibi oldu. Lise sonda tanışmıştık. O zamanlar fazla büyük hayalleri olan bir insan değildim ancak babam gibi ünlü ve yetenekli olmak isterdim. Çok fazla arkadaşım vardı ve bir ergene göre güzel sayılırdım; tek tük sivilcelerimle... Onlar da sivilcem çıkacağından endişe ettiğim için çıkmış olanlar olabilirdi. Yediğime, içtiğime dikkat ederdim. Tam şu anda, o günleri düşünürken kendimi yaşlı hissediyordum. Oysaki üzerinden sadece dört sene geçmişti.

Yeni dönemde, yeni öğrenci olarak sınıfa girdiği an... Her genç kız gibi benim de hayranı olduğum ünlü aktörler vardı ama o, onları bile unutturmuştu bana. Sarı, hafif uzun, dağınık saçları, ela gözleri, bebeksi suratı...

Yakında üç gündür ayrı kaldığım, kirli sakallarını sevmeye doyamadığım o bebeksi surata kavuşacaktım. Bugün Uludağ gezisinden dönüyorduk. Gezi, otelde yaşadığımız sıkıntıdan dolayı planladığımızdan erken bitmişti. Bunu Murat'a söylememiştim. Günlerdir kütüphanede alttan aldığı dersleri yüzünden sabahlamak zorunda kalmışken onsuz eğlendiğim için biraz kendimi suçlu hissediyordum.

Onu göreceğim için kalbim deli gibi çarpıyordu. Dört senedir birlikte olmamıza rağmen onu hala ilk günkü gibi, ilk gördüğüm andaki gibi seviyordum. Sanki her gün ona yeniden âşık oluyordum. Onu ne kadar özlediğimi tüm dünyaya haykırmak istiyordum.

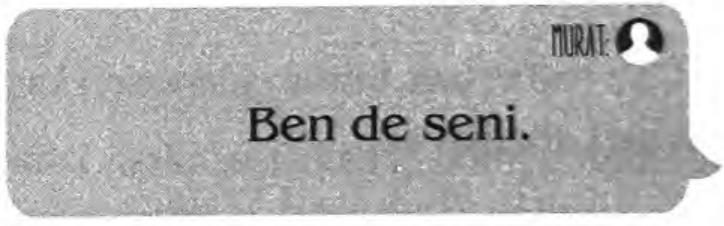

Mesajı yazıp aceleyle gönderdim. Ardından ekranımdaki geçen ay, yıl dönümümüzde çekildiğimiz fotoğrafımıza baktım. Birbirimize sarılıp yanak yanağa şebeklik yaparken çekildiğimiz fotoğraftı. Bir zamandan sonra artık güzel çıkmaya dikkat etmek yerine eğlenmeye bakıyordunuz. Biz de böyle deli deli pozlar vermekten memnunduk. Telefonumun ekranını özlemle okşadım.

Herkes uykulu gözlerle molada aldığı kahveyi içerek ayılmaya çalışıyordu. Sabahın köründe yola çıkmıştık. Otelden ayrılacağımızı çok geç öğrenmiştik. Haliyle sabah uyandırıldığında hazırlanırken uyuklayanlar, okul yönetimine ağzına geleni sayanlar çoğunluktaydı.

Karton bardaktaki buz gibi olmuş filtre kahveden bir yudum aldım. Başımı geriye doğru yasladım. Onu gördüğümde tüm yorgunluğumun gideceğine emindim. Birlikte güzel bir kahvaltı yapmak istiyordum, kahvaltı en sevdiği öğündü. Çok az bir yolumuz kalmıştı, sonrasında okuldaydık. Valizimle doğruca sevgilimin yanına koşacaktım.

Telefonum titredi. Hemen elimdeki bardağı bıraktım ve telefonuma sarıldım. Merakla mesajı açtım.

Gelen mesajla yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Beni gördüğünde kim bilir nasıl sevinecekti? Dün gece kütüphanedeyken attığı fotoğrafı açtım ve uykulu gözlerine baktım.

Murat, kimya mühendisliği okuyordu ve lisedeyken kimyadan nefret ederdi. Şimdi de sevmediği halde okumak zorunda olduğu bölümün eziyetini çekiyordu. Onun için üzülüyor ve onu hep mutlu etmek istiyordum.

"Sen tam bir umutsuz vakasın biliyorsun değil mi, Hazel?"

Yanımdaki Tuba'nın uykulu sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Bir gözü açık, bir gözü kapalı bana bakıyordu. Onu ancak ilişki kavramına uzak bir insan olduğunuzda anlayabilirdiniz; bu da aşk gibi güzel bir duyguyu daha önce tatmadığınız anlamına gelirdi.

"Ne varmış halimde?" diye çemkirdim. Arkamızdaki birinin "Ştttt!" diye bizi azarlamasıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Sesimin bu kadar yüksek çıkacağını düşünmemiştim. Tuba cevap vermeyince sessizce sorumu tekrarladım. Bana tekrar tek gözünü açarak baktı ve bunu nasıl başardı bilmiyorum ama tek gözünü devirdi.

"Şu haline bak, bütün eğlenceleri kaçırdın. Bir de otuz iki diş geri dönüyorsun."

Ona göre sevgilim olduğu için sosyal hayatım sıfırdı. Yeni insanlarla tanışmaya çalışmadığımı, eğlencelere katılmadığımı düşünüyordu. Ben hep böyleydim ama o beni tam olarak tanımadığı için sürekli Murat'ı suçluyordu. Sürekli olarak onun bensiz de çok güzel vakit geçirdiğini, benim de aynısını yapmam gerektiğini söylüyordu. Koridorun diğer tarafında oturan Yeşim bize doğru kafasını uzattı.

"Ne konuşuyorsunuz?" O da benim gibi cin gibi açılmış, koyu kahve, eşek gözleriyle etrafa bakıyordu. Tuba, Yeşim'in

sesini duyduğunda kafasına bir şaplak geçirdi ve korkmuş gibi kendini daha çok oturduğu koltuğa çekti. "Ah!" diye inledi Yeşim, kızıl-kahve kıvırcık saçlarının sağladığı yastık sayesinde çok zarar görmemiş olsa da başını ovuşturdu.

"Korktum," dedi Tuba diğer gözünü açmadan.

O, Tuba gibi değildi. Aşk dediğinizde, Yeşim'de akan sular dururdu. Nerede aşık bir insan görse önünde saygıyla eğilirdi. Böylesine zıt karakterli arkadaşlara sahip olmak bazen zor olabiliyordu.

Otobüs okulun arka bahçesine girene kadar başka bir şey konuşmadık. Yeşim, kafasına yediği şaplak yüzünden hala ters ters Tuba'ya bakıyordu. Tuba cadı gibi olmuş saçlarıyla, Yeşim'e aldırmadan uyumaya çalışıyordu ve ben hala sevgilimi düşünüyordum.

Fakülte binalarından uzak, yeşilliklerin olduğu taraftaki park alanına yöneldi araç. Oturmaktan uyuşan ayaklarımı sallayıp oturduğum yerde esnettim. Camdan dışarıya baktım. Koca yeşilliğin uzandığı bahçeyi izledim. Okul bahçesi sabahın erken saatlerinde sakindi. Otobüs tamamen durup da öğrenciler inmeye başladığında heyecanla yerimden kalktım.

Tuba hala durduğumuzun farkında değildi, salyalarını koltuğa akıtarak uyumakla meşguldü. Onu dürttüm ve kalkmasını beklemeden bacaklarının üzerinden atlayarak Yeşim'in yanına geçtim. Uzanıp oturduğum koltuğun ke-

narındaki kol çantamı aldım. Yeşim de oturduğu yerden kalkmış, koridorda geriniyordu. Hem ön hem de arka kapı açıktı. İnsanlar kendi aralarında fısıldaşıyordu. Kim bilir yine okulun itiraf sayfasında geziyle ilgili ne dedikodular dönüyordu.

Yeşim'e "Sen Tuba'yı uyandır, ben Murat'ın yanına gideceğim," dedim. Yüzüne anlayışlı bir ifade yayıldı ve başını salladı.

Yeşim hala uyumakta olan arkadaşıma pek de arkadaşça sayılmayacak bir bakış atıp "Umarım eline koluna hâkim olmayı başarır, burada resmen dayak yiyorum," diye söylendi. Kapıya doğru yürürken ona yaptığı fedakârlık için uzaktan bir öpücük yolladım ve merdivenlerden aşağı indim.

Otobüsten inen birkaç kişinin uğultusunu duydum. Kendi aralarında fazla ses çıkartmamaya çalışarak gülüşüyorlardı. Otobüse baktım. Camdan dışarıya bakan ve fısıldaşan insanların birbirine gösterdiği yere doğru döndüm.

Gördüğüm manzara; yeşillikler arasında kaldıklarını zanneden bir kızla bir erkek, tıpkı birer hayvan gibi koklaşıyordu. Erkek kızı göğsüne yatırmış ve kollarının arasında öpüp kokluyordu. Kız da kıkırdayarak ona karşılık veriyordu. O sarı saçların, gülüşlerin, öpüşlerin kime ait olduğunu fark ettiğimde başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldum.

O an, gözlerimin bozuk olmasını veya gördüklerimin bir

kâbustan ibaret olmasını diledim. Dizlerim titremeye başladı, güçlükle soluk alıyordum.

Birinin "Yuh abi, yuh!" dediğini duydum. Bu Murat'ın en yakın arkadaşlarından biri olan Demir'in sesiydi. İkisinin ayrılması için sesini duyurmak ister gibi bağırmıştı. Bakışlarımız buluştuğunda bana acıyarak baktığını gördüm. İlişkimizi bilen, duyan ve benimle aynı manzaraya şahit olan diğer herkesin şu an bana öyle baktığına emindim.

Kol çantam parmaklarımın arasından yere düştü. Kulağım uğuldamaya başladı. Demir'in seslenmesiyle birbirlerinden ayrılmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Dünyadan kopmuş ve sonra tekrardan dünyayla iletişime geçmiş gibi etrafa baktılar. Yakalandıklarını anladıklarında yüzlerine mahcup bir ifade yayıldı. Hiçbir tepki veremiyordum. Aptal gibi bütün gece ne hayaller kurmuştum! Onun için ne kadar heyecanlandığımı, üzüldüğümü, onu mutlu etmek için neler planladığımı düşündüm. Artık bunun hiçbir önemi yoktu.

"Gidin, bir ev bulun kendinize!" dedi hadsizin biri. Mide öz suyum boğazımı yaktı ve tekrar geri indi. Birinin elini omuzumda hissettim. Hala Murat'ın yüzüne bakıyordum. Beni görmemişti bile, sadece seslerden dolayı ayrılmışlardı.

Ayağa kalktılar, o yakın arkadaşım dediği kızın elini tuttu. Uzakta olmalarına rağmen yüzünü dikkatle inceledim. Belki de bir pişmanlık belirtisi görmek istediğim için yaptım bunu. Sarı saçlarının önden uzayan bir tutamı yüzüne düştü. Kirli sakallarını sıvazladı. Benim öpmeye, dokunma-

ya doyamadığım sakallarına o kızın dokunduğunu gördüm. O sarı yılanın...

Yüzündeki aşağılık gülümsemeyi fark etmemle bana bakan suratı parçalamak için bir adım attım. O da beni fark etmişti. Küçük boyu ve arsız tavırlarıyla kendinden emin duruyordu. Omzumdaki el beni durdurdu. Bırak beni, diye bağırmak istiyordum. Şunların ikisine de haddini bildirmeliydim ama yapamadım. Etrafımızdaki bakışlar tenis müsabakası izler gibi bir bana, bir onlara kayıyordu. Fazla göz önünde bir ilişki yaşadığınızda insanların da gözü sizin üzerinizde oluyordu. Biz okulun liseli aşıklarıydık, genelde üniversiteye geçildiğinde lisedeki aşklar unutulurdu ama biz bu ilişkiyi dört sene sürdürmüştük. En azından ben sürdüğümüzü zannetmiştim...

"Hazel."

"Hazel."

Kulağıma gelen sesleri duyuyordum ama tepki veremiyordum.

Onun yüzüme bakmasını istiyordum. Hatta bir şey söylemesini istiyordum. Pişman olduğunu, hata yaptığını söylemesini istiyordum. Bana onu affetmem için yalvarmasını istiyordum. O kızı ise parçalamak istiyordum.

Aylarca yüzüme gülmüştü, şirin gözükmeye çalışmıştı. Oynaklığını görmemiş olmak benim hatamdı. Omzumdaki

eli ittirdim ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Artık kimseyi duymuyor, görmüyordum. Sadece o ikisine gözlerim kilitlenmişti. Biri kolumdan tutup beni hızla çekene kadar hızımın farkında bile değildim. Acıyla kolumu tutum; çünkü koluma kuvvetle asılmıştı.

"Bırak beni!" diye bağırdım, beni tutan kişiye. Bu Tuba'dan başkası değildi.

"Nereye gittiğini zannediyorsun? O ikisi yeterince rezilliklerini gösterdiler zaten. Gidiyoruz!" diyerek beni sürüklemeye başladı.

"Onlara iki çift lafım var, bırak beni!" diye kolumu ondan kurtarmaya çalıştım. O sırada Murat, bağarışlarımızı duymuş olacak ki kafasını bize doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştu. O an suratındaki ifade sadece mahcubiyetti. Belki biraz da utanç... Ya da o hadsizin dediği gibi bir ev bulmamış olmanın verdiği pişmanlık.

Bana bakarken gözlerimi gözlerine diktim ve yaptığım şeyi onun yüzüne yaptığımı düşünerek yere tükürdüm. Birçok duyguyu aynı anda yaşıyordum ama şu an en baskın olan şey tiksintiydi! Onunla konuşursam kendimi daha fazla rezil edeceğimi biliyordum. Tuba da benim gibi düşünmüştü.

"Burada, herkesin içinde olmaz. Bırak onlar rezil oldukları yla kalsın," diye fısıldadı. Onu bir daha görmek istemediğim için bunun daha sonrasının olmayacağını biliyordum.

Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki Tuba'nın beni

sürüklemesine izin verdim. Arkama dönüp bakmaya cesaretim yoktu. Geziye üç otobüs gidilmişti ve geziden dönen herkes benim boynuzlandığımı görmüştü. Bu olayın yarına kalmadan tüm okula yayılacağından emindim! Rezil olmuştum, daha da rezil olacaktım. Gözlerime dolan yaşlar soğuktan gözlerimi yakıyordu. Nefes almak dışında hareket edemiyordum. Elim, ayağım vücudumun her bir parçası uyuşmuş gibiydi.

Yeşim'in arabasının yanına geldiğimizde, "Tuba..." dedim güçlükle, sesim o kadar kısık çıkıyordu ki beni güçlükle duydu. Gözyaşlarım yanağımdan usul usul süzülmeye başladı. Engel olmadım, daha ne kadar rezil olabilirdim ki?

"Çok sevmiştim Tuba!" dedim sesim daha güçlü çıkmıştı. Dudaklarımı nemlendirdiğimde tuzlu gözyaşlarımın tadını aldım. Tuba, bana acımaya benzer bir ifadeyle baktı. Beni arabaya bindirdi ve yanıma oturdu. Ne kadar sevdiğimi biliyorlardı. Birinci sınıftan beri yanımda olan arkadaşlarımla, neredeyse her anımızı paylaştığım için onlar ilişkimizin çoğu detayını biliyorlardı.

"Biliyorum, canım benim. Biliyorum," dedi yanağımdan süzülen yaşları silerken. Yeşim arabayı çalıştırdı. Hiçbir tepki vermiyordu.

Çantam, valizim hepsi aklımdan uçup gitmişti. Kızların aldığını umut ediyordum. Başımı Tuba'nın omuzuna yaslayıp gözyaşlarımın usulca akmasına izin verdim. Gözümün önünden gitmeyen manzarayı nasıl aklımdan sileceğimi bilmiyordum. Daha da kötüsü onsuz nasıl bir insan olduğumu, onsuz nasıl yaşadığımı unutmuştum.

Bölüm 1

Günlerdir odamdan çıkmıyordum. Kızlarla görüşmeyi ilk defa kabul etmiştim. Konuşmak istemiyordum, hatta en yakın arkadaşlarım dahil kimsenin yüzünü görmek istemiyordum. Onlara bakınca okuldaki herkesin içinde aldatıldığımı öğrendiğim aklıma geliyordu.

Başıma gelen şeyi bir türlü sindiremiyordum. Hala sinirliydim. Öyle ki içimdeki bu yakıcı his yüzünden birilerine zarar vermek istiyordum. Öfkeli, derin bir soluk aldım ve elimdeki telefonu bir yarım tur daha döndürdüm. Aldatılmıştım. Tahmin ettiğim gibi o sarı yılan, hiç de kardeşi gibi gördüğü bir kız değilmiş. Biliyordum. Biliyordum böyle olacağını ama salak gibi ona inanmayı seçmiştim.

"Bana bunu nasıl yapar?" Sesim tahmin ettiğimden daha sakin çıkmıştı. Yanımda Tuba ve Yeşim vardı. İkisi de tek kelime etmiyordu ama yüzlerindeki üzgün ifadeyi görebiliyordum. Gerçi Tuba beni Murat konusunda çokça uyar-

mıştı ama ben dinlememiştim. Sonuç ortadaydı.

Hayat Dersi 1: Yakın arkadaşlarınız bazen sizin göremediğiniz şeyleri görebilir, o yüzden onlara mutlaka kulak verin.

"Beni... Beni... Kızlar... Beni aldatıyormuş!" Tam da bir Bihter Ziyagil edasıyla söylemiştim. Kendimi değil, onu kalbinden vurmalıydım.

"Anlıyorum aşkım ama bu kadar karaktersiz bir insan için kendini üzmemelisin, sonuçta..." Tuba'nın sözlerini sabırsızca yarıda kestim.

"Sonuçta ne? Dünya üzerinde ilk veya tek aldatılan ben değilim öyle değil mi?" Kızlar gayri ihtiyarı başlarını salladılar ardında da utanarak, özür diler gibi baktılar. Sonunda derin bir soluk alıp kendimi yatağımın içine attım. Bu yaşadığım son zamanlarda çok yaygın olan bir şeydi. Aldatılmam değil elbette, insanların birbirilerini aldatması. Sosyal medya artmıştı, iletişim genişlemiş ve rahatlaşmıştı. Kim kiminle görüşmek isterse en fazla beş saniye sonra ona ulaşabiliyordu. Hatta bu olay, dizilerde basit bir şeymiş gibi gözümüze sokularak daha da yaygınlaşıyordu. Eminim şu anda annem o dizilerden birini izliyordu. Kızının boynuzlarından bihaber üstelik...

"Bu böyle olmayacak!" diye isyan etti Yeşim.

Bence de bu böyle olmayacaktı hatta yanına da kalmaya-

caktı. Minnoş gönlüm intikam istiyordu. İntikam ve kan...

"Bence de," dedi Tuba bıkkın bir ses tonuyla. Ve ikisi de anlaşmış gibi aynı anda doğrulmam için kollarımdan tutup beni çekiştirmeye başladılar.

"Ne oluyor ya?" dedim yatağımdan ayrılmamak için direnir bir halde.

"Ne olabilir, Hazel? Seni bu depresif hallerinden kurtarmaya çalışıyoruz ve konuşma planımız işe yaramadığına göre geriye diğer planımız kalıyor."

"Neymiş acaba diğer planınız?" dedim direnmeyi sürdürürken. Kendime #direnhazel hashtagini armağan ediyordum. Bu arada adım soyadım Hazel Diren. Şaka değil, gerçekten! Atalarımdan gelen direnme gücüm varmış demek ki... Ama direncim arkadaşlarımın güçlü kollarıyla git gide azalıyordu.

"Seni dışarı çıkartmak ve kafanı dağıtmak!" dedi Tuba, inatla kolumdan çekmeyi sürdürürken. Sonunda pes ettim. Beni son zamanlarda hiç bırakmayan, biricik ve sıcacık yatağımdan koparttılar. Ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Yeşim beni ayakta tutmaya çalışırken Tuba tam karşıma geçti.

"Dışarı çıkmak falan istemiyorum. Ayrıca hava çok soğuk!" diye mızmızlandığım sırada, çocuğunu azarlayan anne edasıyla parmağını salladı Tuba.

"İstemiyorum diye bir şey yok. Bak, benim bayramlık ağzımı açtırma. O şerefsiz dışarıda gününü gün ederken sen bunca güzel zamanı niye heba edecekmişsin!"

Sihirli kelimeyi söylediği anda ayaklarım bir güç bulur gibi oldu. Gözlerim kısıldı. Omuzlarım dikleşti. Arkadaşlarım haklıydı aslında, bunca zaman bunu da düşünmüştüm ama dışarıda boynuzlarımı bilen bir insanla karşılaşma düşüncesi pek hoşuma gitmiyordu. Pek değil, hiç! Dışarıda göreceğim her insan Murat'ın beni o yellozla aldattığını biliyormuş da sanki arkamdan konuşacakmış gibi geliyordu.

Bu fikirle arkamı döndüm.

"Kızlar ben yapamayacağım galiba," dedim. Kendimi bir yerden atar gibi yatağa bırakacağım sırada ikisi de kollarımdan tutup buna engel oldular.

"Yapacaksın, hatta birlikte yapacağız. Önce sakin oluyoruz ve güzel bir banyo yapıyoruz." Onlara dikkatle baktım, aklımda oluşan salak soruyu görmezden gelmeye karar verdim. Bunca zamanı yatağın içinde geçirince beynimin bir kısmı yastığa akmış olmalıydı.

"Yani sen yapıyorsun, biz de o sırada nereye gideceğimize ve ne giyeceğine karar veriyoruz. En fazla iki saat içinde de dışarı çıkıyoruz. Anlaşıldı mı?" Son kısımları oldukça gür söylediği için bir anda içimden gelen bağırma isteğiyle asker selamı verip, "Anlaşıldı komutanım!" diye bağırdım Tuba'nın yüzüne.

O iki saatin her beş dakikasında bir, kendime bunu yapamayacağımı tekrarlayıp durdum. Kızlar her defasında beni yapabileceğim konusunda ikna etmeye çalıştılar. Ilık duş iyi gelmişti, sinirlerimi gevşetmişti ta ki kızlar Murat ile ilk buluşmamızda giydiğim elbiseyi ve sinemaya gittiğimiz ilk gün giydiğim çizmeyi gözlerimin önüne kaldırana kadar. Bu dolaptaki çoğu şey bana onu hatırlatıyordu. Hatırlatmayan şeylerinse ya çoktan modası geçmişti ya da üzerimde güzel durmuyordu. Yine de dolabımda kızlarla beraber ufak bir temizlik yaptık; bana Murat'ı hatırlatıp kesinlikle atılması gerekenler, bana Murat'ı hatırlatmasına rağmen atmaya kıyamadıklarım ve diğerleri... Diğerlerinden oluşan bir kazak, etek ve çizme kombini yaptıktan sonra sıra saç ve makyajıma gelmişti. Saçımı kurutup balıksırtı ördüm, makyajımı da kıyafetime uygun ve sade tuttum. Hazırlığımı bitip de kızlara döndüğümde ikisi de bana baygın gözlerle bakıyordu.

"Öpeyim babaanneciğim," dedi Yeşim elime doğru eğilirken.

"Benim babaannem daha modern ve şık, lütfen. Bu babaannelere yapılmış bir hakaret," diye karşılık verdi Tuba. Ben o kadar kötü gözüktüğümü düşünmüyordum ama onlar yine de saçımı bozup, kahverengi kazağımı siyah, dar boğazlı, omuzları yırtık ve önü ters üçgen şeklinde açık olan bir kazakla değiştirdiler. Makyajımı da eteğime uygun

olarak koyu siyah göz makyajına ve bordo ruja çevirdiler. Sanırım böyle daha iyi gözüküyordum. Eteğimi biraz daha belimin üzerine çektiklerinde aynadaki yansımama baktım. Haftalar önceki bana benziyordu ama bu kız biraz daha zayıftı. Yüzümdeki elmacık kemiklerim daha da belirginleşmiş ve bordo rujla dudaklarım sanki mümkünmüş gibi daha dolgun bir görüntüye ulaşmıştı. Üzerimdeki dar kazakla incelen belim daha da belirginleşmişti.

Aynadaki yansımamdan ayrıldıktan sonra yorum yapmaları için kızlara döndüm.

"Şimdi oldun işte, bebeğim."

"İşte şimdi Hazel Diren, canlar yakmaya hazır ve nazır!"

İkisinin de onayını aldıktan sonra sıra anneme gelmişti. Kızlar da makyajlarını tazeledikten sonra aşağı indik.

Annem tam da tahmin ettiğim gibi karnına yastığı çekmiş, tırnaklarını kemirerek dizi izliyordu. Saate baktığımda epey geç olduğunu gördüm. Yani dizinin bitmesine az bir zaman kalmıştı. En heyecanlı kısımlar da sona saklanırdı zaten, benim bir şey istemek için bu dizilere katlandığım çok olmuştu, o yüzden biliyordum.

"Anneciğim..." dedim bir şey istemeye programlı en ince sesimle.

"Hı?" dedi annem gözleri ekrana akacak kadar ekranla iç içe.

"Anneciğim biz kızlarla..." O sırada ekrandaki kızın konuşmasıyla benim konuşmam güme gitti elbette.

"Ben... Ben hamileyim Kenan," diyen kıza annem, "Ayyy yok artık, geri zekalı bu kız, kapı açık mı kapalı bir kontrol eder öyle konuşur. Duydu diğer güzelim çocuk işte, al işte..." diye söylenmeye başladı.

"Anne ben kızlarla..."

Ekrandaki kapının önünde duran çocuk, "Leyla... demek... sen... sen... bunun için beni... beni istemedin, öyle mi?" Kesik kesik, hebele hübele konuşmaya çalışırken annem "Bir de soruyor musun, geri zekalı!" diye bu sefer de çocuğu azarladı. Kimsenin lafımı bölmesine izin vermeden doğruca söyledim.

"Kızlarla dışarı çıkıyorum!" Ekrandaki kızdan sinirini çıkaramayan annem kıza bakarak bana patladı.

"Çık git, def ol!" Aldığım tepki üzerine gülsem mi ağlasam mı kızsam mı bilemedim. Hazır bu kadar kolay izin almışken kelimelere pek de takılmamak gerektiğini düşünüyordum. O yüzden kızlarla beraber odadan sıvıştım.

Kızlar evden çıkana kadar gülmelerini güçlükle bastırmıştı. Evden çıktığımızda aynı anda kahkahayı bastık. An-

nem, her sıradan Türk annesi gibiydi aslında. Sadece yeri geldiğinde, özellikle de eski eşinin, yani babamın, yanında annem olmaktan çıkardı. O zamanlardaki konuşma üslubunu ve davranışlarını annesi görse tanımazdı. Annem, babasının ve eski kocasının parasıyla geçinen bir ev hanımı, önceden birkaç sinema filminde rol almış... Sanırım oynadığı rollerde senaristlere ettiği hakaretlerden sonra mesleğini bırakmıştı. Annem ve babam ben çok küçük yaştayken ayrılmışlar, evliliklerinin sebebi de ben olmuşum galiba; yoksa babamın annemle evleneceği yokmuş.

Babam ise benim yanımda pek göstermese de çapkın bir erkekti.

Kendisi gibi benim de mimar olmamı istemişti. Başta bu fikir bana da cazip gelmişti ama daha üçüncü sınıfta olmama rağmen meslekten soğumuştum, çizimlerim berbattı ve hocalarımın birçoğu Hakan Diren'in kızı olduğumu bildikleri için benden sıradan bir çizim beklemiyordu. Bu da kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oluyordu. Arkadaşlarım genelde babamı severlerdi, hatta birçoğu hayrandı; çünkü kendisi ünlü bir mimardı. Birçoğu ona, babam olduğunu bilmeden hayrandı üstelik.

Hayatım sanırım ve galibalardan oluşuyordu çünkü ben onlara pek de yakın büyümemiştim. Haftada veya ayda birkaç gün babamı görüyordum. Geri kalan zamanı da annemle tartışmakla ve kendimi ondan uzakta bir yere atmaya çalışmakla geçiriyordum. Murat bu zamana kadar daima ilk kaçış yerimdi. Ama meğer onun da benden kaçtığı bir yer varmış:

Nokta beyinli, sarışın yelloz...

Bir kez daha Murat'ı hatırlamamla kan beynime sıçradı ve sakin olmak için derin bir nefes aldım. Soğuk havada dudaklarımın arasından duman çıktı. Bir de otoparkta Yeşim'in arabasını bulmamız gerekiyordu; kendisi genelde arabasını nereye park ettiğini unutan bir insandı. Tek arabayla gitmeye karar vermiştik ve en mantıklısı Yeşim'in arabasıyla gitmekti.

Arabayı bulduğumuzda soğuktan dişlerim takırdamaya başlamıştı. Yeşim arabayı çalıştırırken kendimi arka koltuğa bıraktım. Bir de arabanın ısınmasını beklemek zorundaydık.

"Hazır mıyız?" diye bağırdı Yeşim. Tuba ile aynı anda karşılık verdik.

"Hazırız."

"Değiliz."

İkisi de olumsuz cevabım karşısında bana ters bir bakış attıktan sonra, "Hazırız, hazır..." dediler.

Geldiğimiz yer, üniversite öğrencilerinin takıldığı, ucuz ve içkili mekanlardan biriydi. Kızlar, bizim okuldan ve diğer okullardan birçok yakışıklı erkeğin burada takıldığını söylemişti. Bendeki de ne şanssa son yarım saattir radarıma yakışıklının y'si bile takılmamıştı. Belki de etrafa bayat balık gibi baktığım için öyle görüyor olabilirdim.

Önümdeki içkinin pembe pipetiyle oynarken kızların ellerindeki telefonlarla bir hayli meşgul olduklarını fark ettim. Benim telefonumun şarjı mekâna girdiğimizin ilk beş dakikasında sizlere ömürdü. Günlerdir şarja takmadığım için daha fazla dayanamamış olmalıydı.

"Gerçekten çok eğleniyoruz," dedim büyük bir imayla. Arkada çalan Demet Akalın'ın şarkısını bastırmak için biraz bağırmak zorunda kalmıştım.

Tuba beni takmasa da Yeşim telefondan başını kaldı-

Elif Yağmur Irfalioğlu

rıp, "Şu mesaja cevap verip hemen dönüyorum canım," dedi. Ekranın tuşlarını okşayan Tuba'nın yüzünde saçma bir gülümseme vardı. Madem mesajlaşacaktınız niye beni habitatımdan çekip aldınız ki? Ah, yatağım! Şimdiden onun o sıcaklığını ve içtenliğini özlemiştim.

Önümdeki içkiyi tek seferde, pipetten höpürtü sesi çıkana kadar çektikten sonra ayağa kalktım. O sırada nihayet arkadaşlarımın dikkatini çekebilmiştim.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedikten sonra başka açıklama yapmadan lavaboyu bulmak üzere uzun bir keşif yolculuğuna çıktım. Buraya ilk defa geliyordum, genelde Murat'ın bildiği mekanlara giderdik. Beni buraya hiç getirmemişti ve ben Murat ile takılırken, kızlar da hep buraya geliyormuş. Allah Murat'ı bildiği gibi yapsın!

Lavaboyu garsonlardan birine sorduktan sonra bulabilmiştim. Bana bu koridoru göstermişti fakat hangisinin kadınlar, hangisinin erkekler için olduğu yazmıyordu ve üzerlerinde birer simge de yoktu. Altıma yapmak üzere olduğumdan o piti piti yapmaya vaktim yoktu. İlk karşıma çıkana daldım. İçeri girdiğim anda ayakta işeyen birkaç erkekle göz göze geldim. Buna rağmen sakinliğimi koruyarak, "Sadece tuvaleti kullanacağım," deyip, birinin çıkmakta olduğu kabine kendimi attım. Dışarıdan gelen erkeksi, imalı gülmeleri umursamamaya çalışarak işimi gördüm. Sarhoş değildim, sadece olanlara karşı hissizdim. Ne vardı yani? Alt tarafı tuvaletleri karıştırmıştım!

İşimi gördükten sonra etrafa dokunmamaya dikkat ederek kabinden çıktım. Ben çıkana kadar hepsinin benim çıkmamı beklediğini fark ettim. Eğer mannequin challenge[1] yapmıyorlarsa bana çaktırmamak için her ne yapıyorlarsa, ona geri döndüler. Ben de çekingenliğimi belli etmemeye çalışarak ellerimi yıkadım ve kimsenin yüzüne bakmadan kapıya ilerledim. Çıkarken bile, içeriye girmekte olan birkaç adamın dalga malzemesi olduğumu fark etmiştim.

Kızların yanına döndüğümde masada üç erkek olduğunu gördüm. Her ne konuşuyorlarsa ben gidene kadar kahkahaları eksik olmamıştı. Benim yerime sarışın bir çocuk oturduğu için ben de Tuba'nın yanındaki boşluğa oturmak zorunda kaldım. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdikten sonra yüzümü gülmeyi kesip bana bakan masadakilere çevirdim.

"Çocuklar, size bahsettiğimiz arkadaşımız Hazel, Hazel bunlar da Can, Deniz ve Burak."

Demek benim yerime oturan çocuğun adı Burak'tı. Murat'ın kıskançlığı sebebiyle çevremde neredeyse hiç erkek yoktu. Onun o yılan için söylediği gibi kardeş olarak gördüğüm bir erkek bile yoktu ama çocukların ismini daha önce duyduğumu ve simalarının yabancı gelmediğini fark ettim. Kızlar bahsetmiş olmalılardı. Ne görünüşleri ne de muhabbetleri ilgimi çekiyordu. Dinliyormuş gibi yapmaya başladım ve arada birkaç kez sırf onlar gülüyor diye güldüm.

1 Ed.n. / ***Mannequin Challenge*** zamanın donup kalması üzerine kurulu yeni bir akım. Bu yeni trendin uygulanmasında ise ortamda bulunanlar hareketsiz bir şekilde donup kalmış gibi poz verirken, bir kişi ise bu insanları telefonla videoya alıyor.

Biraz sonra masaya bir çocuk daha geldi ve sıkışmak zorunda kaldık. Onun adı da Duran'mış. Lavabodan gelen Duran arkadaşımız birkaç kez sanki daha önceden samimiyetimiz varmış ve aramızda bir sırmış gibi benimle lavabo konusunda gizliden gizliye dalga geçse de onu umursamadım. Şu an, neden dışarıya çıktığımızı sorgulayacak haldeydim ve kendimi ciddi anlamda kötü hissediyordum.

Kafamı dağıtmak için içtim. Sürekli içtim. Durmadan içtim. Bünyem çabuk sarhoş olmazdı hatta bu zamana kadar hiç sarhoş olmamıştım. Sadece dayanma gücüm kalmadığında kafam hafif dumanlı olurdu ve o zamanda kusardım. Kalkacağımıza yakın benim çok içmemle ilgili şakalar döndüğünde sadece suratımda bu gece takındığım zoraki gülüş vardı.

"O sarhoş olmaz," dedi Tuba.

"Hiç belli olmaz," dedi adını şu an hatırlamadığım çocuk, Yeşim'in yanında oturuyordu. Kafam hafifçe omuzuma düştüğünde bile yüzümdeki gülümseme olduğu gibi duruyordu. Mekân kapanacağı için kalkma vaktimiz gelmişti. İçerisi git gide boşalırken masadaki erkekler hesap ödeme yarışına girdi. Onlar ayağa kalktığı anda kızların bakışları bana döndü. Bir şeyi işaret edip kızıyorlardı ama ben hiçbir şey anlamadan boş gözlerle onları izliyordum. Gösterdikleri yerde benimle dalga geçen çocuk vardı. Bir onu gösteriyorlardı bir de dudaklarını büzüp uyaran bakış atıyorlardı.

"Anlamıyorum ya!" diye bağırdım sonunda. Tüm bakışlar bir anda bana döndü.

"İyi misin güzelim?" dedi kızların gösterdiği çocuk. Güzelim kelimesi hiç bu kadar midemi bulandırmamıştı ona tiksinerek baktım ve iyi olduğumu hepsine kanıtlamak için ayağa kalktım. Bir an başım döner gibi olsa da hemen toparladım ve yarı baygın gözlerimi tamamen açtım.

"İyiyim, ben iyiyim... Gayet iyiyim," dedim sakin bir ses tonuyla. Kızlar rahat bir soluk alırken erkekler hesap ödeme kavgalarına kaldıkları yerden devam ettiler. Duyduğuma göre hesabı bu akşamlık Can ödeyecekti ve diğerleri de bizi toplamak için başımızda duracaktı. Kızlar hazırlanırken onları olduğum yerde usulca bekledim. Locadan ineceğim sırada bir kez daha ayağım tökezleyince bir el belimi kavradı. Suratımı ekşitip belimi kavrayan kişiye döndüm. Bu kızların gösterdiği benimle dalga geçen çocuktu. Güzelim, demişti bir de bana.

"Canım, iyi gözükmüyorsun," dedi bir kez daha. Cevap vermek için kendimi hazırladığım sırada midemden dalga dalga yemek boruma ve oradan boğazıma doğru çıkan acı suyu yuttum. Ağzımı açıp kapadım ve bir kez daha yutkundum. "Sanırım..." dedikten sonrası bir film şeridiydi. Tüm gece ne içtiysem ağzımdan çocuğun üzerine doğru uzun bir şelale olarak akmıştı. Arkadan kızların şaşkınlık nidalarını ve erkeklerin gülmeye benzer anırmalarını duyabiliyordum.

Midemdekiler bittiğinde rahatlamanın verdiği gülümsemeyi hiçbir şeye değişmezdim. Olduğum yerde sallanarak elimin tersiyle ağzımın kenarını sildiğimde karşımdaki çocuk her an üzerime kusacakmış gibi bakıyordu ve üzerinden az önce midemden çıkardıklarım damlıyordu.

"Özür dilerim. Tam, sanırım yeni tanıştığım insanların bana canım ve güzelim demesi midemi bulandırıyor, diyecektim ki midem benden önce davrandı." Kızları mahcup ettiğimin farkındaydım yine de tek kelime dahi etmeden, koşarak dışarı çıktım. Midem bomboştu ve yanıyordu. Saat ilerlediği için uzun bir taksi kuyruğu vardı. Sıraya girmeden ileri doğru yürüyerek boşta bekleyen taksilerden birine kendimi attığımda arkamdan gelen bağırışları duymazdan geldim. Çünkü berbat günün kritiği olan ağlama krizi evresine geçmiştim.

Bir sonraki gün buluştuğumuzda kızlar beni salya sümük görünce kızmadı. Her insanın başına gelebileceğini ve Duran'ın birazcık sulu bir insan olduğunu söylediler. Aslında o geceki amaçlarından biri de Duran ile benim aramı yapmakmış. Öyle bir çocuğa beni nasıl layık görmüşlerdi hiç anlamıyordum. Yine karşılıklı bir anlaşmaya varmıştık.

Beni birkaç buluşmaya daha, zorla da olsa, çıkardılar. Birinde çocuğun yanında ağladığım için çocuk benden soğudu. Bir diğeri, iki şişe kola içip tam babasının açacağı sanat galerisinden konuşurken suratına geğirdiğim için benimle bir daha görüşmek istemediğini söyledi. Diğerlerine gelirsek, birbirinlerinden felaketti. Dağılmıştım ve ben, eski ben değildim artık... Kalbim paramparçaydı ve kimseye güvenmiyordum.

Taaa ki... O güne kadar. O gün, daha fazla sosyal medya profiline bakmamaya dayanamamıştım.

O kızla attığı ilk fotoğrafı görene kadar...

O gün fotoğraflarımızın hepsini silmiş olduğunu da görmüştüm ve kızın profiline girdiğimde ise çıkma tarihlerinin neredeyse bizim dört senelik ilişkimizin üçüncü senesinin altıncı ayına denk geldiğini fark ettim. Bu demek oluyor ki altı aydır aldatılıyordum.

Dudaklarımın arasından ağlama krizi öncesi bir inleme çıktığında kızlarla odamdaydım. Onların yanında ağlamamak için ayağa kalkmış odadan çıkacaktım ki Tuba'nın bir anda kolumdan çekmesiyle yere çöktüm ve gözyaşlarım yanaklarımdan oluk oluk akmaya başladı. Hıçkıra hıçkıra bilmem kaçıncı defa gözyaşlarına boğuldum. Bu sefer kızlar da bana yardımcı olamadılar ve ben susana kadar sadece sırtımı sıvazlayıp geçeceğini söylediler. Geçmiyordu işte, geçmiyordu... Çok acıyordu canım, kalbim onu düşündüğüm anda bin bir parçaya bölünüyormuş gibi acıyordu. Dayanamıyordum!

Gün geçtikçe daha da kötüye gittiğimin farkındaydım. Artık giyimime bile özen göstermiyor, tüm cumartesimi alışverişe veya kuaföre ayırmıyor, makyaj yaparken yoruluyor ve sıkılıyordum. Anlayacağınız ölmüştüm ama gömenim yoktu. Bunları hak edecek ne yapmıştım ki? Sadece sevmiştim. Çok sevmiştim. Onu dünyam haline getirmiştim. O benim merkezimdi. Onun için her şeyi göze almıştım.

Ağlamam durduğunda gürültüyle burnumu çektim ve kızlara baktım.

"Belki de artık benden ümidinizi kesmelisiniz," dedim.

Artık ben bile kendimden ümidi kesmiştim.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak Yeşim. "Bak, birini daha bulalım, belki o sana uygun kişidir. Belki bu sefer..."

"Bu seferi, şu seferi kalmadı Yeşim. Ben başka birinin yüzünü görmek istemiyorum. Teşekkür ederim, farkındayım onu unutturmaya çalışıyorsunuz ama olmuyor. Şurası unutmuyor işte," diyerek işaret parmağımı kalbimin üzerine bastırdım.

Yeşim yalvarır bir surat ifadesiyle, "Ama bak bunu da bir gör, bu son," dedi.

Yeşim beni ikna etmeye çalışırken, Tuba sessizliğini korudu. Onun sessiz olması, fırtına öncesi sessizliğin habercisiydi.

Yeşim'in onu dürtmesiyle Tuba bir an kendine geldi ve "Aslında benim aklıma bir şey geldi," dedi. "Geçenlerde bir film izlemiştik hatırlıyor musunuz?" İkimizin de gözlerinin içine baktı. Ben burnumu çekerek boş gözlerle bakınca Yeşim'e döndü. Geçenlerde dediği? Biz zaten son zamanlarda hep film izliyorduk.

"Ya hani kızın bir çöpçatanlık sitesine üye olduğu film. Sonuçta orada yüz yüze değilsin, cevap vermek için zamanın var, ayrıca görsellerden de istediğin fiziksel özelliklere sahip birini bulabilirsin." Tuba hayallere o kadar dalmıştı ki... "İyi de burası Türkiye," dememle daldığı hayallerden çıktı.

"Yani? Çöpçatanlık siteleri bir tek yabancılar için yapıl-

mıştır diye bir şart mı var? Ayrıca çok yaygın artık, oradan birini bulup evlenenler bile oluyor."

Bu kadar hızlı gitmesi üzerine ellerimi kaldırıp ağzımı yaya yaya tıpkı bir Amerikalı gibi konuştum. "Hey heyy heyyy dostum, sakin ol ahbap! Ne evliliğinden söz ediyorsun sen?"

Hiç komik olmamasına rağmen delirmeye başladığımı düşünerek gülmeye başladım. Bunun üzerine kızlar da gülmeye başladı.

Aslında fena fikir değildi. En azından hemen buluşmak zorunda değildim ve kızların çenesinden kurtulmuş olurdum. Görsellerden nasıl birini seçeceğime de karar verebilirdim. Bu kulağa biraz garip gelse de böylelikle kafamı dağıtabilirdim hatta biriyle konuşmak zorunda bile kalmazdım. Hem kızların istediği hem kendi isteğim olabilirdi. Hemen ayağa kalktım ve benim arkamdan Tuba da ayağa kalktı. Yeşim oturduğu yerden ikimize de deli gözüyle bakıyordu.

"Siz ciddi misiniz?" diye sordu.

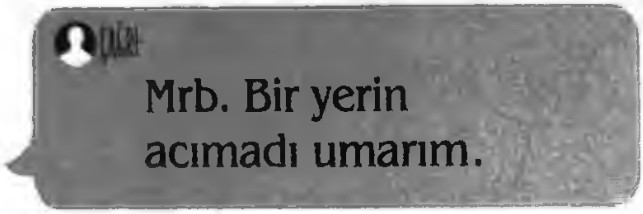
"Evet!" dedim saçma bir coşkuyla. "Yapalım şu işi!"

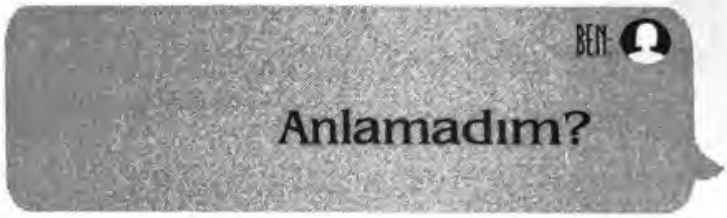
Kızların aklına uyup Türkiye'deki en popüler uygulamada hesabı açmıştım. Açmıştım açmasına fakat burası ciddi anlamda insanın yalnızlığını ve asosyallikten doğan ihtiyacını suratına vuruyordu. Bulduğumuz en sağlam uygulama olan Wooing'deydim. Adı basitti ve size kullandığınız uygulamanın ne kadar masum olduğunu göstermeye çalışmak ister gibi bir anlamı vardı. Sonuçta hepimizin amacı yalnızlığımızı giderecek bir dost bulmak. İçime Elli yaşında, dul bir amca kaçmış gibi konuşmaya başladığıma göre kesin delirmenin eşiğindeydim.

Elimdeki telefon titrediğinde baygın gözlerle ekrana baktım. Adının Çağrı yaşının yirmi yedi olduğu yazan benden otuz dokuz kilometre uzakta biri mesaj atmıştı. Yüklediği görsellerde sporda üstsüz çekildiği, kucağında köpeğiyle, yeğeni olduğunu düşündüğüm ufak erkek çocukla ve arkadaşlarıyla grup halinde çekildiği fotoğraflar vardı.

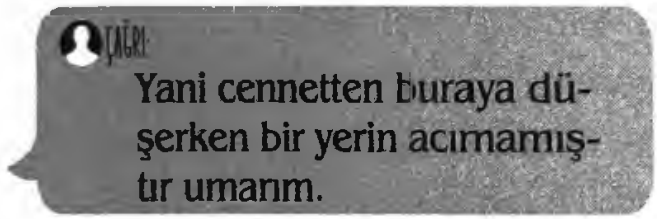
Mesajı açtım ve okuduğumda sadece boş gözlerle ekrana baktım.

Bir süre bu mesajın anlamını düşündükten sonra bunu karşımdaki beyefendiye sormaya karar verdim. Kızlar yanımda olsaydı, daha mantıklı şeyler yazdırırdı.

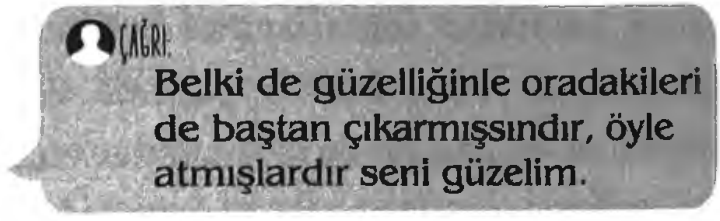
Elimdeki telefonu yatağa bıraktığım anda cevap geldi.

Okuduğum satırlarla midemin hareketlendiğini hissettim. Bir şey yemiş olsaydım mutlaka onu ekrana çıkartırdım. Ben nasıl bir yere düşmüştüm veya nasıl bu kadar düşmüştüm? Yanlış anlamayın ama her insanın belli bir seviyesi olduğunu düşünüyorum. Bu seviyenin maddiyatla uzaktan yakından alakası yok! Kültür, eğitim, yaşanmışlık seviyesi... Ve bir anda kendimi dipte hissetmeye başlamıştım.

Ben cevap vermezken ardından ikinci mesaj geldi.

2 Ed.n. / ***Mrb:*** Merhaba kelimesinin mesaj yazarken kısaltılmış hali.

Ay hoşt! Manyak mı ne?

Elimdeki telefonu sinirle bıraktıktan sonra başımı yastığa koydum. Bu böyle olmayacaktı. Bu, gün içerisinde aldığım tek mesaj değildi üstelik. Uygulama, bu konuşmaları yapan adam görünümlü kıt beyinli sürüsü doluydu. Kıt beyinlilerdi; çünkü daha karşısındaki kadınla iki kelime etmeden onun sadece fiziksel görüntüsüyle yargılayıp, sonra da aklı uçkurunda mesajlar atmak aklı başında bir insanın yapacağı iş değildi.

Bu planda da başarısız olmuştum anlayacağınız.

Telefonum bir kez daha titredi. Eğer yine o sapıksa bu sefer bu telefonu onun münasip bir noktasına monte edeceğimi söyleyecektim. Telefonun ekranına baktığımda o sapıktan olduğunu gördüm. Bu sefer de neden bu güzellikle burada takıldığımı soruyordu. Tam sinirle cevap yazacağım sırada başka birinden mesaj geldiğini gördüm. Önce istek ardından mesaj bildirimi düştü. Ekrana bastığımda karşıma çıkan görselle şok oldum, ağzım açık kaldı.

Tek arıza ben değilmişim anlaşılan. Böyle bir adamın burada ne işi olabilirdi ki?

Sırasıyla fotoğraflarına baktıktan sonra ismine bakmak aklıma geldi ve ardından yaşına. Aslan. Otuz üç yaşında. On iki kilometre uzağımdaydı. Aramızda, yaş farkımız kadar mesafe vardı. Adamın fotoğraflarına bir daha baktım ama yaşını hiç göstermediğini fark ettim. Birçoğunda takım elbiseli ve ciddiydi, sanki kendi telefonundan çekilmemiş gibiydi.

Çatık kaşları, ilk dikkatimi çeken yerdi. Düzgün kaşlarından sonra ileriye doğru bakan, tek bakışta kalbi yaracak bir ok gibi keskin mavi bakışlarına kaydı gözlerim. Ve ilk takılıp kaldığım yer de mavi gözleri olmuştu. Kısa sayılamayacak bir süre boyunca o gözleri süzdüm. Kendimi gözlerden koparabildiğimde dolgun dudaklarına ve biçimli burnuna kadar her detayının kusursuz olduğunu fark ettim.

Parmaklarım bilinçsizce ve okşarcasına ekranda dolaşırken fotoğrafını dakikalarca inceledim. Her biri kusursuzluğu kadar gerçekti de! O kadar çok üzerinde oynanmış fotoğraf görmüştüm ki photoshoplu olsalardı anında fark ederdim. Onunkilerde tek bir oynama olmadığından emindim.

Sakalsız, bebek suratıyla ortaya çıkan kemikli yüzü ve çene gamzesi... Plajdaki fotoğraflarına geldiğimde seslice yutkundum. Gördüğüm manzara... En günah dolu gece de bile bu kadarını hayal edemeyeceğimden emindim.

Hafif tüylü, kaslarla yapılı gövdesi, sizi yalnız gecelerde sarılıp sarmalamasını isteyeceğiniz geniş, kaslı kolları ve yeniden yutkunmama sebep olan karın kasları... Daha önce bir erkekte dış görünüşün o kadar da önemli olmadığını

düşünen ben, adamın sadece dış görünüşüyle bile erimiştim. Adam, canımı acıtacak kadar yakışıklıydı.

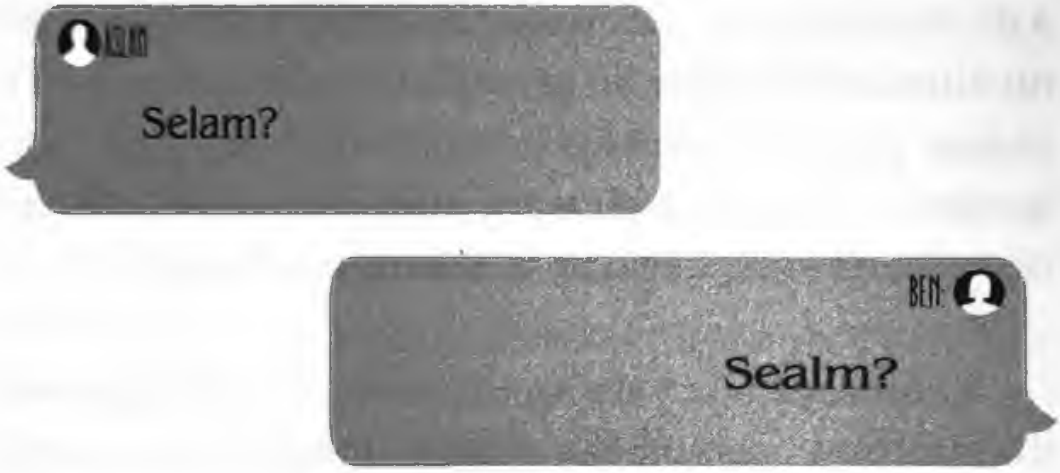
Gözlerim kol kaslarında bir kez daha gezinirken neredeyse fotoğraftan çıkıp beni sardığını hissedebiliyordum. Asil duruşuna bir kez daha göz attıktan sonra fotoğrafların altında kesinlikle bu gördüğünüz varlık hayal ürünüdür ibaresi yazması gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Onu incelerken doğa dışı bir varlık muamelesi yapmak istemezdim ama biz insanoğlu ile bu adam bir tutulamazdı.

Kameraya bile bakmıyordu sanki... O kadar özgüvenli duruyordu ki şaşkınlığım gittikçe artıyordu. Bu şans mıydı veya ufak isyanıma karşı gönderilmiş bir lütuf muydu? Hesabın sahte olduğunu düşünmeye başladığım sıralarda aşağıda ekli bir sosyal medya hesabı gördüm. Hayretim gittikçe artıyordu.

Böyle bir adamın geceleri çapkınlık yapması gerekmez miydi? Bu adama bakmayan bir kadının ancak kör olması lazımdı. Sakalsız bir resminde çenesindeki gamzeye dikkatle baktım. Kızlar şu anda bakmış olduğum şeyi görmüş olsalardı muhtemelen kedi olalı bir fare tuttuğumu düşünürlerdi.

Yazmayı unutup plajdaki fotoğrafını daha fazla yaklaştırmaya çalışırken bir anda telefonuma düşen mesajla gözlerim sanki mümkünmüş gibi daha çok açıldı. Bana mesaj atmıştı. Bana... Tamam çirkin değildim veya sıradan bir güzelliğim yoktu hatta yüklediğim fotoğrafların en iyi pozlarım olduğu düşünülürse, bir erkeğin bana mesaj atması

gayet normaldi... Yine de bu adam... Basit, sıradan bir selam mesajını okurken az kalsın yataktan düşecek olduğumu fark ettim. Hemen kendimi toparladım ve derin bir nefes aldım. Sanki karşımdaymış gibi hafifçe öksürdüm ve parmaklarımın ekranı okşamasına izin verdim.

Gönderdiğim mesaja ikinci kez baktığımda küçük çaplı bir kalp krizi geçiriyordum. Sealm nedir? Sen Hazel Diren'sin kızım, kendine gel! Bu ne avam avam hareketler... Hayatında ilk defa mı yakışıklı erkek görüyorsun? Hemen başına yıldız koyarak mesajımı düzelttim ve tekrar gönderdim.

Konuşmamız böylelikle başlamış oldu. Önce ufak n'aber, n'apıyorsundan başlamış, sonra yavaş yavaş ilgi alanlarımıza geçiş yapmıştık ki esnemeye başladım. Yatağımdaki pozisyonumu değiştirdiğim sırada gözüm aralık perdeye takıldı. Günün aydınlanmakta olduğunu fark ettim. Tüm gecemi gereksiz konuşmalara harcadığım için uykusuz kalmıştım. Dinlediğimiz müzikler, izlediğimiz filmler ve okuduğumuz kitaplar neredeyse aynıydı. Bu benzerlik geceki ikinci şaşkınlığı yaşamama sebep oldu.

Aslında dürüst olmak gerekirse onu gözümde büyütmüş olduğumu düşünmeye başlamıştım. Konuşmamız gayet sıradandı. Belki onda dikkate değer olan tek şey dış görünüştü? Gerçek hayatta dış görünüşüyle kadınları kendine çekerken, konuşmasıyla da ittiği için uygulamada takılmaya karar vermiş olabilirdi.

Yatağımın içinde mayışmış, karşımdaki adamı analiz etmeye çalışırken attığı mesajla göz kapaklarım aralandı.

Saçma bir cevabımdan sonra ne yazacağını beklemeye başladım. Parmaklarımla telefonu sıkıca tutarken yatağımın sıcaklığına biraz daha sokuldum. Göz kapaklarım yavaşça düştüğünde kendimi uykunun tatlı kollarına bıraktım.

Kulağıma ulaşan tiz sesle gözlerimi araladım. Odamın perdeleri sonuna kadar açılmış ve dağınıklık toplanmıştı. Güneş, soğuk kış gününe inat odamı aydınlatıyordu. Tiz bir

sesin ettiği hakaretle olduğum yerden doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Dün geceyi düşündüm. En son o salak uygulamada, Aslan diye biriyle mesajlaşıyordum ve sonrasında uyuyakalmıştım. Elim ilk olarak yatağın içinde telefonumu aradı ve bulamayınca da oturduğum yerden başımı yere sarkıtarak yatağın altına baktım. Yere düşmüştü. Telefonumu yerden aldığım sırada kapının açıldığını duydum. Kafamı kaldırıp gelen kişiye bakmaya çalışırken önüme düşen saçlarımdan hiçbir şey görememiştim. Üstüne üstlük çok saçma bir pozisyondaydım.

"Uyanmış kızın. Veriyorum onunla konuşursun!" dedi annem, duyduğum en asil ama bir o kadar da gergin bir ses tonuyla. Kızın, dediğine göre babamla konuşuyordu. Ben duruşumu düzeltene kadar annem de yanıma ulaşmıştı. Yatağın içine oturduğum anda burnumun ucuna telefonu dayadı. Ben ne olduğunu soran bakışlar atarken inatla telefonu gözüme sokmak ister gibi salladı. Pes edip elindeki telefonu kavradım. Babamın gür ve tok sesini duydum.

"Günaydın prenses," dedi.

"Günaydın baba."

Annem suratını ekşitti. Sanki telefonun ucundaki adamın babam olmasına kendi değil de ben karar vermişim gibi.

"Uyandırdı mı seni?" Babam, annemin ismini söylemeden annemi kast ediyordu. Elbette ona yalan söyledim. Annemle sorunlarım olsa da annemle yaşıyordum.

"Hayır, derse gitmek için kalkmıştım zaten."

"Güzel. Seninle yüz yüze konuşmak istediğim bir konu var. Dersin bitince haber ver, seni okulundan alayım, olur mu?"

Hiçbir şey anlamasam da "Olur," diye karşılık verdim. Akşam görüşmek üzere sözleştikten sonra telefonunu tekrardan anneme verdim. Annem veda etmeden telefonu babamın suratına öfkeyle kapattı.

"Ne oluyor, anne?" dedim kaşlarımı çatarak.

Sanki umursamıyormuş gibi omuz silkerek odadan çıkmadan önce hiç de iç açıcı olmayan bir cevap verdi:

"Akşam baban olacak adamla konuşur öğrenirsin."

O odadan çıkar çıkmaz soluğumu dışarı verdim. Ergenlikten çıkmamış bir annem ve egosu Kafdağı'yla yarışacak kadar büyük bir babam vardı. Sanırım annem babamı hala seviyordu ve kıskanıyordu. Onunla ilgilenmemesi de onu deli ediyor olmalıydı. Bunu uzun zamandır düşünüyordum. Babam gerçekten dışı, âşık olunacak bir adamdı; hatta bana yaklaşımıyla içi de öyleydi ama kadınlara gerçekte nasıl davrandığı konusunda en ufak fikrim yoktu.

Babamla annemi düşünmeyi bir kenara bırakarak elimdeki telefondan saate baktım. Dersin başlamasına yarım saatten az kalmıştı, yetişmem imkansızdı, yine de yataktan

çıktım. Gelen bildirimlere bakarken altı saat önce Aslan'dan gelen mesajı açtım. Okuduğum satırlarla kafam iyice karışmıştı. Aslında aklıma bir şey geliyordu ama öyle olamazdı değil mi? Onun için bu uygulamayı kullanıyor olamazdı?

Bölüm 4

"Bence kesin sahte!"

"Sahte olsa nasıl sosyal medya hesabı kayıtlı olsun ki?"

"Sah-te. Bakın şuraya yazıyorum, benim gözüm bu adamı bir yerden ısırıyor hatta ama nereden çözemedim."

"Senin-gözün-bu adamı... Ay hiç güleceğim yoktu! Tatlım, bir kere sen bu adamı hayatında bir yerde bir kez gör, sonrasında unutman imkânsız gibi bir şey."

Okula yakın bir kafede oturmuş babamın gelmesini beklerken Aslan'ı tartışıyorduk. Tuba onun sahte hesap olduğunu iddia ederken, Yeşim benim gibi düşünerek sosyal medya hesabı kayıtlı nasıl sahte olabilir, diyordu. Aslında kafam fena halde karışmaya başlamıştı. Ayrıca son mesajını da okutmuştum ve kızlar da benim anladığım şekilde anlamışlardı.

"Her şeyi geçtim, bu adam yakışıklı ve aşırı zengin duruyor. Kötü bir şey olacağını zannetmiyorum, biz fesat düşünüyor olmalıyız." dedi Yeşim.

Tam cevap vereceğim sırada Tuba araya girdi. "Hatırlatırım Grey[2] de bu tipte bir adam ve onun da sapkın bir hayal dünyası var. Zaten böyle adamlardan korkmak gerekir. Gerçi sahte olduğu için bu mesajı tartışmaya gerek bile yok. Kim bilir karşımızda bu güzelim fotoğrafların ardına saklanmış nasıl bir tip var?"

Kızların ikisini de susturdum. "Yani sonuç olarak konuşmayı sürdürmeli miyim yoksa sürdürmemeli miyim?" Önümde soğumakta olan kahveden küçük bir yudum aldım.

İkisi de aynı anda cevapladı.

"Konuşma tabi ki!"

"Konuş tabi ki!"

İkisine de sahte birer alkış gönderdim. "Bravo gerçekten çok yardımcı oldunuz."

"Tamam, kuzum sakin," dedi, Yeşim omzumu sıvazlarken. Bu iş böyle olmayacaktı. Yani biri sağdaki melek diğeri soldaki melek olunca işin içinden çıkamıyordum. Aslında ikisi de içimden geçenleri suratıma karşı dile getiriyordu

2 Ed. n. / *Grinin Elli Tonu (İngilizce orijinal adı: Fifty Shades of Grey)* İngiliz yazar E. L. James tarafından yazılan erotik romanın baş karakteri Christian Grey'den bahsedilmektedir.

ama sorun, ikisinin de birbirine zıt düşüncelerimi sesli dile getirmesiydi.

"Kızlar," tam kahvemden aldığım küçük yudum sonrası konuşmaya devam edecektim ki bir anda Yeşim'in büyük bir coşkulu, "Hakan Abi!" demesiyle kahvem boğazıma kaçtı. Öksürürken neredeyse kendimden geçecektim. Babam ne zamandır masamızın bu kadar yakınındaydı?

Tuba hafif hafif sırtıma vururken, garsonun uzattığı sudan bir yudum aldım. Babam benim için endişelenmiş gözüküyordu. Kendime geldiğimde boğazımı temizleyerek ayağa kalktım. Birkaç adımda yanıma gelmesiyle birbirimize sarıldık.

"Babanı görünce bu kadar sevineceğini düşünmemiştim prenses." Ona sadece gülmekle yetindim bir yandan da konuşmalarımızı duymamış olmasını dilemekle meşguldüm.

Geri çekildiğimizde elini belime koyarak kızlarla selamlaştı. Hakan Diren'in karizmasını ve başarısını bilmeyen yoktu, özellikle de mimar adayıyla dolu çevremde. Babam kırk altı yaşında olmasına rağmen hala otuzlarının ortasında gösteriyordu ve fit bir vücuda sahipti. Spor yapıp sağlıklı beslenmek onun yaşam tarzıydı.

Kızlarla konuşurken arada bana "Arkadaşlarınla oturacak mısın, yoksa gidelim mi?" diye sordu. Bir kızlarla baktım bir de babama... Zaten kafamda dün akşamkinden daha

büyük bir soru işaretiyle sohbetimizin sonuna gelmiştik.

"Gidelim, kızların da işleri var."

Oturduğum sandalyeden çantamı ve montumu aldım. Arkadaşlarımı sırayla öptüm. Ayrılırken ikisi de mesaj atmayı unutma demeyi ihmal etmedi. Onlara el salladıktan sonra babamın koluna girerek kafenin çıkışına doğru yürümeye başladım. Biz böyleyken kendimi üç yaşında çocuk gibi hissediyordum. İçimden hoplayıp zıplamak geliyordu. Başımı sallarken babam çocuk hallerime gülüyordu.

"Seni her gördüğümde biraz daha büyüyorsun sanki ama içindeki çocuğun büyümesine asla izin verme prensesim," dedi. Başımı salladım. Aslında içimizdeki çocuk ben farkında olmadan büyüyordu veya ölüyordu. Aldığım yaralar, edindiğim tecrübeler, kaybettiklerim... Hepsi içimdeki çocuğa zarar veriyordu.

Kafenin kapısından çıkarken içeriye girmekte olan bir suret görmemle donup kaldım. Gördüğüm kişi Murat'tı. Burası onun tarzı olan bir yer değildi. O genelde müdavini olduğunu mekanları tercih ederdi. Onu görmemle boğazıma koca bir yumru oturdu ama hemen bakışlarımı çekmeyi başardım. Gözlerim yanmaya başlamıştı ve içimdeki sızı... Onun da beni gördüğüne emindim. Babamın koluna girdiğim için şanslıydım çünkü beni o yönlendiriyordu. Hareket ettiği için orada öyle put gibi kalmadım. Arkama bakmadan babamın beni arabayı park ettiği yere götürmesine izin verdim.

Babam önce benim kapımı açtı. Uyuşmuş bacaklarımla güç bela şoför koltuğunun yanındaki koltuğa oturduktan sonra gözyaşlarımın birkaçı yanaklarımdan süzüldü. Engel olamamıştım. Babam da şoför koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı.

"Baba kız takılalım diye Tarık'a izin verdim. Yani bugün emrinize amadeyim!" Cevap vermek için ağzımı açtığımda dudaklarımdan sadece ağlamaklı bir inilti çıktı.

Babam duyduğu sesle bana döndü, çoktan yüzümü avuçlarımın arasına almıştım.

Onu görmek her şeyi sil baştan yaşamak demekti. İhanetini bir kez daha hatırlamak, kabuk bağlamakta olan yarayı tekrardan oymak demekti. Sanki... Sanki biri göğsümü oymuştu kalbimi oradan sökmeye çalışıyor gibi canım yanıyordu.

"Hazel, kızım, prensesim... Ne oldu?"

Ben cevap veremediğim halde babam defalarca sordu. Gözyaşlarım dinene kadar onu cevaplayamadığım için bana kızmadı. Gözyaşlarım dindiğinde elimin tersiyle yanaklarımı sildikten sonra başımı kaldırıp babama baktım. Oldukça endişeli ve sabırsız gözüküyordu, biraz da kızgın.

Dudaklarımı sarkıttım.

"Özür dilerim sadece bir an her şey üst üste geldi," de-

dim. Elimde olsa bir posta daha ağlayacağıma emindim. Babam uzanıp bana sarıldı.

"Ben her zaman buradayım, ne zaman istersen, ne derdin olursa... Sakın kendini üzme ve seni üzmelerine izin verme. Babana bırak. Hatırlıyor musun küçükken çizgi film izlediğinde sen de süper kahraman mısın baba diye sorardın?" O zamanları hatırladığımda berbat halime rağmen neredeyse gülümsemeye başladım. Annemin yanındayken Barbie, babamın yanında gittiğimde Süpermen ile Batman izliyordum. Annem onları izlememe kızıyordu. Ona göre babamla izlediğimiz her şey saçmaydı ve bir kızın izlememesi gereken şeylerdi. Yine de ben özellikle Batman izlerken büyük keyif alıyordum hatta babamın Batman olduğunu düşündüğüm zamanlar bile oluyordu.

"Kızımın canını sıkan herkese karşı hala süper kahramanım anlaşıldı mı küçük hanım?" dediğinde başımı salladım. Bu konunun peşini bu kadar kolay bırakmayacağını bildiğimden daha fazla konuşmadım. Ne kadar bilgi verirsem o çok daha fazlasını keşfederdi.

Kendime geldiğimden emin olduktan sonra yanağımı sıkıp tekrardan arabayı çalıştırdı. Nereye gitmek istediğimi sorduğunda aklımda belli bir yer yoktu, sadece şu çok elit insanların gittiği yere gidecek havada ve kibarlıkta değildim. Bir de ağladığım için makyajım tüm yüzüme dağılmış olmalıydı.

Babama isteklerimi söyledikten sonra makyajımı düzeltmek için çantamı açtım. El aynamı açtığımda berbat, şiş-

miş ve esmerliğime rağmen yer yer kızarıklık olan yüzüme baktım. Göz kapaklarımdan yanağıma akan siyah, çift şerit yolu söylemiyordum bile... Veya yanağıma doğru dağılmış rujumu ve neredeyse hiç kalmayan fondötenimi...

Araba durana kadar eski halime neredeyse geri dönmüştüm. Bakışlarımı aynadan çekip dışarıya baktığımda on yaşıma kadar her moralim bozuk olduğunda geldiğimiz ıslak hamburgerciye geldiğimizi gördüm. O yaştan sonra babam, kiloma dikkat etmem gerektiğinden beni kendince sağlıksız olduğunu düşündüğü yerlere pek götürmemişti. Yüzümde oluşan kocaman gülümsemeye engel olamadım.

"Baba!" dedim şaşkın ama bir o kadar sevinç dolu bir nidayla.

"Küçük bir kaçamaktan yapabiliriz ama sadece bugünlük... Ayrıca çok zayıflamışsın. Ezgi hiç yemek yapmıyor mu?" Ezgi annem oluyordu ve annem babamın böyle söylediğini duysa babamı öldürürdü.

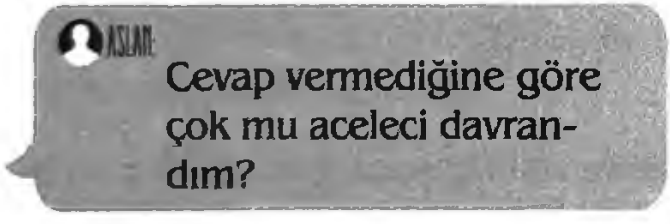
"Yapıyor da derslerden benim yemeğe pek vaktim olmuyor," diyerek arabanın kapısını açtım. Aklımdan Murat'ın yüzünü atmaya çalışırken babamı bekledim. Arabadan inerken telefonu çalmıştı ve sanırım bir iş üzerindeydi. Murat'ın yüzü bir kez daha aklıma geldiğinde onu silip atmak ister gibi başımı salladım. Sakallarını kesmişti oysa ben sakallı halini daha çok beğenirdim. Sarı saçlarını yana doğru yatırmıştı. Beni gördüğünde göz bebekleri büyümüştü. Yanında o kızın olup olmadığını görememiştim.

Babam arabadan inip yanıma geldiğinde beraber küçük dükkâna doğru yürümeye başladık. Hala telefondaydı.

"Sana en iyisini sunacağımdan hiç şüphen olmasın," demişti karşısındakine. Genelde iş yaptığı insanlardan resmi konuşmayı severdi, ilk defa birisiyle senli benli konuştuğuna şahit oluyordum. Şaşırsam da menüyü incelemeyi sürdürdüm.

Konuşması bittiğinde garson yanımıza geldi. Giriş olarak iki ıslak hamburger iki limonata söylemiştik. Garson siparişleri aldıktan sonra yanımızdan uzaklaştı. Babam telefonuyla ilgilenmeyi sürdürürken ben de çantamdan telefonumu çıkarttım. Aslan'a hala cevap vermemiştim ve ne cevap vereceğimi bilmiyordum. İnternetimi açtığımda ondan gelen bir mesaj bildirimlerime düştü.

Sadece meraktan, ilk onun mesajını açtım.

Başımı kaldırıp babama baktım hala telefonuyla meşguldü. Sonra etrafıma baktım bizden başka birkaç masa daha doluydu ama herkes kendi işiyle meşguldü. Mesajına cevap yazmak için ekrana dokundum.

BEN:
Hayır, sadece belki daha sonra olabilir.

ASLAN:
Buna sevindim. Sence ne tarz fotoğraflar çekiyorum?

BEN:
Profesyönel fotoğraflar olabilir.

Ne çekiyor olabilirdi ki? Sanki onu merak etmem için yazmış gibiydi, ben de ona istediği soruyu sordum.

BEN:
Neler çekiyorsun?

ASLAN:
Aklında ne var?

BEN:
Aklımdan bir şey geçmiyor, o yüzden soruyorum.

ASLAN:
Sanat fotoğrafları... Zamanı geldiğinde senin de kusursuzluğunu, tüm çıplaklığıyla göstermek isterim.

Bir anda önüme konan tabakla neredeyse irkildim. O sırada babamın ve garsonun beni izlemekte olduğunu fark ettim. Cevap yazmadan telefonun ekranı kapatıp kenara koydum.

"İyi misin?" diye sordu babam, hala endişeli gözlerle bakıyordu.

"Iı... Şeyy..." Aslan'dan aldığım cevap kafamı o kadar karıştırdığından bir an elimi ayağımı nereye koyacağıma ya da babamın sorusuna ne cevap vereceğimi bilememiştim. Belki de onu engellemeliydim. Böyle bir sapıkla konuşmamam gerekirdi.

"İyiyim, gayet iyiyim... Çok acıktım," diyerek hamburgerimi bir ucundan tutup yemeğe başladım. Babam bugünkü dengesizliklerime bir anlam verememiş gibi başını salladıktan sonra yemeğe başladı.

Birer ıslak hamburger daha yedikten sonra babam üçüncüyü ve dördüncüyü de aldı. Uzun zamandır doğru düzgün bir şey yemediğim için midem küçülmüştü. Hamburgerlere aç gözlerle bakarken midem daha fazlasını yersem çıkartacağının sinyallerini vermeye başlamıştı.

Yemeğimiz tamamen bittiğinde ders, arkadaş ve ev muhabbetinin sonuna gelmiştik.

Ben, pipetle bir hanımefendiye hiç yakışmayacak sesler çıkartarak bardağın dibindeki limonatayla oynarken, babam ciddi bir ifadeye büründü.

"Yeni bir iş aldım, diğerlerinden daha büyük bir iş," diyerek asıl konuya giriş yaptı.

"Tebrik ederim ama ben senin hiç küçük bir iş aldığını görmedim ki babacığım," dediğimde babamın yüzünde egosunun okşandığını belli eden bir ifade yer aldı.

"Bu farklı. Bir zincir ve neredeyse hepsinin çizimiyle ben ilgileneceğim. Sahibi genç sayılır, biraz sabırsız ve ödeme konusunda bonkör. Ben de ayrı bir eve çıkmanın zamanı geldiğini düşündüm." Daha cümlesi bitmeden neredeyse çığlık attım. Etraftaki insanlar bana deliymişim gibi bakarken ben çoktan babamın boynuna atlamıştım bile. Ne zamandır ayrı eve çıkmak istiyordum çünkü annemle tartışmalarımız artık dayanılamayacak hala gelmişti.

Babamın yanaklarından sulu sulu öptüm. "Sen hayatımda gördüğüm en süper babasın, babişko, süperbabişko..." İçimdeki tüm coşkuyu yansıtan sıfatları babama sıraladığımda ikimizde gülmeye başladık.

"Bu kadar sevineceğini bilseydim en başından söylerdim, prensesim." Bir kez daha babamı yanağından öptüm sonra başımı omzuna yasladım. O da yanağımı okşadı. "Bu yüzün hep gülsün, seni bir daha ağlarken görmek istemiyorum," dediğinde başımı salladım. O konuyu hatırlamak istemediğim için başımı kaldırıp babama baktım.

"Nerede ev, ne zaman gideriz?"

"Daha içinde hiç eşya yok. Kendi zevkine göre döşemeni isterdim ama şimdilik benim ellerimde, hazır olduğunda gideriz," dedikten sonra cebinden anahtarı çıkarttı. "Ve ne zaman ehliyet alırsan o zaman araban da hazır!" Resmen hayal gördüğümü düşünmeye başladım. Babamın durumunun yerinde olduğunu biliyordum. Hatta çok çok iyi olduğunu da fakat bir anda bana bunları aldığından nasıl bir adamla iş yaptığını düşünmeye başlamıştım.

Anahtarı alıp onu bir kez daha öptüm ve hesabı ödemek için ayağa kalktık. İçim içime sığmıyordu. Resmen bir evim ve hazırda bir arabam vardı. Benim evim... İleride kendi zevkime göre döşeyeceğim bir evim.

Annem geceyi babamın evinde geçireceğimi duyunca çıldırmıştı. Bir de sanırım ev mevzusundan benden önce haberi olmuştu ve açık açık bana ne zaman evden gideceğimi sormuştu. Aslında bozulsam da uzatmadım çünkü annemin bu hallerine alışıktım. Ve hiçbir şeyin mutluluğumu bozmasına izin veremezdim. Annemden göremediğim sevginin çok çok fazlasını babam bana bir küçük sürprizle gösteriyordu. Onun yanında mutluydum. Buraya ara sıra kalmaya geldiğim için bir odam vardı. Dolabımda günlük birkaç eşyam da vardı. Annemle konuşmamı sonlandırdığımda odama çıktım.

"Prenses, ben çalışma odamdayım sen filmi seçince bana haber verirsin!" diye seslendi babam odamın önünden geçerken.

"Tamam," dedim neşeyle. Beni mutsuz etmeye çalışan hayata inat mutluydum. Üzerime pembe beyaz kedili pijamamı giydikten sonra makyajımı çıkartıp saçlarımı atkuy-

ruğu yaptım. Sonuçta evde yabancı kimse yoktu. Arada bir temizliğe gelen abla olurdu, o da sabahın erken saatinde gelir babam işten dönene kadar giderdi.

Aşağı inip salona girdiğimde evde hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim. Babamın evi bana her zaman ferah ve modern gelirdi. Son teknoloji olmasa bile teknolojiyi takip eder. Televizyonu açtım ve tüm istediğim filmleri bulabileceğim arşive girdim. Bu akşam dram veya romantik komedi izlemek istemiyordum. O yüzden aksiyon, fantastik tarzı bir şeyler baktım. İstediğim filmi seçtiğimdeyse yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Film için uygun ortamımızı hazırlamak için mutfağa girdim. Her şey hazır olduğunda babamı çağıracaktım. Mısır patlatıp içeceğimi koydum. Babamın ne içeceğini bilemediğim için onun bardağını boş bıraktım. Hazırladıklarımı salonda sehpanın üzerine taşıdığım sırada kapı çaldı. Babam birini mi bekliyordu? Kaşlarımı çatarak bir kapıya bir merdivene baktım. Kapı ikinci defa ısrarla çalındığında açmam gerektiğine karar verdim.

Kapıya ulaştığımda önce delikten baktım. Takım elbiseli iki adam vardı. İkisi de birbirinden sert duruyordu. Açacağım sırada babamın merdiven başından gelen sesini duydum. "Ben bakarım Hazel, sen odana git." Bir şey anlamasam da kapı kolunu bırakıp babamın dediğini yaptım. Zaten kapıdaki adamlardan hoşlanmamıştım.

Babam kapıyı açtığında odama girmek üzereydim. Aşa-

ğıdaki adamın soğuk ve gür sesini duyduğumda kaşlarımı çatıp parmaklarımın üzerinde merdivenin başına geri döndüm. Maalesef merakıma yenik düşmüştüm.

"Yalnız değilsiniz anlaşılan," dedi biri. Salondaki hazırlığımı görmüş olmalılardı.

"Buraya bana hesap sormak için mi geldiniz? Proje hazır olduğunda patronunuza göndereceğimi söyledim."

Adamlardan biri hoşnut olmayan bir şekilde homurdandı. Anlaşılan bunlar sadece elçiydi bu gudubet suratların bir de gudubet suratlı patronları vardı. İnsanlar ne kadar sabırsız yaratıklar olmaya başlamışlardı! Babamın evi için teknolojiyi takip ettiğini söylemiştim ama çizimlerini, her zaman elle yapardı, asla bilgisayar kullanmazdı bu da onu biraz yavaşlatıyordu.

"Patron sürecin hızlanmasını istiyor," dedi biri bu diğerinden farklı bir ses tonuydu.

"Uğraşıyorum, daha bir hafta oldu. Bana bir hafta daha verdiğini söylemişti." Babamın sesi de en az onlarınki kadar soğuk ve gürdü. Nasıl bir işe bulaştığını anlayamıyordum?

"Üç güne indi," dedi az önceki ses.

Babam gürledi. "Delirdiniz mi siz, böyle bir şey imkânsız!"

"Sen bilirsin Mimar Bey!" dedi diğeri tehditkâr bir ses tonuyla. Sinirle dişlerimi sıktım. Bir kez daha üç gününün kaldığını söylediklerinde babam onları evden kovdu. Onun ilk defa bu kadar sinirli olduğunu görüyordum. Aşağı inmeye korktuğum için sessizce odama döndüm. Anlaşılan babam hediyelerimin bedelini ağır ödüyordu. Düşünmeden elimi montumun içine soktum ve sanki hiçbir şey duymamışım gibi bir yüz ifadesi takınmak için aynanın karşısına geçtim. Avucumun içindeki metalin soğukluğunu hissediyordum. Bir süre daha annemle yaşayabilirdim.

Babam sinirini atlatmış olacak ki, "Hazel, prensesim..." diye bana seslendi. Yüzüme tatlı olduğunu düşündüğüm bir gülümseme yerleştirerek aşağı indim ve hiç düşünmeden kendimi babamın kollarına bıraktım. Birbirimize sıkıca sarıldık.

Babamın bir soru sormamı beklediğini biliyordum ama sormadım. Sarılmamız bittiğinde beraber salondaki koltuklara geçtik.

"Filmimizi seçtim," dedim ekranı göstererek.

Babam ekrana baktığında güldü. "Yine mi Kara Şövalye?"

"Ne yapayım çok güzel, ayrıca yeni yaptıkları filmler eskileri kadar güzel değil."

"Yeni Süpermen'e kızlar bayılıyor," dedikten sonra söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi dudaklarını mühür-

lemişti. Anlaşılan benden başka birileriyle daha film izliyordu. Gözlerimi kıstım. "Ben hala Batman hayranıyım."

Eski sohbetimize geri dönerken cebimdeki ağırlığından her saniye rahatsız olduğum anahtarları sıktım. Babam içkisini koymak için ayağa kalktığında, "Bu arada," dedim. Ciddi bir konuda konuşma yapmadan önce hafifçe öksürdüm. "Ben... Ayrı bir ev için hazır olduğumu hissetmiyorum. Bir süre daha annemle yaşamalıyım belki de..." Sözlerim bitmeden babam kalktığı yere gerisin geriye oturdu.

"O da nereden çıktı prenses? Senin ne zamandır ayrı eve çıkmak istediğini biliyorum. Annen bir şey demiş olamaz, yoksa sen..." Kaşlarını çattı. "Bizi mi dinledin?"

"Yooo," dedim harfleri uzatarak. "Siz mi, siz kim?" En iyi yaptığım şey olan salağa yatma taklidini denedim ama babam yemedi.

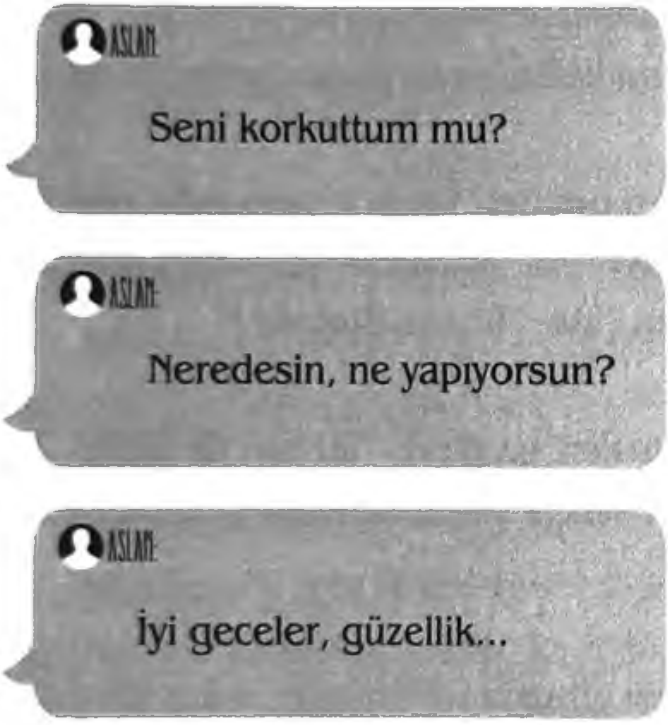
"Hazel! Sana odana gitmeni söylemiştim. Sakın bir daha bunu yapma. Sakın! Ne zaman üç beş kendini bilmez veledin işime karışmasına izin verdim?"

"Ama yine de sen bu evi almak için..."

"Sence bir işle mi o evi aldım ben? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Ayrıca babanın parası seni ilgilendirmez küçük hanım, baba istediğini kızına alır," dedi küçük bir çocuğa bir şey anlatır gibi, ardından da çenemi okşadı. "Tamam mı?"

İçime sinmese de hafifçe gülümseyerek başımı salladım ve tekrardan babama sarıldım. Babamı gerçekten seviyordum. Bazen sorumsuz olsa da anneme beklediği ilgiyi göstermese de seviyordum. Arkadaşlarımın bu özelliğini bilmeden ona hayran olmalarını kıskansam da seviyordum.

O gece yatağıma girdiğimde telefonumu elime aldım. Aslan'dan gelen üç mesaj vardı.

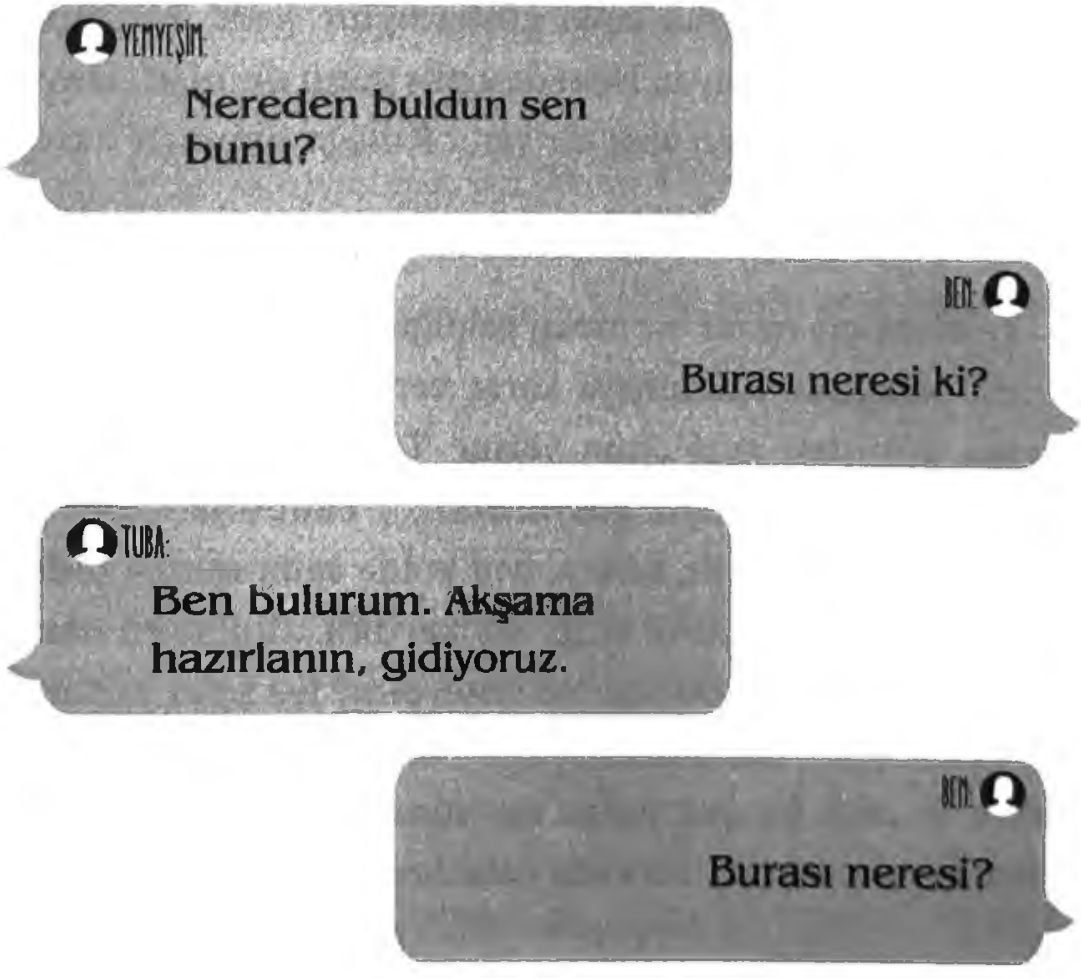

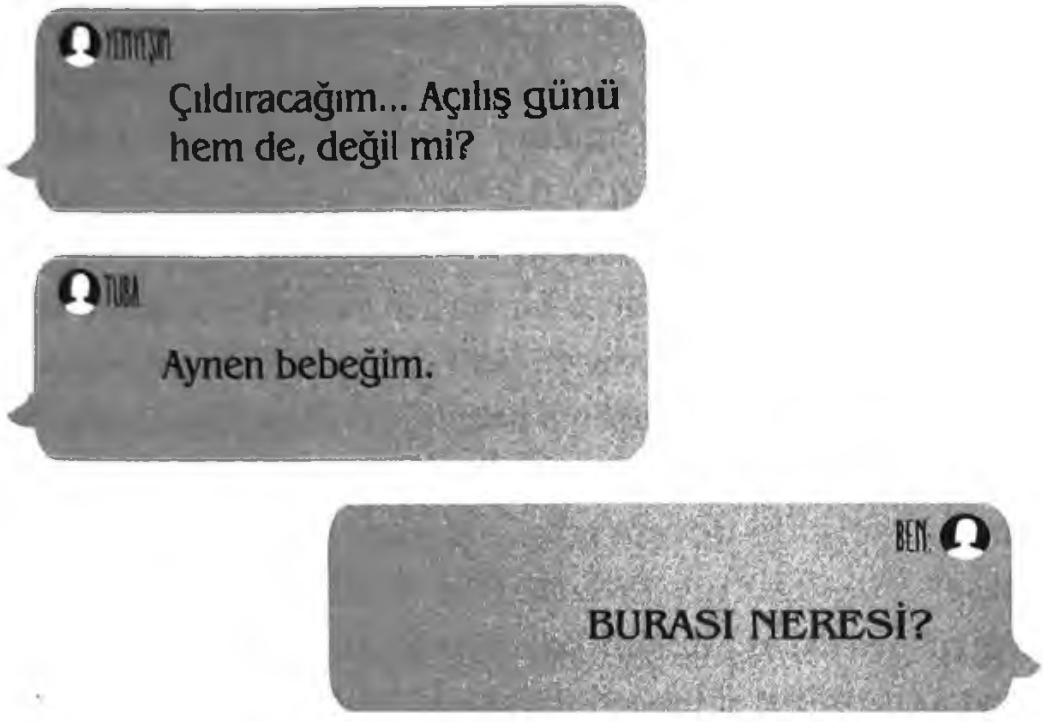
Ondan elbette korkmamıştım, sadece gerçekten doğru anlayıp anlamadığımı düşünüyordum. Sanat için birçok fotoğraf seçeneği vardı. Adamın üzerine basa basa çıplaklığı vurgulamış olması kafa takılmıştı. Belki de ben çok abartıyordum?

Babamla görüşmeyeli bir hafta oldu. Telefonuma gelen

mesajların birçoğu arkadaşlarımdan olsa da arada Aslan da yazıyordu. Yakışıklı olmasa ona bu kadar tahammül edemezdim. Ondan şu malum konuyu kapatmasını istedim ve benden özür diledi. Artık normal konuşuyorduk. Bazen cesur olabiliyordu. Çapkın duruşunun aksine flört etmeyi bilmiyor gibiydi. Sadece bir şeyden emindim; şimdilik yalnızlığıma iyi geliyordu ve beni çoğu zaman konuşmasıyla neşelendiriyordu. Bazen o hayranlıkla incelediğim adam bu muymuş yani, diyeceğim bir konuşmaya sahip olsa da hayatım bir şekilde devam ediyordu. Elimdeki telefona yeni bir mesaj düştüğünde kızlarla olan mesaj grubumuzdan geldiğini gördüm. Resim paylaşmışlardı. Tıklayıp incelerken yeni açılan bir eğlence kulübünün davetiyesi olduğunu fark ettim. Davetiye Tuba'nın açık mor renge boyalı, bakımlı tırnakları arasında duruyordu. Benden önce Yeşim atıldı.

Defalarca yazmama rağmen takan olmayınca pes ettim. Yeşim bu kadar büyük tepki gösterdiğine göre kesinlikle önemli bir yer olmalıydı. Hem de açılış günü demişti. Davetiyeyle içeriye müşteri alan bir yer... Kulağa oldukça havalı geliyordu.

Telefonuma tekrar bir mesaj geldiğinde belki de kızların neresi olduğunu açıklamaya karar verdiklerini düşünerek mesajı açmıştım ama onun yerine Tuba'nın "Hazırlanın kızlar sırayla sizi almaya geliyoruzzzz... Yanımda Can var. Ayrıca Hazel bebeğim, kızma, ben yolda sana neresi olduğunu anlatacağım," diye attığı ses kaydını dinlerken saate baktım. Acaba gelmiyorum mu deseydim? Bu sefer kızların çenesinden kurtulamazdım ayrıca hala depresyonda olduğumu ve artık bu durumdan kurtulmam gerektiğine dair nutuklarını dinlemek zorunda kalırdım.

Pes edip yatağımdan kalktım. Gideceğimiz yerin önemli ve havalı olduğunu göz önünde bulundurarak dolabımın karşısına geçtim. Elim önce kırmızı sonra da mavi elbiseme gitti ama ben koyu bir şeyler giymek istiyordum. Koyu gri göbek dekolteli uzun kollu elbisemi elime aldım. İstediğim tam olarak buydu. Fazla dikkat çekici olmasa da güzeldi. Saçlarımı saldım ve hafif bir makyaj yaptım. Üzerime kaban giymek zorunda olsam da şık olduğumu düşünmüştüm. Bu elbiseyi nerede giymek için aldığımdan pek emin değildim. Telefonum çaldığında hazırlığım yeni bitmişti.

Arayan Tuba'ydı. Konuşmasına izin vermeden "Çıkıyorum," dedim ve telefonu suratına kapattım. Bu onu biraz kızdırmış olabilirdi ama geliyor olmamın onu yumuşatacağını düşünüyordum.

Altıma kısa çizmelerimi giydikten sonra evden çıktım. Annemle iletişimimiz tamamen kopmuştu. Bana ne yapmak istersem yapabileceğimi özgür olduğumu "ne bok yersen ye artık karışmıyorum hatta ben senin artık annen, değilim." diyerek açık açık belli etmişti. Bu gece bu konuşmayı hatırlayarak kendimi üzmemek için evden çıkmadan önce son kez arkama baktım ve ardından kapıyı örtüp çıktım.

Evin önünde park halinde içinde tüm mahalleye konser veren arkadaşlarımın olduğu arabaya doğru yürüdüm. Arabanın yanından geçen birkaç kişinin söylendiğini duyabiliyordum.

Arka koltuğun kapısını açıp Yeşim'in yanına oturdum. Yeşim ve Tuba aynı anda bana baktılar.

"Çok güzel olmuşsun..." gibi övgülerde bulundular onlara cevap verip Can'ın da selamını aldıktan sonra yola çıktık. Kızlar da en az benim kadar süslenmiş ve güzel gözüküyordu. Doğru şekilde giyindiğim için içimden kendimi tebrik ettim.

Yolda gideceğimiz mekanla ilgili kızlardan bilgiler aldım. Burası ünlü birinin kulübüymüş. Ünlü derken, adamın babası önceden pavyonlar kralı tarzı takılan biriymiş, bir süre sonra pavyonların kapatılmasıyla eski ünü kalmamış ve intikamını almak için oğlunu yetiştirip tekrardan tüm İstanbul'u ele geçirmeye karar vermiş. Böylesine belalı bir yere neden gittiğimizi hiçbirimiz bilmiyorduk. Ama eğlenceli olacağı kesindi. Şimdiden heyecanlanmıştım. Benim kadar Yeşim de heyecanlıydı. Aklımızı kaçırmadık, sadece bu sıradan hayatımıza bir güncük dahi olsa heyecan bulmaya çalışıyorduk.

Kulübün kapısına geldiğimizde dördümüzün de nefesi kesildi. Neredeyse boğazın ortasındaydı ve oldukça büyük bir yerdi. Dışarıda, görebildiğim kadarıyla dört koruma vardı ve dışarıya hiçbir şekilde ışık sızmıyordu. İçeri sürekli birileri girip çıkıyordu ve kapının önünden başlayıp sokak boyunca uzayıp giden uzun bir kuyruk vardı.

Arabadan indiğimizde kızlarla kol kola girdik. Ben kuyruğa gireceğimizi düşünmüştüm. Tuba elindeki davetiyeleri "Öyle sıradan bir davetiye mi sandınız kızlar?" diye salladıktan sonra dışarıdaki korumalara uzattı. Can geldiğinde hep beraber içeriye girdik.

İçerisi dışarıdan daha havalı duruyordu. Bir kez daha

nefesim kesildi. Hem modern hem de bir o kadar eski... Buradaki içki fiyatlarını düşünmek dahi istemiyordum. Ucuz kulak tırmalayan müzikler çalmıyordu. Etraf deri ve ahşap kokuyordu ama rahatsız edecek kadar ağır değildi. Alışık olduğumuz o göz alıcı ve rengarenk ışıklar burada söz konusu bile değildi. Tarif etmek için tek kelime kullanmam gerekiyorsa bu kesinlikle karanlık olurdu. Evet, içerisi epeyce karanlıktı.

Montlarımızı teslim ederek tamamen içeriye giriş yapmış olduk. Tuba'nın o VIP davetiyeleri nasıl aldığını merak ediyordum. Yeşim de en az benim kadar merak etmiş olmalıydı. Kendimize bir yer ararken bir anda yanımıza gelen takım elbiseli adamla durakladık. Yeşimle birlikte geriye doğru bir adım atıp yaklaşan adamla aramıza mesafe koyarken, adam sahiplenir gibi Tuba'yı kollarına çektiğinde şaşkınlıkla birbirimize bakakaldık. Tuba adama sokuldu.

Selamlaşmaları bittiğinde, adam bize döndü.

"Adım Faruk," dedi. Tuba'nın hafta başında yeni biriyle görüşmeye başladığını biliyordum ama samimiyeti bu kadar ilerlettiğini ve bu kadar olgun biriyle görüştüğünü bilmiyordum.

"Sana bahsettiğim arkadaşlarım Can, Yeşim ve Hazel."

Adamın Can'a bakışlarından kıskançlık akıyordu ama Can anlamamış gibi Faruk'un uzattığı ele karşılık verip to-

kalaştı. Bana bakışları ise garipti. Sanki hakkımda bir şey biliyormuş gibi bakışlarından hoşlanmamıştım ve tokalaşmayı kısa tuttum. Arkadaşımın görüştüğü adamdı sonuçta, bir şey diyemezdim ve zoraki olarak gülümsedim.

"Sizi şu masaya alalım," diyerek köşede bir masayı işaret etti. Hep beraber oraya doğru yürümeye başladık. Tuba ve Faruk önümüzden konuşarak yürürken, Yeşim yanıma geldi.

"Bunlar ne ayak? Bu Tuba ne işler çeviriyor yine acaba?"

"Hiçbir fikrim yok ama adamdan hoşlanmadım," dedi Yeşim. Onunla aynı fikirde olmamız beni mutlu etse de Tuba için üzülmüştüm. Gerçi o her hafta başka birileriyle görüşürdü. Aramızda en sosyal olanımız da oydu. Sanırım en asosyal de ben.

Gösterdiği locaya geldiğimizde mekânın giderek ısındığını ve kalabalıklaştığını fark ettim. Can kız muhabbetinden sıkılmış ve Tuba'dan beklediği ilgiyi görememiş olacak ki bozularak etrafa bakınmak için ayağa kalktığında Faruk'un telefonu çaldı. Kulağındaki bluetooth kulaklığıyla arayan kişiyle diyolağa geçti. Ayağa kalktı ve konuşmasını duyamayacağımız en yakın mesafede durdu. Yeşim ile aynı anda masaya doğru eğilerek bu Faruk'u nereden bulduğunu sorduk.

"Kızlar biraz sakin olabilir misiniz? Sadece anın tadını çıkaralım, lütfen. Bakın ortam ne güzel..."

"Sen kafayı yedin herhalde! Daha önce hiç görmediğimiz, takım elbiseli ve bu mekâna girmemiz için VIP davetiye verdiğini söylediğin bir adamla bizi tanıştırıyorsun ve ardından sakin olmamızı mı istiyorsun?" dedi Yeşim. Duygularıma tercüman olduğu için alnından öpebilirdim.

"Davetiyeyi attığımda öyle demiyordunuz Yeşim Hanım?" dedi Tuba bir an ciddileşerek. Ortamın gerildiğini hissedebiliyordum.

"Biraz sakin olabilir miyiz? Sadece senin için endişeleniyoruz Tuba," dedim sakin bir ses tonuyla. "Yani bu adamı..." O sırada yanımızda öksürük sesi duyduk. Üçümüzde başımızı kaldırıp sağa çevirdiğimizde Faruk'u gördük.

Eski yerine, Tuba'nın dibine oturunca konuşmamız kesildi. En son konuşan ben olduğum için biraz utanmıştım. Adamın dedikodusunu yaparken yakalanmıştık.

"Konuşmalarınıza kulak misafiri olduğum için özür dilerim kızlar ama arkadaşınız için endişeleneceğiniz bir durum yok. Hafta başında bir kafede tesadüfen karşılaştık ve ben kendisine ilk görüşte âşık oldum diyebilirim." Son sözlerinden sonra yanında oturan Tuba'ya bakışlarını çevirdi ve ona gerçekten hayran gözlerle baktı. Tuba çok güzeldi. Sarı saçlı, bal gözlü, dolgun dudaklı bir kızdı. Birçok ünlü bu güzelliğe sahip olmak için tonlarca para harcıyordu. Üstelik Tuba'nın burnu doğuştan güzeldi. Sadece sanki bu adamın sakladığı, onda beni rahatsız eden bir şey vardı. Sözlerine bakışlarını bize çevirerek devam etti. "O da bana bir şans verdi. Ayrıca burayı gözünüzde çok büyütmeyin... Böyle bir

günde tek kalmamak için Tuba'yı yanımda istedim. O da sizleri yanında istedi, onu kıramazdım."

En azından beklediğimiz açıklama Faruk'tan gelmiş oldu. Şimdilik bu kadarı da yeterliydi ama ne iş yaptığını hala öğrenmemiştik. Bu mekânı gözünüzde büyütmeyin, demişti. Bakışları etrafta gezdirdim ve ileride oluşan kalabalığa baktım. Önü kalabalıktı. Orada bir kargaşa varmış gibi duruyordu. Sıkıntıyla nefesimi verdikten sonra bakışlarımı masamıza çevirdim. Bir an zihnimde bir ampul yanar gibi oldu ve nefesimi vermeden tekrardan başımı kaldırdım ve kalabalığa çevirdim. O gördüğüm kişi... Herkesin konuşmaya çalıştığı kişi...

"Kızlar yanlış görüyorum galiba?" dediğimde ikisi de aynı anda benim baktığım noktaya baktılar.

"Oha... Bu o mu?" dedi Yeşim en az benim kadar şaşkın.

"Gerçekmiş..." dedi Tuba.

"Kızlar Aslan Bey'den mi söz ediyorsunuz?" derken önünü ilikleyerek çoktan ayağa kalkmıştı bile Faruk.

Bey mi? Bu mekânda... Aslan Bey? Siyah, jölelenmiş parlak hacimli saçları, masmavi gözleri, tıraşlı yüzü ve çenesindeki gamze... Evet, bu hayranlıkla fotoğraflarını incelediğim, o garip uygulama sayesinde tanıştığım ve kimi zaman garip şeyler konuşan Aslan'dı. Bu adam, o adamdı.

Yanımızdan geçerken Faruk'a selam verdikten sonra göz ucuyla bize bakıp ilerledi. Şaşkınlıktan ağzım hala açıktı. Bakışlarım o locasına oturana kadar onu takip etti. Bizden yukarıda ve birkaç loca uzaktaydı. Yerine oturduğunda bir kez daha göz göze geldik. Sadece birkaç saniye ardından bakışlarını çekip etrafa bakındı. Bakışları sert ve soğuktu. Bana da öyleydi. Sanki iki yabancı gibiydik.

Beni tanımamış mıydı acaba? Veya tanımak mı istememişti? Ama gözlerinde tanıdığına dair hiçbir ışık yoktu. Bakışlarımı kızlarla çevirdiğimde sessizce yutkundum ve "Benim lavaboya gitmem lazım," diyerek ayağa kalktım. Kızlarda en az benim kadar şaşkındı.

Aynadaki yansımama bakarken ıslak ellerimle önüme düşen saçlarımı topladım. Abartıyor olmalıydım. Sonuçta birkaç haftadır internette konuştuğum adamın tekiydi. Beni tanımak zorunda değildi. Belki de şu anki halim fotoğraflarımdan çok farklıydı? Onu bu kadar önemsemem saçmaydı. Kendimi kötü hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldım. Birazdan hiçbir şey olmamış gibi arkadaşlarımın yanına geri dönmeliydim. O beni tanımıyormuş gibi yapıyorsa ben de aynen öyle yapardım. Ayrıca o kimdi de beni tanımıyordu? Aslan Bey'miş, peh!

Lavabodan çıkıp kızların yanına dönene kadar kafamda farklı senaryolar kurup durdum. Ama bakışlarım bir kez daha ona kaydığında kalbim tekler gibi oldu. Fotoğraftakilerden daha yakışıklı ve daha gerçekti, mesajlarındaki konuşmasından daha soğuk duruşu vardı. Elinde telefonu yoktu. Etrafındaki insanların sohbetini dinliyormuş gibi

gözükse de aklı başka yerde gibiydi veya sıkılıyordu. Etrafındaki insanları yarıp yanına sokulan mini elbiseli sarışın afeti gördüğüm an bir şey yapmak istedim. Benim kaderim hep sarışınların elinde mi olacaktı? Özellikle de çakma sarışınların, orijinallere lafım yok!

Beni görmemişti belki de, görmemiş olabilir miydi? Göz göze gelmiştik ama belki gözünde bir problem vardı ve uzağı göremiyordu. Kendimi kandırmaya çalışırken birinin bana seslendiğini duydum.

"Hazel, Hazel? İyi misin?" Yeşim'in sesine başımı çevirdiğimde locaya birkaç adım uzakta ayakta dikildiğimi fark ettim. Hemen kendimi toparlayabildiğim kadar toparladım ve "İyiyim," diyerek kalan birkaç adımı da attım ve locaya girdim. Ortamda kulağı rahatsız etmeyen, hareketli bir müzik vardı. Sözleri yabancı gelmiyordu ama yine de adını hatırlayamamıştım.

Yerime oturacağım sırada son bir defa daha Aslan'ın olduğu yere baktım. O an gözlerimiz gittikçe loşlaşan ortamda bir kez daha buluştu. Bakışlarını ilk çeken o oldu bu sefer sanki benim ona baktığımı fark etmişti. Kaşları çatıldı ve yanında olan bedenini yarısını dolamış sarışın kadınına baktı. Bunu gözlerimle gördüm. Bana nispet yapmak ister gibiydi. Ama beni tanıyormuş gibi bakmıyordu da. Bu kadar saçmalık yeterdi. Kimse beni bu kadar aşağılayamazdı. Ben ona yapışacak bir kız değildim, sadece selam verebilirdi. En azından bakışlarıyla selam verebilirdi ama o resmen beni aşağılamak ister gibi bakıyordu. Kafasında beni yanına yakıştıramamıştı herhalde.

Tam ayağa kalkacağım sırada elindeki tepside renkli içkilerle garson dikildi. Kızlar ben yokken sipariş vermiş olmalılardı. Garson daha siparişleri uzatmadan tepsinin içinden en büyük bardağı seçip elime aldım. Bardağı kafama dikerken "Ama efendim..." dediğini duydum.

Tuba, "Yarasın bebeğime," dedi bu hareketi destekler gibi. Ardından gelen ikinci ve üçüncü bardağı da içtiğimde içtiğim içeceğin isminin roket olduğunu öğrendim. Aslında daha küçük bardaklarla ikram edilmesi gerekirken burası meyve kokteyle karıştırıp etkisini artırıyordu. Kana daha hızlı karıştığını geçen yarım saatten sonra yaşadığım baş dönmesiyle anladım.

Aklım sürekli olarak ondaydı. Ne yaptığına bakmak için arkamı bir kez daha döndüğümde sarışının yanına bir de kızılın eklendiğini gördüm. O da öbür tarafına geçmişti. Kızlar resmen ağzının içine düşüyordu. Üstelik soğuk bakışları aynı bıraktığım gibiydi. Kehribar rengi içkisinin olduğu bardağı almak için öne doğru uzandığında bir kez daha göz göze geldik. Hala bakışları soğuktu ama ben ona nasıl bakıyorsam bir kaşını kaldırdı, bana küçümseyerek bakıyordu artık.

Bu son noktaydı. Oturduğum yerden hışımla kalktım kızların, "Hazel, Hazel nereye?" demelerini umursamadan hedefime doğru yürümeye başladım. Hedefim geriye doğru yaslanmış yanındaki iki kadını umursamamakla meşguldü. İçkisinden bir yudum aldı. Locaya gelene kadar birçok kişiye çarpmak zorunda kalmıştım ama hiçbirinden özür dilemedim. Birkaçının bana söylendiğini duyabiliyordum.

Onun locasına geldiğimde ise iki ayı gibi takım elbiseli adam karşıma dikildi.

"Nereye küçük hanım?" dedi biri.

"İzin verin, Aslan Bey ile konuşmam lazım," dedim uyuşmuş, pelte gibi dilimle. Sarhoş olmadığımı düşünsem de içkileri o kadar hızlı içmiş olmam, kanıma çabuk karışmasını sağlamış olmalıydı ve meyve kokteylinin içindeki şeker de kanımdaki alkolün oranını arttırmıştı. Kafam yerindeydi, hala ne yaptığımın bilincindeydim ama ayık bir kafayla buna asla cesaret edemeyeceğimin de farkındaydım.

"Bu mümkün değil. Kendisi şu an meşgul," dedi bir diğeri. İkisi de bedenleriyle önümü kapatsa da geçmek için çırpınmaya başladığımda biri kolumu tuttu. Tekinin gücü bana yeter de artardı. Kolumu tutan adamın bacağına tekme attığımda bir şey hissetmesini bekledim, en azından suratını ekşitebilirdi ama hiçbir şey olmadı. Dümdüz bir surat ifadesiyle bakmayı sürdürdü.

"İki saniye konuşacağım ama! Ne olur yani, yiyeceğiz sanki adamı!" Sesimi yükseltmiş olduğumu fark ettiğimde iş işten geçmişti. Ortamdaki insanların bakışları bize dönerken arkadaşlarımın yakından gelen seslerini duydum. Bir süre sonra ortamı bir sessizlik kapladı. Ve o gür, tok ses duyuldu.

"Bırakın hanımefendiyi!" Fiziksel mükemmelliği yetmezmiş gibi sesi de kusursuzdu. Başımı salladım, buraya

onun mükemmelliğini tartışmaya gelmemiştim sonuçta. Korumalar onun talimatıyla önümden çekilirken kolumu tutan adam, "Peki efendim," diyerek kolumu bıraktı. Saçlarımı savurarak iki adamın arasından geçtim ve meraklı bakışların arasında Aslan Bey'in karşısına doğru salınarak yürümeye başladım. Birkaç adım sürmüştü.

Konuşmaya nasıl başlayacağımı düşünürken alt dudağımı dişledim çünkü bu kısmı hiç düşünmemiştim. Derin bir nefes aldım ve yanındaki iki kadına baktım. İkisi de bana küçümser bakışlar atıyordu ki bu bakışları görmek konuşmamı biraz daha zorlaştırıyordu. Sonunda derin bir nefes aldım ve bakışlarımı Aslan'a çevirdim. Bana oturduğu yerden oldukça ciddi bakıyordu ve gerçekten konuşacağıma inanıyor gibiydi. Ben bile konuşamayacağımı kendimi inandırmışken...

Dişlediğim dudağımı bıraktığımda bir kez daha derin nefes aldım ve sonunda konuşan o oldu.

"Tanışıyor muyuz küçük hanım?" diye sordu.

Sesi duydunuz mu? Bu ses cam kırığı gibi parçalanan hayal kırıklığımın sesiydi.

"Ne demek tanışıyor muyuz?" dedim bir an sesimi yükselterek. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ortamın bir an gerildiğini fark ettim. Etraftaki birinin ayağa kalktığını fark ettiğimde bakışlarım o yöne kaydı ama

Aslan Bey hemen engel oldu. "Cihat otur yerine!" diye emretti ve sonra da birbirimize döndü bakışlarımız.

Hafifçe öksürdü. "Bakın, sanırım ya kiminle konuştuğunuzun farkında değilsiniz ya da ortada ciddi bir sorun var."

"Bence de var Aslan Bey... Ama ben şimdi o sorunu halledeceğim," derken bakışlarım locada oturan insanların üzerinde gezindi. Birçoğunun önündeki içki yeni konulmuştu. Ben de en dolu, renkli olana uzandım. İnsanlar bana engel olmadan gözüme kestirdiğim bardağı uzanıp elime aldım ve içindeki sıvıyı tam karşımdaki Aslan'ın yüzüne çarptım.

Ortamda bir anda "Aaaa....Of of.... Hiiiii... Oooo..." gibi sesler yankılandı. Aslan yanındaki iki kadını kenara itip hışımla ayağa kalktı. Kolumu sıkıca kavradığında gözlerindeki öfke elle tutulur kıvamdaydı. Yakışıklı yüzünün iki yanından ve saçlarından yeşil mavi sıvı akıyordu hala.

"Seni mahvedeceğim," diye tısladı. Birkaç kişinin engel olmasını eliyle savuşturduktan sonra beni kolumdan tutup sürüklemeye başladı. Canım acıdığı için kendimi kurtarmaya çalıştım. "Ne yapıyorsan be? Canım acıyor! Ayrıca... Bak sıvı beni daha net görmeni ve tanımanı sağladı."

Etraftaki insanları yarıp geçerken bir an bana hiddetle döndü. Ardından insanların bize baktığını fark etti.

"Herkes eğlencesine geri dönsün!" diye kükredi ki bunu

da eğlencesine geri dönmeyenin kellesini alırım gibi söylemişti. Benim konuştuğum Aslan hiç de böyle sinir hastası gibi değildi. Acaba çok mu ileri gitmiştim? Ama benim de bir kadınlık gururum vardı! Herkesin içinde bana beni tanımıyormuş gibi davrandı, üstelik o kadar konuşmamızdan sonra, hem de ona... O kısmı düşünmek dahi istemiyordum.

Kulüpten hızlı çıkışımızla temiz hava yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Gözlerimi kısmak zorunda kaldım ve o hala bileğimi sıkıp beni yürütmeye çalışırken bir an ayağım tökezledi.

"İnsan gibi davranamaz mısın?" dedim öfkeyle onun yüzünden neredeyse düşüyordum. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Kendimi suçlu hissediyordum. Yapmamam gereken her şeyi yapmıştım.

Bana ikinci defa hışımla döndü. "İnsan olana insan gibi davranırım!" O an bileğimin kopacak olmasını umursamadan bileğimi çekmeye çalıştım.

"Sen... Sen bana ne dediğinin farkında mısın? Sen önce kendine bak, bir kadınla konuştuğunun fakındasındır umarım!" Öfkem bir kez daha yanımızdaki kalabalığın dönüp bakmasına sebep olurken olanlardan bir haber olan insanların sadece şaşkınca bize baktıklarını gördüm. Kimse ne bizi ayırmaya çalışıyor ne de bir tepki veriyordu.

"Yürü!" diye emretti ama ayak direttim. Onun emirlerine uyacak değildim.

"Benden özür dile," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ben mi?" dedi beyefendi. Sanki ondan ayaklarıma kapanıp yalvarmasını istemişim gibi şoka girmişti. Aslında onu da yapması gerekirdi ama yine de belirtmemiştim.

"Yok ben!" Sesim hem boğuk hem de tiz bir şekilde yükselmeyi başarmıştı. Alkol ve yıpranmış sinirlerimin sihirli mahsulü!

Bir an öfkeyle bana o kadar çok yakınlaştı ki geri kaçmaya şansım olmadı. "Bu kadar insanın için hala benimle tartışacak cesareti nereden bulduğunu anlamış değilim ama bu kadarı fazla!" dedikten sonra ben daha ağzımı açıp iki kelime edemeden beni sırtına attı.

"Bir daha ağzını açarsan seni yere atarım."

Bir anda saçlarımı yer çekimine meydan okurken buluvermiştim. Bu tanıştığım yeni Aslan, insanlıktan nasibini almamıştı. Beni yere bırakacak olursa yüzümün yerle muhteşem bir şekilde buluşacağını düşünerek yutkundum. Ciddi anlamda korkmuştum; çünkü ses tonu yapacağının garantisini veriyordu. Kalabalıktan uzaklaşıp karanlık bir ara sokağa girdiğimizde korkum iki katına çıkmıştı. Neden buraya gelmişti ki?

Kulaklarıma ulaşan sesle sakinleşmeye çalıştım. Bir arabadan çıktığını düşüneceğim tarz da bir klik sesiydi. Sonra kapı açıldı ve ben bir an yere yaklaşırken bedenimin deri kol-

tukla buluştuğunu hissettim. Arabanın arka koltuğuna oturtulmuştum. Önüme düşen saçlarımı ellerimle kenara çektiğimde tepemdeki araba lambası açıldı. Aslan'ın bana nefretle bakan deniz mavisi gözleriyle göz göze geldim. Yüzünden hala renkli sıvıdan kalanlar akıyordu.

Arabanın arka açık kapısına yaslanmış bana bakışlarıyla öfkesini kusuyordu. Şu an soğuğu hissedebiliyordum. Fotoğraflarında içimi sıcacık eden o bakışlar, içimi üşütmüş, soğuk olan havayı buzullara çevirmişti. Elimi, koluma sürterek kendimi ısıtmaya çalıştım.

"Seni, beni rezil etmen için baban mı yolladı?" dedi anlamaya çalışır gibi. Ben de aynen onun gibi baktım. Dediklerini anlamaya çalışıyordum.

"Babam mı? Ne alaka?" kelimeleri döküldü dudaklarımdan.

"Sen Hakan'ın kızısın değil mi, Hakan Diren'in? Fotoğraflarda görmüştüm."

Bir an yutkundum. Babam ne alakaydı? Ne fotoğrafından bahsediyordu bu adam? Babamla sosyal medya hesaplarımda doğru düzgün hiç resmim yoktu ki.

"Evet, ama ben sana hiç babamdan bahsetmedim ki?"

Bana geri zekalıymışım gibi baktı.

"Son yarım saattir beni rezil etmek dışında bir harekette bulunmadın!" dedi öfkeyle önüne düşen nemli, dalgalı buklelerini geriye atarak. Dişlerini sıktığını kasılmış çenesinden anlayabiliyordum.

"Öncesinden bahsediyorum. Burada da bizden başka kimse yok, yani beni tanımıyormuş numarası yapmanı gerektirecek bir durum yok." Burada baş başa olduğumuzu göstermek için etrafımıza bakındım ki araba da boştu. Karanlık bir sokakta bizden başka kimse yoktu ve biz bir aracın içinde yalnızdık! İçerideki aydınlatma sayesinde birbirimizi görüyorduk.

"Sen, bu yaşına rağmen alkol mü kullanıyorsun?" dedi bir anda. Konumuzun nasıl buraya geldiğini anlamış değildim ama "Alkol kullanacak yaştayım," dedim.

"Aynı zamanda uyuşturucu da mı kullanıyorsun?"

"Ne?" dedim bir anda. "Bana bunların hepsini kafamdan uydurduğumu mu ima ediyorsun?" Biraz geç de olsa sorusunun sebebini anlayabilmiştim alkol veya uyuşturucu kullandığımı onların etkisiyle de saçmaladığımı düşünüyordu.

"Alkol kullanmış olabilirim ama uyuşturucu kullanmadım ayrıca..." Tam telefonumdaki mesajları gösterecektim ki çantamı masada unuttuğumu fark ettim. Elimi alnıma yapıştırdım.

"Çantamı masada unutmuşum. Mesajlarımızı gösterebi-

lirim. Beni tanımıyormuş gibi yapmanı gerektirecek bir durum olduğunu zannetmiyorum. Eğer uygulama kullanmaktan utanıyorsan ben de başlarda öyle düşünüyordum. Bu bizim sırrımız olabilir, sonuçta ikimiz de kullanıyoruz, bu utanılacak bir şey değil." Bir arkadaşlık sitesine üye olduğu için utanıyor olabilirdi, üstelik etrafında bu kadar kadın varken ama benimle konuşmuştu. Bana, ne saçmalıyorsun sen, der gibi bakarken daha fazla dayanamadım ve yanımdaki kapıyı açtım.

"Dur bekle, bana her şeyi en başından anlat."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ne demek her şeyi en başından anlat! Senin karşında beş yaşında çocuk yok, konuşmak istemiyorsan bir daha yazmazsın!" Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda titriyordum. Öfkem yerini kırgınlığı bırakmıştı. Kollarımı göğüs hizamda kavuşturduktan sonra yürümeye başladım. Arabanın önüne geldiğimde karşımda durdu.

"Ne yazmasından bahsediyorsun? Bak, ben sana hiçbir şey yazmadım. Hem de o uygulama dediğin şey her neyse, ondan hiç! Anladın mı? Birisi bizimle dalga geçiyor olmalı."

"Senin benimle dalga geçtiğin yeterince ortada," dedim onu ittirmeden önce. Onu ittirmem bir işe yaramamıştı, hala dağ gibi önümde dikiliyordu. Ayağımda topuklu ayakkabılar olmasına rağmen boyum sadece boynuna geliyordu.

Hızlı adımlarla ondan uzaklaştım ve geldiğimiz yöne

doğru yürümeye çalıştım. Kalbim kırılmıştı. Ve ben ona az kalsın... Bu düşünceden iğreniyordum bunu yapacak olmaktan iğreniyordum. Ona güvenmiştim ve şimdi de benimle dalga geçiyordu.

Sokağın başına geldiğimde arkamdan seslendiğini duydum.

"Hey, Hakan'ın kızı," dedi. Arkamı döndüğümde bana doğru yürümekte olduğunu gördüm.

"Bu yaptığın rezilliğin bir bedeli olmalı," dedi yanıma yaklaşırken.

"Hangi rezilliğin?"

"Az önce beni mekanımda rezil ettin. Şimdi de oraya öyle elini kolunu sallayarak giremezsin. Benim otoritemi sarstın."

Bir an yüzümün seğirdiğini hissettim. Mekanımda mı demişti o, bana mı öyle gelmişti? Kulaklarıma baktırmam gerekiyordu. Dudaklarım yerle paralel açıldığında, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim. Aslında bu kadar insanın bir anda neden taş kesilip ardından şaşkınlık nidaları attığını açıklıyordu ayrıca yukarıda bir loca, herkesin konuşmaya çalıştığı bir adam... Benim daha önce neden aklıma gelmemişti ki?

"Kim kiminle dalga geçiyor göreceğiz ama şimdi düş

önüme," diye emrederken sesinde daha önce kendini hissettiren kabalık yoktu. Bir an önce ondan uzaklaşıp sakin bir kafayla olanları düşünmek istiyordum. Ben nasıl bir belaya bulaşmıştım?

"Bak, şöyle yapalım; ben arkadaşlarımı çağırayım ve böyle bir tanışma hiç yaşanmamış gibi yoluma gideyim. Hiç karşılaşmadık, bu olaylar da hiç yaşanmadı... Nasıl?" diye sordum, her zaman işe yaradığını düşündüğüm yavru kedi bakışımı yüzüme yerleştirerek. Bu bakışa çok az kişi karşı koyabilirdi.

Soğuk artık içime içime işliyordu, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ısınmak için olduğum yerde sallanmaya başladım. O taş gibi gövdesinin altında, yumuşak bir kalp olmasını umut ediyordum. Başıma gelenlerden ders almamışım gibi hala dünyada insanların içinde iyilik kaldığını düşünecek kadar aptaldım. "Hatta gerekirse içeridekilere benim bir akıl hastası olduğumu da söyleyebilirsin," dediğim sırada tanıdık iki ses duydum.

İkisi de "Hazel?" dedi aynı anda. Kurtarıcı meleklerim gelmişti. Tuba, "Neredesin seni merak ettik," derken bir yandan da karşımdaki adamı inceliyordu. Ona, ondan hiç hoşlanmamış gibi çatık kaşlarla bakıyordu. Yeşim ise elinde eşyalarımı tutarken şaşkın ve endişeli bakışlarla bize bakıyordu. Ben de en az onun kadar endişeliydim.

Bakışlarımı tekrardan karşımdaki adama çevirdim. "Bu seferlik kurtuldunuz, küçük hanım," dedi sanki bunu bana

lütuf olarak sunmuş gibi. Aklından ne geçtiğini belli etmeyen bir bakış attı bana, yine de bir planı var gibiydi. Omuz silktim, beni bir daha nerede görecekti ki?

"Teşekkürler, iyi geceler," diyebildim.

"Onu lime lime edeceğim," diye mırıldandı havadan daha soğuk sesiyle. Bunu hem bana hem de kendisine söz verir gibi dillendirmişti. Ardından başını hafifçe sallayıp yapacağından keyif alacağını düşünmeme sebep olacak bir ifadeye büründü.

Kızların bekliyor olmasına ve artık gitmekte özgür olmama rağmen birkaç saniye boyunca kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. Sonunda bakışlarımı ondan alabildiğimde kaçmak ister gibi hızlı adımlarla kızların yanına gittim. Soğuktan donmak üzereydim. Yeşim'in uzattığı kabanı giydim ve arkama bakmadan sessizce uzaklaşmaya başladım. Yaşadıklarımı yalnızken tekrar sorgulamak istiyordum.

Bölüm 7

Kızlarla sakin bir yere geçmiş, önümüzdeki içeceklerin pipetleriyle oynamakla meşguldük. Kafam biraz daha yerine gelmişti. Zihnim onunla doluydu.

Daha önce konuştuğum kişinin o olmadığını anlamam uzun sürmedi. Fena halde keklenmiştim dostum. Aslında bu konuda Tuba haklı çıkmış sayılırdı; o uyarmıştı! En başta gözünün onu bir yerden ısırmasının sebebi, adamın bir gece kulübü zincirine sahip olmasıydı. Medya çok yakından olmasa da takip ediyormuş herifi, o da haberin birinde görmüş olmalı.

Gittiğimiz yer de diğerleri gibi babasından kalma ve iç tasarımıyla ilgilenen kişi babammış. Tüm o kulüplerden oluşan serveti, yeni devraldığı için kendi konseptini oluşturmaya çalışıyormuş. Elimle alnıma vurdum. Ne aptaldım! Adama rezil olmuştum! Gerçi o da tüm çalışanlarına ve müşterilerine rezil olmuştu... Eşit derece rezil olmuştuk fa-

kat ufak bir fark vardı; bu olanlar onun babasının kulağına giderse sorun olmaz, benimkine ulaşırsa biterdim. Umarım babamın bu konudan haberi olmazdı.

Aklımda birçok soru işareti vardı. Mesela, Aslan ile hiç konuşmamışsak, benim konuştuğum adam kimdi? Kendi fotoğraflarını kullanmayacak kadar ezik, özgüven eksikliği yaşan bir tipti anlaşılan. Aslan Bey, o adamı bulacağını söylemişti. Bulduğunda da o tok, buz gibi sesiyle "Onu lime lime edeceğim," demişti.

"Şimdi ben yanlış anlamadım, değil mi?" diye sordu Yeşim. Tuba ile aynı anda başımızı kaldırdık.

"Bence bu konuyu daha fazla açmayalım," dedi Tuba gözleriyle Yeşim'e benim halimi göstererek. Sanki görmüyordum.

Bir süre daha sessizlik oldu. Bu sefer sessizliği bozan Tuba oldu. "Bu çöpçatanlık sitesine üye olma fikrini senin aklına sokan bizleriz. Özür dileriz. Tamamen saçmalıktı," dedi.

Yeşim onaylamayan bir bakış attı ve suratında sinsi bir ifade geçti. O yandan gülüşü, omuzlarından dökülen kıvır kıvır saçlarını havalı bir şekilde geri atmasının hepsi bir mesaj içeriyordu. Mekânda yakışıklı biri gözükmediğinden "Aklından ne geçiyor?" diye sordum.

"İyi ki bizim sayemizde o siteye üye olmuşsun," dedikten sonra Tuba ile bana baktı. Sırasıyla tepkilerimizi ölçtü ve sordu. "Neden diye bir sorun."

"Allah aşkına, nedenmiş?" dedim oturduğum yerde dikleşerek. Adamdan herkesin içinde özür dilemek zorunda kalmıştım. Resmen anaokulunda yaramazlık yapan çocuk muamelesi görmüştüm ve hala arkadaşım pişkin pişkin bizim sayemizde demeye getiriyordu.

"Çünkü bu sayede gerçek Aslan Demiresen'i tanımış oldun."

"Ve kafasına herkesin içinde içki döküp üstüne bir de herkesin içinde özür dilemek zorunda kaldım. Çok haklısın, şimdiye kadar nasıl teşekkür etmedim ben size ya?" Gittikçe sesim yükseliyordu ve en sonunda oturduğum yerden kalktım. Tuba kolumdan tuttu ve Yeşim'in saçına yapışmamı engelledi.

"Sakin ol. Sakin oluyoruz. Herkes hata yapar," diye sakinleştirmeye çalıştı Tuba. Oturduğum yerden kollarımı göğüs hizamda kavuşturup, Yeşim'e pis bakışlar attım.

"Çok haklısın. Benimki de arkadaş seçimi hatası..." dedim burnumdan solurken.

"Kalbimi kırıyorsun ama."

"Sen de biraz mantıklı konuş o zaman. Neyse ben gidiyorum. Yeterince rezil oldum zaten."

Oturduğum yerden hışımla kalktım ve sandalyenin arkasına astığım kabanımı koluma taktım. Arkadaşlarımın beni engellemelerine izin vermeden dışarı çıktım. Kendimi inanılmaz yorgun ve bitkin hissediyordum. İşlek caddelerden birindeydik. Öyle ki ana yola doğru yürürken birkaç kişiye çarptım. Trafik vardı ve sonsuzluğa uzanan farlar gözlerimi alıyordu. Küfür etmemek için dişlerimi sıktım. Bu saatte taksi bulmalıydım.

Birine ihtiyacım vardı. Tüm yaşadıklarımı anlatabileceğim ve mantıklı düşünen birine. Öfkemin içimi kasıp kavurması bittiğinde üşümeye başladım. Kolumdaki kabanımı üzerime geçirip yürümeye başladım.

Trafik bitmiyordu ve insanlar dakikalar geçtikçe daha da kalabalıklaşıyordu sanki. Saate bakmak için cebimden telefonumu çıkarttığımda gelen cevapsız çağrıları gördüm. Telefon kilidimi açana kadar biri aramaya başladı. Babamdı. Belki de şu an en son konuşmam gereken kişiydi ama yine süper kahraman gibi yetişmişti. Telefonu açmakla açmamak arasında sadece bir saniye kaldım ve ardından hemen cevapladım.

"Efendim baba?"

"Hazel neredesin, iyi misin?"

Etrafıma bakındım. "Arkadaşlarımla dışarıya çıkmıştım. Dışardayım, yani Ortaköy civarında..."

"Sesin kötü geliyor, yalnız mısın?" Ben cevap verene kadar babam sorularını ardı arkasına sıraladı. "Seni gelip almamı ister misin ya da Tarık'ı yollarım istersen?"

Hafifçe öksürüp sesimi düzelttim. "İyiyim aslında ama burada çok trafik var."

"Sen bir yere oturup bana konum at, en fazla yarım saat içinde gelip seni alıyorum, tamam mı prensesim?"

Başımı salladım ama babamın bunu göremeyeceğini fark ettiğimde pes etmiş bir ses tonuyla "Tamam," dedim.

Babam gerçekten de yarım saat sonra geldi. Önümde sade, filtre kahveyle otururken buldu beni. O kadar dalmıştım ki onun geldiğini fark etmemiştim bile. Hayatımı sorguluyordum. Gerçekten ben nasıl biriydim? Bir şeyden kesinlikle emindim o da kolay aldatılabilir bir insan olduğumdu.

Tuba ve Yeşim. İkisiyle de geçen senenin başında tanıştım. O ikisi, birlikte benden daha çok beraber zaman geçirmişti; çünkü benim hayatımda Murat faktörü vardı. Hayatımın büyük bir çoğunluğunu kapsıyordu. Ama anlaşılan ben onun hayatında hiç yer edinememişim. Hayatına bir de

o kızı almış olduğuna göre öyle olmalıydı.

Bir de Aslan Bey vardı. Adam inanılmaz yakışıklıydı ama çapkın olduğu belliydi ve kaba. Benimle tekrardan iletişime geçeceğini, bu işin peşini bırakmayacağını söylemişti. Sonuçta biri onun fotoğraflarını kullanarak kızları kandırıyordu. Benim gibi süzme salak kızları.

"Dövmemi istediğin biri var mı?" dedi babam kolumu tutarken. Gözlerimi devirdim böyle bir insan değildi.

"Baba!"

"Ne? Sen de dedin, ben bir babayım ve her şeyin bir ilki vardır."

"Hayır, teşekkür ederim. Tek başıma halledebilirim. Şimdi eve gidebilir miyiz?"

Oturduğum yerden kalkıp eşyalarımı topladım. Babam da bu sırada hesap için cüzdanından para çıkarıyordu. İkimizin de işi bittiğinde babam tek koluyla beni sardı. İşte şimdi güvendeydim.

Ertesi gün, babamın evine gideceğimi önceden söylemediğim için beni azarlayan annemin sesiyle uyandım. Uykuluydum ve telefonumu açmak gibi gaflette bulunmuştum. Bunu babamdan öğrendiği için ayrıca sinirliydi. Kendini

iyi bir anne olmamakla suçluyordu ve haksız da sayılmazdı. Bunu üçümüz de biliyorduk. Üstelik en son bana annem olmadığını söylemişti.

"Bir dahakine söyleyeceğim, özür dilerim," dedim yattığım yerden doğrulurken. Kafamı yastıktan zor kaldırıyordum. Resmen saçlarım oraya yapışmış gibiydi. Üzerimde sıradan bir tişört-tayt pijaması vardı. Annemle konuşurken yüzümü yıkamak için banyoya doğru ilerledim. Derslerimle ilgili bir şeyler söylüyordu. Aslında ben de onlar yüzünden bu kadar erken kalkmıştım.

"Tamam, eve uğrayacağım ve oradan da derse gireceğim. Tamam, görüşürüz, görüşürüz anne," dedikten sonra başka bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım. Banyonun karşısındaki aynanın karşısında kendimle karşılaştığımda resmen tiksindim. Makyajımı silmeden yatmıştım. Musluğu açtım ve yüzümü akan ılık suyla yıkadım. Dişlerimi fırçaladım ve en son kafamda neredeyse çalı çırpıya dönmüş saçlarımı taradım. Şimdi daha iyi gözüküyordum.

Odadan çıkıp merdivenlerden aşağı inerken sadece anı yaşamaya çalışıyordum. Başım biraz ağrıyordu ama onun dışında iyiydim. Merdivenleri inmeyi tamamladığımda mutfakta tıkırtılar duydum. Karnım kurt gibi açtı, acaba babam gitmiş miydi? Mutfağa karnımı kaşıyarak girdiğimde ilk dikkatimi çeken çaydanlıktan bardaklara çay dolduran kumral, uzun boylu ve neredeyse gece kıyafeti olabilecek bir elbise giymiş kadın oldu. Ardında da duyduğum tanıdık ses, "Demek çok bahsettiğin kızın Hazel de kahvaltı da bize eşlik edecek," dedi. Kafamı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, Aslan Bey ile göz göze geldim. Masada babamın karşısında oturuyordu

ama yüzü bana dönüktü. Sessizce yutkundum.

Babam da başını bana doğru çevirdi.

"Günaydın prensesim, erkencisin," dedi, sesi biraz gergin gibiydi. Acaba bu adam, babama her şeyi anlatmış mıydı? Gerçi hikâyenin benim için önemli olan detaylarını bilmiyordu ama yine de babam için utanç verici bir durum olurdu.

"Günaydın baba ve günaydın..." Tekledim. Karşımdaki adamı elimle göstererek masaya doğru yürüdüğümü o ana kadar fark etmemiştim. Aslan Bey eğlenir gibi bana bakıyordu.

"Sanırım Hakan benden bahsetmedi. Aslan, Aslan Demiresen," dedi, oturduğu yerde gerim gerim gerilip arkasına yaslanırken.

"Size de günaydın, Aslan Bey." Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemediğim için sadece kulağımın arkasındaki saçı tekrardan kulağımın arkasına attım. Bunu nasıl becerdiğim konusunda bir bilgim yoktu. Onun o masmavi gözlerinden gözlerimi çekemiyordum ve karşısında kendimi küçük hissediyordum. O odaya hükmediyordu sanki ve ben, ben değildim işte...

Az önce gördüğüm kadın masaya çayları taşırken masadan uzaklaşmak zorunda kaldım çünkü her an elindekileri dökecekmiş gibi titreyerek hareket ediyordu. Elindekileri masaya bıraktıktan sonra bana döndü. Fiziği bana onun daha genç olduğunu düşündürmüştü ama bu kadarını beklemiyordum,

neredeyse benimle aynı yaştaydı. Yüzü sabahın körü bir saat için fazla makyajlıydı. Kahverengi gözleri, hokka bir burnu ve kırmızı ruj sürdüğü düz çizgi dudakları vardı. Dudakları onu sinsi gösteriyordu, bunu düşünmeden edememiştim.

"Ben de Maria, Aslan Bey'in asistanıyım," dedi. Uzattığı elini sıktım.

"Hazel," dedim. Cana yakın gözükmeye çalışıyor gibi bir hali vardı ama daha çok beceriksiz, sakar ve buna rağmen sinsi duruyordu.

"Maria, umarım bugün kahvaltıyı hazırlamayı bitirirsin." dedi Aslan Bey biraz azarlayan bir ses tonuyla. Buradan baktığımda onu becerikli olduğu için işe almadığına emindim. En azından iş konusunda... Mutfakta öylece hareketsiz kaldığımı fark ettiğimde, "Size afiyet olsun, benim gitmem gerekiyor," dedim ve babamı öpmek için yanına gittim.

Babam durumu kabul ederken, Aslan Bey, "Bizimle kahvaltıya kalmıyor musun?" diye sordu.

Babamı yanağından öptüm. Aslan Bey'in olduğu tarafa bakmamaya dikkat ederek. "Çok geç kaldım," dedim sonra da mutfaktan çıktım. O adamla aynı ortamda birkaç dakika bile bulunmak beni yormuştu. Sanki omuzlarımda kocaman bir yük taşımış gibiydim. Onu tanıyor muydum yoksa tanımıyor muydum bilmiyordum. Dün kaba, hödüğün tekiyken, babamın yanında iyi adam havalarındaydı. İkiyüzlü herif...

Bölüm 8

Çizimlerimi toplarken arka cebimdeki telefonun titrediğini fark ettim. Telefonumu elime aldığımda kızlar huysuzlanmaya başlamıştı; çünkü sınıfta bir tek biz kalmıştık. Evet, kızlarla hala arkadaşım. Değişen bir şey yok sadece biraz daha fazla yaşayan ölü gibi davranıyorum o kadar. Sadece o adamın adını ağızlarına andıkları anda, başlarına gelecek felaket senaryolarının farkındalar artık.

İsme bakmadan telefonu cevapladıktan sonra eşyalarımın kalanını çantama tıkmaya çalıştım, bir yandan da omzumla kulağımın arasına telefon sıkıştırmaya çalıştığımdan bu epey zor oluyordu.

"Alo?" dedim, ben konuşana kadar karşı tarafın konuşacağı yok gibiydi.

"Merhaba Hazel Hanım," dedi tanıdık bir ses, ardında da devam etti. "Sabah tanışmıştık belki hatırlarsınız ben

Maria, Aslan Bey'in asistanıyım." O ismi duymamla saniyeler içinde suratımı buruşturdum ve eşyalarımı toplamayı bırakarak telefona odakladım. Bir elimle telefonu kulağımda tutarken diğer elimi belime koydum.

"Merhaba," dedim soğuk bir ses tonuyla. Tuba bendeki bu değişimi fark etmişti. Ne oluyor, der gibi kolumu dürttüğünde ona bakmadım.

"Size bir şey iletecektim. Bu akşam saat yedide Aslan Bey ile yemeğiniz var." Aslan Bey ile aramda böyle bir diyalogun geçtiğini hatırlamadığım için kaşlarımı çattım. Acaba babam mı benim yerime söz vermişti? Onun da Aslan Bey'in yanında durmamdan pek hoşlanıyormuş gibi durmadığı aklıma geldi. Bu nereden çıkmıştı şimdi?

"Pardon, anlayamadım. Bu nereden çıktı şimdi?"

"Aslan Bey, iletmemi istedi. Akşam altıda babanızın evinin önünden alınacaksınız. Başka bir bilgim yok." Uzun cümleler kurduğunda bozulan aksanıyla bu kadın sadece sinirlerimi bozuyordu. Bir de yüzü, tipi sürekli aklıma geliyordu. Bütün gün çizim yaparken onu düşünüp, ondan iğrenmem yetmezmiş gibi bir de tekrardan onları çekiyordum.

"Sebep? Ona böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum," dedim öfkemi dizginlemeye çalışırken. Sanki emir kuluydum.

Bu çıkış karşısında Maria'nın afalladığını cümle kuramamasından anladım. "İyi günler Maria Hanım," dedikten sonra başka bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım. Telefonu arka cebime attıktan sonra gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp verdim. Eşyalarımı toplayana kadar kızlar soru sormadı ama başımı kaldırdığımda ikisinin de meraklı gözlerle bana baktığını fark ettim.

"Önemli bir şey değil," dedim. İkisi de tabi tabi, der gibi başlarını aşağı yukarı salladı.

"Gerçekten önemli bir şey olsa sizinle paylaşırım. Neyse, dün akşamdan beri hiçbir şey yemedim ve çok açım," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım bu sırada Tuba, "Ben size eşlik edemeyeceğim maalesef," dedi. Okul koridorundan bahçeye doğru ilerliyorduk.

Benim yerime Yeşim sordu: "Nedenmiş acaba?"

Koridorda bir anda durduk ve Yeşim ile gözlerimizi Tuba'ya diktik. O sadece omuz silkmekle yetindi. "Faruk ile bulaşacağım. Biz artık sevgiliyiz," dedi.

"Ne?" dedi Yeşim.

"Bir saniye, bunu bize ne zaman söyleyecektin peki hanımefendi? Sormasak söyleyeceğin yok," dedim. Yeşim de bana hak verir gibi başını salladı. Tuba, eliyle bulunduğumuz ortamı gösterdi. Koridorun tam ortasında durmuştum ve kalabalık olmasa bile insanları rahatsız ediyorduk.

"Bu böyle kalmayacak ama!" diye devam ettim.

"Tamam tamam, anlatacağım zaten ama şimdi gitmem gerekiyor."

Vedalaşmak için sarıldıktan sonra bir süre daha aynı yöne yürüdük. Okul bahçesinde farklı yönlere dağıldığımız sırada arka cebimdeki telefonum tekrar titremeye başladı. Derin bir nefes alıp el çantamı diğer elime aldıktan sonra telefonumu cebimden çıkarttım. Arayan, kayıtlı olmayan bir numaraydı. O kadar ısrarlı çalıyordu ki dayanamadım ve cevapladım.

"Alo?" dedim.

"Hazel, ben Aslan," dedi karşıdaki ses. Onun sesini duymak tuhaf hissetmeme neden oldu. Bir an o gür ses kalbimin daha hızlı atmasına ve kalbimden tüm vücuduma, boynuma, yanaklarıma doğru bir sıcaklığın yükselmesine neden oldu.

Sesimi sakin tutmaya çalışarak, "Ne için aramıştınız Aslan Bey?" dedim. Onu hatırlamak hem keklendiğimi hatırlamama hem de başka şeyler hissetmeme sebep oluyordu ve bu iki his içimde fırtınalar koparıyordu.

"Ne için aradığımı gayet iyi biliyor olmalısın," dedi hafif tehditkâr hafif oyunbaz bir ses tonuyla. Az önce kendisine ve asistanına çektiğim restten bahsettiğinin farkındaydım ama ondan duymak istiyordum.

"Öyle mi? Bir de sizden duymak isterim."

Onunla resmi konuşuyor oluşum onu rahatsız etmiş gibi iç çekti veya onu zorluyor oluşum.

"Hazel, iki saat sonra hazır ol. Bu konunun bu kadar basitçe kapanmasına izin veremeyiz öyle değil mi?"

"Elbette, haklısınız fakat bunun için öncesinde bana sormanız gerekmez mi?"

Anlamamış gibi bir de "Neyi?" dedi. Onun hayatında kadına fikir sorma kavramı yokmuş gibi davranıyordu. Belki de yoktu. Belki de kadınlar o ne söylerse yapıyordu.

Derin bir iç çektim. Evimin okula yakın olması avantajını kullanarak bugün eve yürüyerek gitmeyi tercih etmiştim. "Mesela bugün görüşmek için müsait olup olmadığımı? Günün hangi saatinde müsait olacağımı? Ya da sizinle görüşmek isteyip istemediğimi?"

Bir an afalladı ve karşı tarafta sessizlik oldu. Ardından boğazını temizleyerek konuştu.

"Fakat görüşmemiz gerekiyor Küçük Hanım, bu keyfi bir mesele değil."

Yürümeyi kestim. Çünkü hem yürüyüp hem de onunla konuşamıyordum hem de düşünemiyordum.

"Akşam saat sekizde size atacağım konumdan alırsınız beni," dedim. O zamana kadar bir işim yoktu elbette ama onun

dediği saate uymak zorunda da değildim.

"Akşam saat altıda," diye düzeltti.

"Hayır, saat sekizde," diye ısrar ettim.

"Hazel?" İsmim dudaklarının arasından bir isyan gibi çıktı.

"Aslan Bey?" İsmi dudaklarımın arasından sevimli çıksın diye uğraştım ama bir adamın adı bile ormanlar kralıydı, sevimli olması mümkün değildi.

"Allah Hakan'a sabır versin."

Gülmemek için alt dudağımı dişledim.

"Görüşmek üzere, Aslan Bey," dedikten sonra cevap vermesini beklemeden telefonu suratına kapattım. Bir süre yolun kenarında telefonumun ekranına baktım. Beni kendi numarasından aramış olmalıydı. Numarayı kaydetmeden evin konumunu attım. Bu kadar çabuk yumuşamış olmam saçmalıktı ama ona kapılmamak da imkansızdı.

Onun benimle mesajlaşan kişi olmadığına emindim fakat bu işin içinde olmadığını nereden bilecektim ki? Aslında bunu öğrenmenin bir yolu vardı ve ben bu akşam onu deneyecektim.

Eve geldiğimde doğruca banyoya girdim. Ilık suyun altında düşüncelere dalmak gibisi yoktu; nasıl olsa daha çok vaktim vardı. Ne giyeceğime karar vermem gerekiyordu. Ne fazla abartılı olmalıydı ne de sönük. Kıyafetim, makyajım, tırnaklarıma baktığımda kenarları soyulmaya başlamış ojelerim... Hepsi bir uyum içerisinde olmalıydı. Banyodaki düşünce seansımı tadında bırakarak suyu kapatıp üzerime bornozumu geçirdim. Saçlarımdaki suları sıksam da hala su damlıyordu.

Odama girdiğimde dolabımın karşısına geçtim. Hem süslenmemiş gibi olacak hem de her zaman böyle şık olduğumu gösterecek bir şey giymeliydim. Bordo rengi, üzeri çiçek desenli elbisemi seçtim. Uzun kollu, yakası v şeklinde açık ve etek kısmı belden aşağısında genişleyen bir elbiseydi. Diz hizama geliyordu.

Saçlarımı kurutup fön yaptım. Ojelerimi yeniledim. Hafif ama gözlerimi daha da ortaya çıkartan bir makyaj yaptım. Aynadaki yansımama baktığımda halimden gayet memnundum. Saçlarımı geriye doğru savurdum ve uzun zamandır ilk defa kendimi iyiye yakın hissettiğimi fark ettim. Bu hazırlığı kızların emri olmadan yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştum.

Odamın kapısı çaldığında irkilerek kendime geldim. "Gel," dememe gerek kalmadan annem içeri daldı.

Önce bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama sonra bakışları üzerimdeki elbiseye takılınca ağzı açıldığı gibi kapandı.

"Nereye Küçük Hanım?"

Bu kısmı hiç düşünmediğimi şu an fark etmiştim. Ama bahanem hazırdı. "Kızlarla... Yeni açılan... Yeni açılan bir yere gideceğiz," dedim.

"Şu sıra çok fazla kızlarla takılmaya başladın," dedi kinayeli bir ses tonuyla.

"Ne yapabilirim, başka arkadaşım mı var?" Ona bakmamak için odamı toplamaya çalıştım.

"Ben de yemek hazırlamıştım. Bana eşlik etmeyecek misin?" Bu konuda emir vermeyip bana fikrimi sorması nedense durmama sebep oldu. Genelde bu konuda kavga ederdik. Başımı kaldırdığımda kaşlarım çatılmıştı. Bana bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibi bir hali vardı.

"Sen iyi misin anne?"

"İyiyim..." derken sesi tereddütlü gibiydi. "Sadece seninle bir şey paylaşmam gerekiyor."

"Şimdi mi?" dediğim sırada kapının çaldığını duydum. Yatağın üzerine bıraktığım telefonumdan saati kontrol ettiğimde daha yedi olduğunu gördüm. Anlaşılan yemeğe başka bir misafirimiz vardı.

"Seni aşağıda bekliyorum," dedikten sonra annem ardın-

dan kapıyı kapatıp çıktı. Kafamda bir sürü soru işareti oluşurken elbisemin üzerindeki beyaz çiçeklere uygun beyaz kol çantamı hazırladım. Ufak bir parfüm banyosu yaptıktan sonra odadan çıktım.

Aşağı indiğimde annemi kapı eşiğinde biriyle konuşurken gördüm. Kapıdaki her kimse, ona "Ben şimdi çağırıyorum," dedi. Sonra da kapıyı kapatarak merdivene doğru yöneldi. Beni merdiven başında gördüğünde "Bana doğruyu söyleyecek misin, yoksa elin adamından mı öğreneceğim?" diye sordu.

"Anne ben..." Bir an kalbim ritmini kaybetmeye başladı. Aslan Bey mi gelmişti?

"Kim bu kapıdaki adam, seni nereye götürecekmiş, Aslan Bey de kim?" dediğinde Aslan Bey'in şoförünü gönderdiğini anladım. Kapının arkasında ayakkabılıktan giymeyi planladığım ayakkabılarımı çıkartırken, "Önemli biri değil anne, iş sadece," dedim. Aklıma bir türlü yalan gelmiyordu.

"Şimdiden çalışmaya mı başladın, baban olacak adamın bunda parmağı var mı?" Baba kelimesiyle az kalsın elimdekileri düşürüyordum. Hemen toparlanmaya çalıştım.

"Yok yok, babamın hiçbir şeyden haberi yok, sadece bir görüşme anne. Şimdi izin verir misin?" dediğim sırada tekrar kapı çaldı.

"Bana her şeyi açıklamadan şuradan şuraya gidemezsin Hazel!" Annem arkamdan seslenirken ben çoktan kapıyı aç-

mıştım. Bu sefer karşımda hem Aslan hem de şoförü olduğunu düşündüğüm adam vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, mavi gözleri aralık kapıdan içeriye bakmaya çalışırken. Karşısında beni gördüğünde bakışları bakışlarımı buldu. Saniyelik bir şeydi, sonra gözleri üzerimde gezindi. Açıkta kalan her santimimi gözleriyle yakarcasına inceledi ya da bana öyle geldi. Elimdeki ayakkabıları ayağıma geçirmek için eğilmek zorunda kaldım. Bu sırada annemle Aslan Bey'in tanışmakta olduğunu duydum.

Annem benden cevap alamadığı soruları ona yöneltti. O da "Bir arkadaş görüşmesi olacak, endişelenmeyin kızınızı aldığım gibi geri bırakacağım," dedi. Bu adam ben ve babam dışında herkese güven veriyordu sanırım. Ya da ona güvenmek annemin tuhaflığının bir parçasıydı ama sonuç olarak ona güvenmişti. Kapıdan çıkarken çantamı elime aldım ve anneme el salladıktan sonra merdivenlere doğru yöneldim. Aslan Bey'in şoförü önden merdivenleri inmeye başlamıştı, ben de arkasından gideceğim sırada Aslan kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Havanın bu elbise için uygun olduğunu zannetmiyorum," dediğinde kabanımı evde unuttuğum aklıma geldi. Hala kapının önündeydik ama eve geri dönersem annemin aklına takılan soruları cevaplamam gerekecekti. Diğer seçenek de bu şekilde gitmekti.

"Böyle iyiyim," dedim derin bir nefes alarak. Şişen göğüs kafesimle Aslan Bey'in gözlerinin anlık o bölgeye indiğini gördüm ama sonrasında bakışlarını başka yöne çekti. Hoşnut değil gibiydi.

"Sen bilirsin," deyip başka bir şey söylemeden merdivenlerden inmeye başladı. Üzerindeki lacivert ceket gözden kaybolana kadar arkasından onu izledim. Sabahki onu gördüğüm takımla aynıydı. Derin bir nefes aldım ve Allah'ım sen bana yardımcı ol, diye geçirdim içimden. Bu adamla başa çıkmak sandığımdan daha da zor olacak gibiydi.

Merdivenleri arkasından indim ve apartman kapısından çıkar çıkmaz soğuğu tüm iliklerimde hissettim. Aslan Bey'in arabası apartmanın tam karşısında duruyordu ve şoförü aralık kapının başında benim binmemi bekliyordu. Ben de yavaş adımlarla oraya doğru ilerledim ve aralık kapıdan içeriye doğru süzüldüm. Araba genişti. Karşılıklı duran iki koltuk vardı. Boştakinin tam ortasına oturdum. Aslan Bey karşıda sol çaprazımda kalıyordu. Şoför kapıyı kapattıktan sonra ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarıya verdim. Arabanın içerisi dışarıdan sıcaktı ve deri koltuklar sizi oturduğunuz anda yumuşacık kucaklıyordu.

Araba çalışana kadar bir şey konuşmadık. Hatta Aslan Bey'in suratına bakmamaya çalıştım. Dimdik oturuyordum ama bakışlarım farklı yöndeydi. Bu sırada onun iç çektiğini duydum. Ardından o gür, içimi titreten sesiyle, "Hoş koku," dedi.

Bölüm 9

Geldiğimiz yer, hoş bir restoranın özel müşteri bölümüydü. Garsonlar Aslan Bey'i tanıyor ve ayrı bir ilgi gösteriyordu. Bu da buraya bir defadan fazla gelip aldığı hizmet karşılığında yüklü bahşiş verdiğini gösteriyordu.

Baş başaydık. Oda loştu, çevreyi masadaki ufak, kokulu mumlar aydınlatıyordu. Aslan Bey'in özellikle böyle bir masa hazırlanmasını tercih ettiğini düşünmüyordum. İçeri girdiğimizde onun neredeyse karanlık kulübünde gibi hissetmiştim. Garson, Aslan Bey'in yemek öncesi ne içtiğini bildiğinden kadehini sorgusuzca doldurduktan sonra bana yöneldi.

Aslan "Hanımefendiye başka bir şey getirin," dedi.

Garson bana doğru yöneldi ve "Ne içmek istersiniz?" diye sordu. Tabağımın yanındaki menüye elim gitse de Aslan Bey'in kadehine gözüm kaydı.

"Ben de beyefendinin içtiğinden istiyorum." dedim sonra da dudaklarıma masum olacağını düşündüğüm bir gülümsemeyle Aslan Bey'e döndüm. Kaşları havaya kalkmış, yaptığımı onaylamaz bir hali vardı.

Garson kadehimi doldurduktan sonra yanımızdan uzaklaştığında, "En son içki içtiğinde hoş bir manzarayla karşılaşmamıştık." diyerek geçen geceye bir gönderme yaptı. Bu durumu hatırlatmasına kızmak yerine geriye doğru yasladım ve çantamdan telefonumu çıkarttım. Masanın üzerine koyduğumda saatin daha yeni sekiz olduğunu gördüm. Sözde sekiz için anlaşmıştık. Kendi istediği olmamıştı ama benim istediğimi de yapmamıştı. Ortalama bir saatte beni almaya gelmiş olduğunu yeni fark etmiştim.

"Buraya benim sorunlarımı konuşmaya geldiğimizi düşünmüyorum."

"Öyle zaten, sadece uyarmak istedim. Sen bana emanetsin." Evden çıkmadan önce annemle konuşmaları aklıma geldi. Eve gittiğimde annem beni uzun bir sorguya çekecekti.

"Emanet olacak yaşı geçtim. Kendime sahip çıkabilecek yaştayım."

Oturduğu yerden beyaz gömleğinin kol düğmelerini çıkarttı ve beyaz gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Böyle fazla ilgisiz ve günün yorgunluğunu atmaya çalışır gibi bir hali vardı. Gözlerinin o içimi gıcıklayan mavilikleri gömleğinin kollarına odaklanmıştı.

"Bir kadına yaşının sorulmasını doğru bulmam ama bu muhabbeti sen açtın, kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Yirmi bir."

Bakışlarını bir anda yukarıya kaldırdı. Bu sırada kadehin sap kısmına dokunmuştum. Yirmi bir olduğuma inanmıyor gibi bir hali vardı ve şu an yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Sen, ciddi olamazsın!"

"Neden, daha mı küçük gösteriyorum?"

"Kesinlikle," dedi şaşkınlıkla. Bir şey düşünüyor gibiydi. Başını her neyse, der gibi salladıktan sonra diğer kolunu kıvırmaya başladı.

"Bu arada internette konuştuğum adam, yaşınızın otuz üç olduğunu söylüyor." Lafımı yarı da kesti.

"Şu herif... Evet, gerçekten otuz üç yaşındayım. Benim hakkımda başka ne diyor?" İçkisinden bir yudum aldığında ben de kadehimi kaldırıp onu taklit eder gibi bir yudum aldım. Kadehi yüzüme yaklaştırdığım anda burnuma gelen yoğun böğürtlen, yaban mersini ve tatlı çilek kokusu genzimi yaktı. Aldığım yudumla damağıma farklı, hoş ve yumuşak bir tat yayıldı. Taze meyve gibiydi. Alkolün keskinliği yerine taze meyve ferahlığı vardı.

Damağımdaki tatla neredeyse konuştuğumuz konuyu utanacaktım. Kadehi tekrardan yerine koydum. İçinde koyu böğürtlen renkleri vardı. Mora çalan derin yakut rengi, erguvani kırmızı ve şarabın gövdesinden gelen koyu bordoya kadar renk geçişleriyle gökkuşağı gibi göz alıcıydı.

Başımı kaldırdığımda Aslan Bey büyük bir dikkatle beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde bakışlarını çekmedi. O çekmeyince ben de çekmedim. Bir süre öylece birbirimize baktık ve her geçen saniye sanki ona çekiliyor gibiydim. Onun o maviliklerine... Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Sanki kusursuzdu. Keskin yüz hatları, kalemle çizilmiş gibi dolgun dudakları, kemikli biçimli burnu, çenesindeki gamzesi... Dünyada yasaklılar listesinde yer alması gerekenler biri de Aslan Bey'di.

Garson gelip yemek servisi yapmaya başladı, daha sipariş bile vermemiştik. Ne getirdiğine baktım. Öyle kafasına göre seçmiş değil de Aslan Bey'in özel menüsünden bir yemek seçmiş gibiydi. Bana fikrimin sorulmamış olması bunu yemeyeceğimi garantiliyordu.

"Siz bunu götürün, ne yiyeceğime kendim karar vereceğim," dedikten sonra tabağımın yanındaki menüyü elime aldım ve şöyle bir gözümü gezdirdim. Dünya mutfağından birçok çeşit vardı ama gözüme hoş görüneni sipariş etmeye karar verdim. Parmağımla menüden seçtiğim yemeği gösterip "Bunu istiyorum," dedim. Adam istediğim şeyi gördüğünde menüyü yerine koydum. Aslan yemeğine dokunmadan derin bir nefes aldı.

"Tuhafsın. İçecek seçimini sana bıraktığımda tercihime güvendin ama yemek konusunda seçimime güvenmedin. Gerçekten tuhafsın."

Omuz silktim. "Yiyeceğime müdahale edilmesinden hoşlanmam, damak meselesi. Her neyse, sizin hakkınızda..."

"Senin," diye düzeltti. "Siz, çok resmi... Bütün gün yeterince duyuyorum."

Asıl konumuza döndüğümüzde sakinliğimi korumaya çalışarak öncelikle ortak noktalarımızdan bahsettim, konuşmanın nasıl başladığını anlattım.

"Hep bu tarz sitelerde takılır mısın?" diye sordu.

Dışarıdan nasıl göründüğümün farkındaydım.

"Sadece bir kerelik, arkadaşlarımın tavsiyesiyle olan bir şey," diye geçiştirdim. Bana hala o gözle bakıyordu. Asosyal ve birileriyle tanışmak için uygulama kullanan biri.

"Öyle birine benzemiyorsun," dedi sanki zihnimden geçenleri duymuş ve tam aksini düşünmemi ister gibi.

Ona bakmamaya çalışarak elimin altındaki kumaş peçeteyle oynamaya başladım.

"Zaten durum anlattığım gibi."

"Benim hakkımda farklı bir şey söyledi mi?"

Söylemekle söylememek arasında kalmıştım ama bilmesi gerektiğine karar verdim. Ona bir iftira atılıyor olabilirdi. Adını karalamaya yönelik bir çalışma bile olabilirdi. Adının çok fazla duyulduğunu zannetmesem de anlattım.

"Nü fotoğraflarla ilgilendiğinizi, aslında sizin çektiğinizi söyledi." Cümlem biter bitmez Aslan Bey öksürmeye başladı. Hitap ederken inatla siz dememden dolayı mı olmuştu yoksa bilmeden bir pot mu kırmıştım anlayamamıştım. Ona bardağını uzatmak için yanına gideceğim sırada eliyle geri oturmamı işaret ettiğinde dediğini yaptım. Altı kişilik, dikdörtgen masanın iki ucunda oturduğumuz için aramızda belli bir mesafe vardı. Önündeki su dolu kadehten bir yudum aldı. Sakinleştiğinde, "Bu adam haddini fazlasıyla aşmış. Her kimse, kendi topuğuna sıktığının farkında değil," dedi. Geçen geceki gibi öfke kusan bir ses tonuyla konuşmuştu.

Yemeğim gelene kadar başka bir şey konuşmadık. Aslan oldukça düşünceli duruyordu. Ona artık Aslan diyecektim ama içimden... Bir süre daha aramızdaki resmiyeti sürdürmem gerektiğini düşünüyordum. Bu resmiyet, benim kalkanımdı.

"Başka ne dedi? Mesajlarınızı görmem gerekebilir," dedi yemeğimizin arasında. Boğulma veya öksürme sırası bendeydi ama sakin kalmaya çalıştım. Derin bir nefes aldım. Bu durumun düşüncesi bile beni germeye yetmişti. Mesajları okursa sadece adam hakkında değil benim hakkımda da birçok düşünceye sahip olacaktı.

Şarabımdan keyif çıkardığım ilk andan çok uzak büyük ve gergin bir yudum aldım.

"Mesajlarda görülecek bir durum yok. Size anlattığım gibi her şey. Birkaç kez konuştuk zaten, o kadar."

Elindeki çatal bıçağı gürültüyle tabağına bıraktı.

"Bana karşı dürüst ol Hazel." Sesi emrivaki ve öfkeliydi. Bir anda öfkelenebiliyordu.

"Size karşı dürüst olmadığımı nereden çıkardınız?"

Derin bir nefes aldı ve gözlerimizi buluşturdu. Yine o duygu kapladı bedenimi, beni sarıp sarmalayan hatta şu an nefes almamı engelleyen o duygu; dipsiz kuyuya düşme hissi.

"Aramıza siz biz gibi saçma zamirler sokarak mesafeni korumaya çalışmanı anladığım gibi anlıyorum. Sen kitap gibi bir kadınsın ve ben seni her mimiğinden okuyabiliyorum."

Duruşumu bir anda dikleştirdim. "O zaman yanlış okuyorsunuz veya gidip gözlerinize baktırın!" dedim öfkeyle. Ona niye bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum ama bu durumdan hoşlanmamıştım. Lafları beni yeterince doyurduğu için pes ettim ve kadehimi elime aldım. İçindeki sıvıyı birkaç büyük yudumda bitirdiğimde gergince ayağımı sallıyordum. Aklımı başka bir şeyle oyalamaya çalıştım. Garson

gelip tabaklarımızı aldığında tatlı için karar vermem gerekiyordu ama sadece kadehimi doldurmasını izledim ve tatlı almayacağımı söyledim.

Ben tazelenmiş içkimi yudumlarken Aslan'ın telefonu çaldı. Açmadan önce bana bir bakış attı ama ben onu umursamıyormuş gibi başımı çevirdiğimde gelen telefonu cevapladı. Karşısındaki her kimse bir yemekte olduğunu ve daha sonra araması gerektiğini söyledi ve konuşmasını sonlandırarak karşı tarafın suratına kapattı.

"Tatlı yemeye başka bir yere gidebiliriz?" dedi bu bir öneri miydi yoksa beyaz bayrak mıydı emin değildim ama "Gitsem iyi olacak, yemek ve sohbetiniz için teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarak.

"Hazel, oturur musun?" dedi.

"Neden, sohbetimiz bitmedi mi zaten?"

Aslan suratıma baktı ama benim geri yerime oturmayacağımı anladığında, yerinden kıpırdamadı. Israr da etmedi. Aksine, "Geldiğimiz yönden çıkabilirsin. Şoförüm seni evine bırakacaktır," dedi buz gibi sesiyle. Bendeki inatsa ondaki de inattı belli ki.

"Peki, kendim giderim," dedim.

"Şoför bırakır," dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

"Size iyi akşamlar," dedikten sonra bir elimde çantam diğer elimde telefonum kapıya doğru yöneldim. Nedense içimde bir taraf, peşimden gelmesini bekliyordu, sadece saçma bir beklenti içerisine giren tarafım. Onu bastırarak odadan çıktım ve restoran bölümüne giriş yaptım. Burası kalabalık ve gürültülüydü. Giriş çıkışa ulaşana kadar restoranı baştan sona yürümem gerekti. Bu arada annemin dizilerinde gördüğüm birkaç ünlü sima görmüştüm. Dizilerde göründükleri gibi pürüzsüz ve kırışıksız ciltleri de yoktu üstelik.

Çıkışa ulaştığımda görevli bana kapıyı açtı. Ona zoraki bir gülümsemeyle bakıp teşekkür ettim. Tanımadığım bir adam bile bana nezakette bulunurken, ayı Aslan Bey, o erkeksi havasına rağmen nezaket kurallarından yoksun bir şekilde beni bir başıma çıkartmıştı buradan. Hissettiklerim yoğun bir kırgınlığa dönüşse de bastırmaya çalıştım. Gözlerim buğulandı. Ondan hoşlanmıştım. Onunla konuşmadan önce bile fotoğraflarından etkilenip hoşlanmıştım. Belki de ona kızmamın sebebi korkularım ya da gereksiz beklentilerimdi.

Birinin "Buyurun, Hazel Hanım," dediğini duydum. Başımı kaldırdığım bu adamın Aslan'ın şoförü olduğunu hatırladım. Benim için arabanın arka kapısını açmıştı. Tereddütle kapıya baksam da soğuk hava tenimi ısırmaya başladığında daha fazla düşünmeyerek aralık kapıdan içeriye girdim. Bu onun kokusunu son defa soluma fırsatım olabilir miydi? Bir daha hangi sebeple ve neden görüşecektik ki? Gerçi daha adamı bulamamıştı, hangi uygulamada olduğunu bile söylememiştim.

Bölüm 10

Aslan ile buluşmamızın üzerinden tam üç gün geçti.

O gün eve gittiğimde annemi televizyonun karşısında bulmuştum. Aslan'ı unutmuş gibiydi. Öyle bir adam nasıl unutulurdu ki? Ben neden rüyalarımda onu görüyordum sürekli? Sabah uyandığımda ilk aklıma gelen o oluyordu? Telefonuma her baktığımda ondan bir mesaj veya arama görmek istiyordum. Bu hiç normal değildi, hem de hiç.

Murat'ın etkisi bu kadar çabuk geçmiş olamazdı ama artık ruhumda ondan hiçbir iz yoktu. Belki onu görmediğim için bu kadar rahat konuşabiliyordum ama yine de artık onu sosyal medya hesaplarından takip etmiyordum. Geceleri onu düşünerek, onunla geçirdiğim anların hayaliyle kendi canımı acıtmaya kalkmıyordum.

Belki de Aslan'a duyduğum şeyler bir takıntı veya hayranlıktı. Onun gibi bir adamı kim beğenmezdi ki? İçten

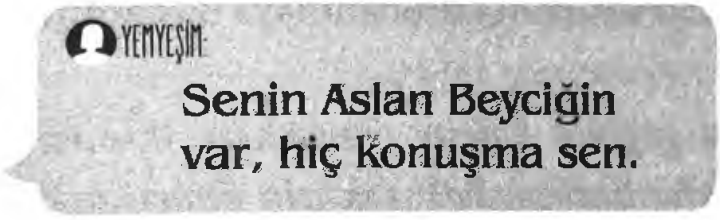
tanımayan herkes beğenirdi ama ben giderken yerinden kalkmamış olması aklıma geldiğinde içimde ona dair bir kırgınlık oluyordu, kırgınlıktan biraz büyük de öfke. Yine de Aslan'ı düşünmek artık benim için soluk almak gibi bir şey olmuştu. Elbette bunu kızlara belli etmiyordum.

Tuba, Faruk ile oldukça mutluydu. Bir erkekle bu kadar sık zaman geçirdiğini ilk defa görüyordum. Faruk'u hala çok sevdiğim söylenemezdi ama arkadaşımı mutlu ediyordu. Yeşim yalnızlıktan bana sarıyordu. En son dün kızıl-kahverengi, kıvırcık saçlarını omuz hizasında kestirmiş bana da saçlarımı kestirmem gerektiğini, çok rahatladığını söyleyip duruyordu. Aslında Yeşim'in kendini kandırdığını hepimiz biliyorduk, buna Yeşim'in kendisi de dahildi; çünkü o kısa saça asla tahammül edemezdi. Kuaförüne normalden beş katı fazla para verince kendi kendini yatıştırmaya çalışma psikolojisine girmişti sadece.

Elim yıpranmış saçlarıma gitti. En son üç gün önce banyo yapmıştım. Düşünmeyi kesip önümdeki çizime odaklandım. Dikkatimin dağılması demek, cetvelin milimetre bile olsa kayması demekti, bu da çizimin çöp olmasıydı. Derin bir nefes aldım ve elimdeki cetveli düzelttim. Dilimi dışarıya çıkartmış, tüm dikkatimi mutfak tasarımına vermiştim. Umarım bir gün kendi evimin de tasarımını yapardım. Ama öncesinde babam kadar yetenekli olmayı dilerdim. O zaman hayatım şimdikinden daha kolay olurdu.

Tekrardan dikkatimi çizimime verdiğim sırada telefonumun masanın diğer ucunda titremesiyle yerimden sıçradım. Neyse ki çizimimde çöpe gidecek bir oynama yapma-

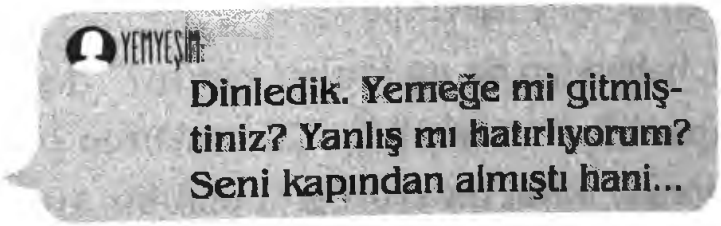
dan elimi çekmiştim. Elim yüreğimde telefonuma baktım. Peş peşe titremeler geliyordu. Kızlar grubundandı. Konuşma Tuba'nın, Faruk ile fotoğrafını atmasından başlıyordu. Yeşimciğim'in, kıyamam, tek başına çekildiği fotoğraf onu takip ediyordu. Ben de yağlı saçlarımla çizimle boğuştuğumu gösteren şapşal bir surat ifadesiyle fotoğraf attım.

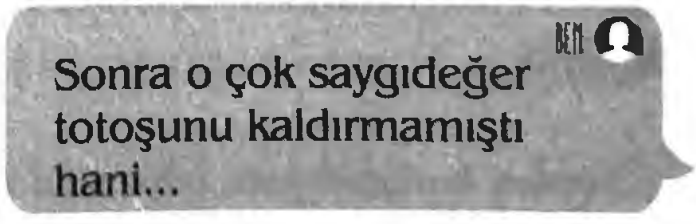

Az önce arkadaşımdan trip yemiştim hem de hiç hayatımda olmayan biri yüzünden. Ona cevap yazacağım sırada Tuba da hiç çekinmeden Yeşim'e hak verdi. Resmen ikisi birlik olmuş üzerime geliyordu.

Tribe triple karşılık vermek ata sporumuz sayılırdı.

Ve Hazel vurdu gol oldu. En acısı da bu gol banaydı. Telefonumun sesini kısıp çalışmama geri döndüğümde yine onu hatırlamıştım. Telefonumu elime aldım ve sonra gelen mesajları görünce geri bıraktım. Önümdeki bilgisayarımı açtım. Şarkı listemi açtım ve oradan bir şarkı seçtim.

Kendi kendime şarkı sözlerini mırıldanmaya başladım.

"Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste, yanacağız ikimizde ateşte, bir kıvılcım yeter hazırım bak, aşk için ölmeli aşk o zaman aşk...

Beni yor hasretinle sevginle yor, sevgisizlik ayrılıktan daha zor, dilediğin kadar acıt canımı, varlığında yokluğunda yetmiyor..."

Şarkı birkaç defa tekrarlandığında kendimi müziğe o kadar çok kaptırmıştım ki başımı kaldırdığımda karşımda babamı görünce neredeyse korkudan tahtalıköyü boylayacaktım. Elimdekileri bıraktım ve bir elimi göğsüme diğerini damağıma koydum. Ne zaman gelmişti, duymamıştım.

"Sakin prensesim, babandan da mı korkar oldun?" dedi gülerek. Adam yaşlansa bile karizmatikti. Hakan Diren olmak bunu gerektiriyordu. Bayat bir espri gibi olabilir ama okulda duyduğum için söylüyorum, adam yaşlılığa bile direniyordu.

"Senden korkmadığımı biliyorsun babacığım," diyerek yanına gittim, sonra da boynuna sarıldım, onu gerçekten

özlemiştim. Babamla çocukluğumdan beri az zaman geçirdiğim için onu her zaman özlüyordum. Bu durum görüşmemizin üzerinden birkaç gün geçse de birkaç ay geçse de değişmiyordu. "Sadece odaya girdiğini duymadım. Dalmışım."

"Ondan bölmek istemedim zaten," dedi saçlarımı okşarken. Saçlarımın yağından iğrenmeyen bir babam vardı.

"Bakayım ne yapıyorsun?" dediğinde kollarımı ayırıp çizimin önüne geçtim. Görmesini istemiyordum. Beğenmeyeceğinden emindim. Onu utandırdığımı düşünecekti. Belki beni azarlayacak, kızacaktı. Öyle bir baba olmasa bile kafamda bu tarz düşünceler olduğu için ona göstermek istemedim. Bir süre uğraşsa da ısrarım karşısında zorlamadı.

"Bir gün benim koltuğuma sen geçtiğinde müşterilerine göstermek zorunda olacaksın prensesim, unutma," dedi. Ben de bundan korkuyordum ya, neyse.

"O zamana kadar kendimi daha çok geliştirmiş olurum."

"Öyle olsun bakalım, hadi hazırlan çıkıyoruz," dedi.

Öncesinde hazırlanmak için dolabımın önüne koştum sonradan aklıma nereye gideceğimizi sormak geldi.

"Sürpriz."

"Çok kötüsün baba, ne demek sürpriz... Sürpriz demeden sürpriz yapmanı tercih ederim o zaman daha çok meraklanıyorum."

Babam bu mantıksız cümleme gülerek karşılık verdi. Hatta göz çevresindeki kırışıkları daha çok kırışmıştı gülmekten.

"Oyalanma prenses, ben aşağıda olacağım," diyerek odadan çıktı. Beni aşırı meraklandırmıştı ama önce yağlı saçlarımdan kurtulmam gerekiyordu. Sürprizi insan içindeyse böyle çıkarak hem kendimi hem babamı rezil etmiş olurdum. Babam ben hazırlanana kadar annemle bir süre beklemek zorunda kalacaktı. Ona şimdiden acımaya başlamıştım. Ne zaman yan yana gelseler 3. Dünya Savaşı çıkacak gibi oluyordu. Babamı kurtarmak için bir an önce hazırlansam iyi olacaktı.

Bir saat altı dakika sonra bilgisayarımı kapattım ve çalışmalarımın zarar görmemesi için düzgün bir şekilde kaldırdım. Odadan çıkarken ışığı kapatıp merdivenlere yöneldim.

Elimden geleni yapmıştım ama yine de ben bir kadınım öyle değil mi? Ne yaparsam yapayım daha erken hazırlanmam mümkün değildi. Elimi nemli saçlarımın arasına daldırdım ve yana doğru attım. Son basamağı da indikten sonra salona yöneldim. İçeriden çıt çıkmıyordu. Birbirlerini deşmiş olabilirler miydi? Emin olmak için içeriye göz

attığımda ikisinin de yan yana duran tekli koltuklarda oturduğunu gördüm. Bu kareyi üçüncü görüşüm falandı.

Babam beni almaya geldiğinde içeriye gerekmedikçe girmezdi. Annem elinde aylar hatta yıllar önce başladığı siyasi içerikli bir kitap tutuyordu ve sanki okuyormuş gibi yapıyordu. Babamsa elindeki tablette bir şeyle meşguldü ama annemin aksine gerçekten elindeki işle meşguldü.

Odaya boğazımı temizleyerek girdim.

"Ben hazırım baba," dedim. Babam başını tabletten kaldırmadan ayağa kalktı sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi. Annemin yüzüne dahi bakmadan benim olduğum tarafa doğru yöneldi. "Sana da iyi günler, Hakan. Kızımın sana emanet olduğunu unutma, malum sen genelde yanındakileri umursayan bir insan olmadığından hatırlatmak istedim." Annem giderayak yapacağını yapmıştı.

Babam başını yavaşça tabletten kaldırdı ve annem yerine bana bakıyordu. Bu kadar sabırlı durmasının benden kaynaklı olduğunu anlayabiliyordum. "Ben onun babasıyım, Ezgi," demekle yetindi ama annemin susmaya niyeti yoktu.

"Babaymış..." dedi annem, sanki kendiyle konuşur gibi sessiz ve alay eder bir havada. "Haftada birkaç gün çocuğunu gezdirmekle baba olunmuyor Hakan." Annem bu sefer gerçekten sınırları zorlamıştı. Babam, bu konuda oldukça hassastı. Babalığının sorgulanması onun yumuşak karnıydı. Hışımla anneme döndü. Bu kavganın sonunu daha önce

gördüğümden hemen araya girdim. Hem de o zamanlar sadece yedi ve on üç yaşlarındaydım. Evde o zaman indirilmedik kapı, pencere kalmamıştı.

"Anne, baba lütfen," dedim babamın elinden tuttum. Öfkeden burnundan soluyordu. "Şimdilik susuyorum. Hazel'in hatrına, bunu unutma! Kimin parasıyla yaşadığını da unutma," dedi. Babam para mevzularını konuşmaktan hoşlanan bir insan değildi ama senelerce sevmediği bir kadının tüm geçimini karşılamıştı. Annem hala onunla uğraşıyordu. Bu kadının derdi neydi Allah aşkına?

"Tamam, baba lütfen gidelim. Lütfen..." Babamı kolundan çekerek dış kapıya yönlendirmeye çalıştım.

Apartmandan çıktığımızda karşı kaldırımda babamın park halindeki arabasını gördüm. Şoförü Tarık da dışında bizi bekliyordu. Onu gördüğümde nedense mutlu olmuştum. Aramızda sekiz yaş vardı ve on yıldır babamın yanındaydı. Bir zamanlar babamla benden daha çok vakit geçirdiği için onu çok kıskanıyordum. Onu görmeyeli neredeyse bir ay olmuştu. Arabaya yaklaştığımda arka kapıyı açtı.

"Buyurun leydim," dedi ciddi tutmaya çalıştığı ses tonuyla ve elini göğsüne koyarak reverans yaparak. Bıyık altından güldüğünü görebiliyordum.

Elimle nemli saçlarımı geriye doğru savurdum ve aralık kapıdan içeriye girdim. Sonra da "Kapatabilirsin," dedim havalı bir tonla.

"Şebeğe bak," dedi Tarık. Bunun üzerine ikimizde gülmeye başladık. Babama baktığımda onun da öfkesi dağılmış gibiydi. Yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı. "Of... Tarık ya, kırk yılın başı bir şımaracaktım, karizmamı çiziyorsun şu an."

"Senin gibi güzellik her zaman şımarabilir," dediğinde az önceki havalarıma geri döndüm.

"Tarık, benim de şu zaman avucum kaşınıyor biliyor musun?" dedi babam otoriter ses tonuyla. Oysa Tarık ile aramızda ağabey-kardeş ilişkisinden öte bir şey olamayacağını biliyordu. Tarık benim için her zaman bir ağabeydi. Ben ise onun için bir emanettim. O yüzden anlamazdan gelerek, "Sağ mı, sol mu Hakan Bey?" diye cevap verdi.

Babam da "Sağlı sollu Tarık," dedikten sonra yanıma geçti. Tarık kapıyı kapatmadan önce "Sağlı sollu," diye tekrarladı babam.

Tarık arabayı çalıştırdığında babama sokuldum. Hava, şu aralar geçen günlere göre ısınmaya başlamıştı. Ben de üzerime göbeğimi açıkta bırakan beyaz bir boğazlı bir kazakla dizleri yırtık koyu renk kot pantolon giyip yanıma kırmızı deri ceket almıştım. Umarım gideceğimiz yer çok klas bir yer olmazdı. Neden böyle giyindiğimi bilmiyordum

ama kendimi böyle rahat hissetmiştim. Babam elini nemli saçlarımın üzerine koydu ve başımı okşadı. Araba mahalleden uzaklaşıp anayola girene kadar arabada öylece sessizce oturduk. Sessizliği bozan babamın sesi oldu.

"Bir şey duydum prensesim."

Başımı kaldırmadan cevapladım. "Ne duydun?" dedim aklıma yaptığım hiçbir olumsuz şey gelmemişti o an.

"Görüşmemen gereken biriyle görüşmüşsün. Aslan denen herifle," derken adamın adını tiksinir gibi söylemişti. Bir an başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Bana kızmış gibi duruyordu. Durum ciddiydi anlaşılan. "Bir daha onunla görüştüğünü duymak istemiyorum. O adamı güzel kızımın etrafında görmek istemiyorum. Anladın mı beni, Hazel? Bunca zaman seni kısıtlamadım, arkadaşlarına karışmadım ama bu konuda ciddiyim."

Ciddiyetini gözlerinden ve duruşundan görebiliyordum. Babam benimle konuşurken hiçbir zaman bu kadar ciddi olmamıştı. Hatta, Murat'ı öğrendiğinde bile karışmamıştı. Ama konu bu adam olduğunda... Başımı salladım. Nedenini sormak istesem de üstelemedim, onun hakkında konuşmak sadece daha çok moralimi bozacaktı. Bir daha ne zaman ve ne için görüşecektik ki? Sahte hesabı bir daha mesaj atmamıştı çünkü onu o gece engellemiştim. Üstelik bana başka bir yerden ulaşamazdı.

Tekrardan babamın göğsüne yatıp gözlerimi kapadım. Zihnimde tek bir kare canlandı. Aslan'ın yemek masasında karşımda oturduğu o kare, kıvrılmış kolları, ciddi suratı, masmavi gözleri, dolgun biçimli dudakları, parlak siyah dalgalı saçları, çenesindeki gamzesi... Onun her bir karesini bu kadar kısa sürede hafızama kazımıştım. Bu his korkunçtu. Onun benim o masadan yalnız kalkmama göz yumması aklıma geldi, beni bir daha aramaması...

"Geldik, meleğim."

Gözlerimi araladım. Başım babamın göğsünde olduğu halde içim geçmişti. Başımı kaldırıp nerede olduğumuzu görmek için etrafıma bakındım. Daha önce burayı gördüğümü hatırlamıyordum. Arabanın camından gördüğüm kadarıyla etrafı ağaçlarla çevrili iki, üç katlı müstakil evlerin olduğu bir sitede, iki katlı bir evin önündeydik. Evlerin etrafları çitlerle çevriliydi, bu bana Amerikan filmlerindeki evleri hatırlattı. Tarık arabanın kapısını açtığında, etrafa bakınarak arabadan indim. Uyku sersemi olduğumdan buraya neden geldiğimizi hala anlayamamıştım. Rüzgâr saçlarımı önüme getirdiğinde onları geri çektim.

"Burası neresi?" dedim babamın yanına giderken.

Babam, "Sana verdiğim iki anahtardan birinin lazım olacağı yer Prensesim," dediğinde gözlerim irileşti. Bir ona bir de eve bakıp ellerimle dudaklarımı örttüğüm sırada başını sallayıp, "Evet, senin evin," dedi. O iki kelime dudaklarından döküldüğü an şaşkınlıkla çığlık attım. Burası haftalar önce bahsettiği evim miydi? Çantamı açıp titreyen ellerime

rağmen fermuarlı iç cebine koyduğum anahtarı kolayca bulduktan sonra çitleri geçtim. Koşmakla hızlı yürümek arasında evime doğru ilerledim. Rengarenk dizilmiş çiçekleri geçtim ve merdivenleri tırmanarak kapıma ulaştım. Heyecandan elim ayağım titriyordu. Neyse ki babamlar yanıma gelene kadar kapıyı açabilmeyi başardım. İçeriye girdiğimde ayağımdaki ayakkabıları çıkartıp bir kenara fırlattım ve geniş holde ilerledim. Uzun girişin sol tarafında ahşap bir merdiven vardı, onu geçtim ve direkt olarak salona yöneldim. Gözüme ilk çarpan beyaz ve tozpembe ağırlıklı oluşuydu. Evimde Hakan Diren imzası vardı. Geniş salondan içeriye girdiğimde ikinci bir sürpriz kulaklarımda çınladı.

"EVİNE HOŞGELDİN!" diye bağırdı masa etrafındaki arkadaşlarım.

Tuba, Faruk, Yeşim, çocukluk arkadaşım Aslı ve Katarlı eşi Haris buradaydı. Gözlerim Aslı'yı bulduğunda ikinci bir çığlık daha attım. Kollarımızı açarak birbirimize koştuk ve ortada buluştuk. Onu görmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu. Bu telefonla görüşmediğimiz anlamına gelmiyordu. Rahmetli Sadi Amca'nın yeğeniydi. Zamanında babam az işlerini yapmamıştı. Sonra sanırım kuzeni Asya da iç mimarlık mezunuydu ama kendi işini yapmak yerine babasından kalan işin başına geçtiğini duymuştum. Onların hayatları benimkinden daha karışıktı. Bir de Katarlı eşleri olunca... Aslı çok şanslıydı bu yaşta hayatının aşkını bulmuştu ve hiç kaçırmadan evlenmişti.

"Kuzum ne zaman geldin, hiç haber vermiyorsun?"

"Sürpriz yapmak istedim. Hem programlı değildi, çok ani gelişti, kesinleşmemişti bu sabaha kadar." Konuşurken bir kez daha hasretle sarıldık.

"Ben kıskanıyorum ama," dedi Yeşim.

"Al benden de o kadar," dedi Tuba.

Faruk'un Tuba'ya "Sen ne zaman istersen bana sarılabilirsin aşkım," dediğini duymuştum.

Bakışlarımı Tuba'ya çevirdim, normalde bunu diyen birine iğrenerek bakması gereken bizim Tuba, yanındaki adama resmen leyla gibi bakıyordu. Bu hiç de iyiye işaret değildi. Aslı ile ayrıldıktan sonra kızlara da sırasıyla sarıldım. "Sizi pis yalancılar..." Bana attıkları fotoğrafları hatırlattım.

"Yalan değildi ki kuzum, sadece birkaç saat öncesini atmış olabiliriz sana," dedi Yeşim. Böyle bir günde onlara kızmayacağım için üstelemedim.

Hepsi bana ev hediyesiyle gelmiş, bir de hayırlı olsun pastası almışlardı. Önce pastayı kestim sonra babama sarılıp sırayla kızların hediyelerini açtım. Aslı ve eşi eski bir gramofon almışlardı. Ayrıca yanında plaklar da vardı. Ergenliğimin ilk yıllarından beri evime gramofon koyma hayallerim vardı. Aslı'nın bu hayalimi unutmamış olması beni ayrıca duygulandırmıştı.

Yeşim her zamanki gibi batıl inançlarıyla ilgili bir hediye almıştı. Rengarenk iplerden ve tüylerden olan bir düş kapanıydı. Oldukça sevimli olduğu için ona göz devirmemiştim. Bir de Tuba'nın hediyesi vardı, dediklerine göre Faruk ile beraber seçmişler. Kendi eğlencelerini düşünerek evime karaoke seti almışlardı. Bu hepsinden eğlenceli duruyordu. Hepsine teşekkür ettiğimi, beni çok mutlu ettiklerini söylediğim sırada Tarık da hediyesini uzattı. Bir anda uzattığı için az kalsın gözüme giriyordu. Ama bu Tarık'tı, delidir ne yapsa yeridir. Onun hediyesi bir el aynasıydı. Arkası işlemeli, şu eski filmlerde kullanılan aynalardandı. Baya da ağırdı. Çok asil duruyordu ve ayna hediye etmenin çok ince bir anlamı vardı. Gerçi Tarık'ın bunu düşünerek aldığını düşünmüyordum ama yine de hayran kalmıştım.

Bu arada geldiğimizden beri Yeşim'in ona olan bakışlarının farkında olduğunu umut ediyordum. Yeşim, aylardır Tarık'a karşı platonik bir şey hissediyordu. Çok sık bir araya gelemedikleri için canım arkadaşım bu kısa süreli bir araya gelmelerini, Tarık'ın her mimiğini hafızasına atacak şekilde onu keserek geçiriyordu.

Hediye faslı bittikten sonra pastamı yedik ve uzun zamandır geçirmediğim kadar güzel vakit geçirdim. Pastanın üzerine kızlarla bol köpüklü kahveyle dedikodu yaptık. Konularımız genellikle, Aslı'nın eşinin bebek istemesi ama Aslı'nın tüm ısrarlarına rağmen korunması, Faruk ile Tuba'nın geçirdiği eğlenceli zamanlar ve Yeşim'in, Tarık'a attığı hayran bakışlardı.

Tarık, ağabeyim gibi gördüğüm adam diye demiyorum,

gerçekten hoş adamdı. Hafif kavruk bir teni vardı. Burak Özçivit'e epeyce benziyordu ama gözleri yemyeşildi. Biraz şakacıydı ama tanımadığı insanlara karşı da epeyce tersti. Annesini babasını seneler önce kaybetmiş, babamın yanında yetişmiş biriydi. Yetimhaneden ilk çıktığı zamanlarda ona yol gösteren babam olmuştu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde herkes yavaş yavaş toparlanmaya başladı. Aslı yarın sabah erkenden kuzeninin yanına Ankara'ya gidecekmiş, Tuba ve Faruk buradan bir yere geçeceklermiş.

Ve Yeşim, Tarık'ın onu bırakacağını duyduğunda bir saniye daha benim yanımda durmayı reddetmişti. Oysa ben kızlarla yeni evimde gece ayrı bir kutlama düşünmüştüm. Bu benim için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Babama döndüm, o da yarın erkenden bir toplantısı olduğu için eve dönmesi gerekiyormuş.

"Peki, ben burada kalabilir miyim?" diye sordum. Daha evimi gezememiştim bile.

Babam tereddütle yaklaştı. Aslında evin içinde eksik bir şeyi yoktu, üstelik site güvenliği de vardı. Ayrıca senelerce bu anın hayalini kurmuştum. Koca ev bana kalacaktı.

"Lütfen... Yeni evimde ilk gecemi geçirmek istiyorum," dedim. Bunu söylerken yavru kedi bakışlarımı da eklediğimde babam bana kıyamamış olacak ki kabul etti. Yanağına kocaman bir öpücük kondurduğumda güldü.

"Sen dünyanın en mükemmel babasısın."

"Ve en şanslı..." dedi yanağıma öpücük kondururken. "Sana güveniyorum. Yine de dikkat et. Biz çıktıktan sonra kapıyı iki kere kilitle, zil çalarsa delikten bakmadan açma..." Babamın bu talimatlarını gözlerimi devirerek dinledim. Baygınlık geçirecek gibiydim çünkü yirmi bir yaşındaydım ve yedi yaşında muamelesi görüyordum.

"Babaya göz devrilmez. Uslu bir kız ol ve sana güvenimi boşa çıkarma."

"Baban sana yedi yaşında muamelesi yapıyorsa devrilir. Ben yirmi bir yaşındayım, unuttun mu babacığım?"

"Unutmadım, prensesim sadece şu ara etrafında çok kurt, çakal var. Baban bu durumdan hiç memnun değil."

Babamla son kez sarılıp vedalaştıktan sonra dediği gibi kapıyı arkasından iki kez kilitledim. Kendimi yorgun hissediyordum. Derin bir soluk aldım ve kapıya yaslandım.

Bu koca ev artık benimdi! Resmen benim evimdi! Bakışlarımı merdivene yönelttim. Babam odamda giyecek rahat bir şeylerin olduğunu söylemişti. Her şeyi düşünen babam, onu da düşünmüştü. O, annemin düşündüğünün aksine gerçekten iyi ve düşünceli bir babaydı. Bana elinden geldiği kadar sevgisini gösteriyor ve ilgileniyordu. Şayet annemin içinde bana dair bir sevgi varsa bile bunu gösteremiyordu.

Ahşap merdivenleri bir çırpıda çıktıktan sonra yukarıdaki odalara baktım. Merdiven koca bir oturma odasına açılıyordu ve yukarıda banyoyla beraber iki oda daha vardı. Odalardan bir tanesi koridorun sonundaydı ama benim odam çaprazındaki odaydı. Kapıyı açtığımda odamdaki manzara beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Bu renkler ve oda belki on üç yaşında bir kızı mutlu edebilirdi ama benim için pek de uygun değildi. Tozpembe ve mor ağırlıklı bir odam vardı. Yatak örtüm tozpembeydi ve üzerinde kocaman bir ayı duruyordu. Tozpembe çalışma masam ve mor koltuğum vardı. Beyaz çift kapılı gömme dolabım... Odamın duvarlarında tek eksik Zayn Malik[3] posteriydi! Bunu küçümsediğim için söylemiyorum, sadece bu pek de benim tarzım değildi. Babamın neden böyle yaptığını anlayamamıştım.

Çift kapılı gömme dolabı açtığımda içindeki birkaç parça kıyafet dikkatimi çekti. Rafta birkaç pijama vardı. En üstteki pembe-beyaz çizgileri olan pijamayı elime aldım. Şu an pembeyle gördüğüm işkenceyi size anlatamazdım. Babam beni gerçekten de çocuk olarak görüyor olmalıydı. Benim pembeyi bu kadar çok kullandığım nerede görülmüştü acaba?

Pijamaları elime aldığım sırada kapının zili evin içinde yankılandı. Birisi bir şeyini unutmuş olmalıydı. Salonu kontrol etmek aklıma gelmemişti. Elimdeki pijamaları yatağın üzerine bıraktıktan sonra odadan çıktım. Merdivenleri

3 Ed.n / Zaln Javadd Mallk veya bllinen adıyla Zayn Mallk, Pakistan asıllı İngiliz şarkıcı ve söz yazarı. One Direction adlı müzik grubunun eski üyesidir.

tırmandığım gibi hızlıca indim. Son basamaktan inerken az kalsın ayağımı burkuyordum son anda toparladım. Hafif topallayarak kapıya ulaşıp kilidi açtım ve kapıyı araladım. Karşımda kimi görmek istediğimden emin değildim ama onu beklemiyordum. Hem de hiç.

Masmavi gözleri, hafif kirli sakalı, dalgalı kısa simsiyah saçları... Üzerinde klasik siyah bir takım vardı. Vücuduna mükemmel oturmuştu. Kuruyan dudaklarıma dilimle saniyelik bir nemlendirmede bulundum. Onu gördüğüme sevinmiş miydim veya heyecanlanmış mıydım? Her ne hissediyorsam bu dilime ket vuruyordu. Ben konuşmayınca, sessizliği o bozdu.

"Yeni kapı komşumla tanışmaya geldim," dedi pişkin bir surat ifadesiyle sonra da arkasındaki, evimin tam karşısındaki bahçeli evi işaret etti.

"Sen..." Aynı onun, o geceki sorduğu gibi, "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedim. Sorumun özne yüklem uyumsuzluğu yaşıyor olması umurumda değildi.

"Hayır. Dalga geçer gibi bir halim mi var?" dedi elini cebine atarak. Diğer elinde hoş, siyah, kadife bir kutu vardı. "Sana hediyemi verebilmem için beni içeriye almayacak mısın?" Sorusuyla düşünmeden kapıyı geçmesi için biraz daha araladım. Düşünseydim zaten bu hareketi yapmazdım. İçeriye girdiğinde bana yamuk bir gülüş fırlattı. Bu haksızlıktı.

Salonuma doğru ilerlerken arkadan onu izledim. Kapıyı

arkasından gürültüyle kapattım. Aklımın yerine, dünyaya, aramıza dönmesini ve bize eşlik etmesini diledim. O buradayken pek olacak şey değildi.

Salondan içeriye girdiğimde üçlü koltuğuma, yayılarak oturduğunu gördüm. O kadar rahat ve buna rağmen karizmatikti ki bir şey diyemedim. Sessizce çaprazındaki tekli koltuğa oturdum. Ona aklımdan geçen ilk soruyu sordum.

"Ne zamandır burada oturuyorsun?"

Sorum üzerine kolunu yüzüne doğru kaldırdı ve saatini kontrol etti. "Yaklaşık olarak, on üç saattir."

Karşıdaki evi on üç saat önce mi almıştı, ben mi yanlış anlamıştım? Aklımdan geçenler beni saçma bir beklentiye soktu bir anda. Kim olsa aynı şeyi düşürdü.

Bunun üzerine ekledi.

"İstanbul'da, farklı yerlerde evinin olmasının avantajını yaşıyorum. Trafik derdi ortadan kalkıyor." Adam, İstanbul trafiğine çareyi farklı semtlerden ev almakta bulmuştu. Bu resmen delilikti. Ama Aslan gibi bir adam da pek normal değildi.

"Anladım," diyebildim. "Peki, benim burada olduğumu nereden biliyordun?" Aklımdaki ikinci soruyu da çok geçmeden sordum. Elindeki kadife kutuyu eğilerek sehpanın üzerine bıraktıktan sonra benim olduğum tarafa doğru ittirdi.

"Sana tahmin ettiğinden daha yakın olduğumu bilmen gerekir."

Sesi, kendinden emin ve toktu. Hafif alay var gibiydi ve onun dışında içimi gıdıklıyordu. Ona bakmak bile içimde tuhaf duygular uyandırıyordu. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Maviliklerini üzerimde gezdirdiğinde kendimi daha da tuhaf hissettim. Bakışları üzerimde saniyelik de gezinse bana bir asır gibi gelmişti. Oturduğum yerden bıraktığı kutuya doğru eğildim ama yetişemediğim için kalkmam gerekti. Bakışlarını üzerimde hissediyordum. Hafifçe öne doğru eğildiğimde göbeğimi ve sırtımı açıkta bırakan kumaş bir daha yukarıya kaydı. Bedenim sanki içgüdüsel olarak kendini öne çıkarmaya çalışıyordu. Kutuyu elime alınca geri yerime çöktüm. Önüme savrulan saçlarımı geriye doğru attım. Odada farklı bir hava vardı. Farklı bir koku... Onun kokusunu alabiliyordum. Farklı bir atmosfer ve gerilim...

"Bu sanırım evime." Kutuyu salladım.

"Hayır sana." Sesi biraz kısılmıştı ama hala kendinden emindi.

Dudaklarımı bir kez daha dilimle nemlendirdim sonra kutuyu kırmızı kurdelesini çözerek açtım. İçinden bir göz bandı çıktı. Siyah, saten kenarları küçük taşlarla döşenmiş bir göz bandıydı. Göz bandını elime aldım. Uyku seven bir insan olduğum için güneş ışığıyla çok da sorun yaşayan biri değildim. Yine de hoşuma gitmişti. Parmaklarımın arasına aldığımda yumuşaklığıyla kayışını hissettim. Adeta tenimi okşuyor gibiydi. Taşlar parlaktı. Gerçek, beyaz elmastan olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedim bakışlarımı göz bandından kaldırıp ona çevirdiğimde. Bakışlarının parmaklarımın arasındaki kumaşta olduğunu gördüm. Bakışlarını bana kaldırdı. Aklından her ne geçiyorsa gözlerinin mavilikleri ışıl ışıldı.

"Benim için sana hediye almak zevkti." dedi. Bu beni daha da şaşırttı. Tanıştığım, bana bağırıp çağıran kaba adamdan çok uzaktı. Gerçi o zaman herkesin içinde başından aşağı bir bardak içki dökmüştüm ama yine de tuhaftı.

"Bunu vermeye gelmiştim. Artık gidebilirim," diyerek bir anda ayağa kalktı. Bu kadar kısa bir görüşme yaşamak beni hayal kırıklığına uğratsa da belli etmedim.

"Sizi geçireyim," dedim. Sizi dememle bana ters bir bakış attı ama bir şey demedi. Beraber kapıya doğru ilerledik. Bir an kapıya doğru yürürken aklına bir şey gelmiş gibi geri döndü. Ani dönüşüyle neredeyse ona çarpıyordum. Son anda durdum.

Birbirimize ilk defa bu kadar yakındık. Dudakları birkaç santim ötemdeydi. Gözlerinin mavilikleri, benimkilerle buluşmuştu. Ayağımda topuklular olmadığından benden epey uzundu. Ayrıca yapılıydı. Ben onun yarısı kadardım.

Geçmesi için yana çekildiğimde o da aynısı yaptı. Bir kez daha aynı şey tekrarlandı. Dudaklarımın arasından titrek soluklar çıkarken sadece yanımdan geçip, içeriden her ne alacaksa o kahrolası şeyi almasını istiyordum. Bunun yerine bir elini belime yasladı ve dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Dudaklarının o tatlı baskısını hissettiğimde şaşkınlıktan tepki veremedim. Ama o beni bırakmadı. Aksine çıplak belime yasladığı eli beni daha da kendine bastırdı. Öyle ki gömleğinin altındaki sıcak tenini hissedebiliyordum. Yaptığım şeyin farkına vardığımda onu ittirdim. Hala gözlerimi açmaya cesaretim olmadığı için "Neden?" diye sorabildim sadece. Gözlerimi aralayana kadar bana cevap vermedi. Beni incelediğini fark ettim. Parmaklarını tenimden uzaklaştırmadan kulağıma doğru eğildi. "İstedim," diye fısıldadı.

"Sen böyle her istediğini yapar mısın?" diye sordum ondan uzaklaşamamıştım ama kaşlarım çatıktı.

"Her zaman," dedi kendinden emin bir gülüşle.

"Anlıyorum."

"Senin de istediğine eminim." Sanki beni okuyormuş gibi bakıyordu, tıpkı geçen gün söylediği gibi.

"Bunu bilemezsin," diyerek uzaklaştım ondan.

"Göreceğiz."

"Göreceğiz."

Kapıya doğru yöneldiğinde ona doğru adım atmadan bekleyip çıkmasına izin verdim. Kapıyı kapatmadan önce son kez baktı bana.

Arkamdaki kapıya yaslandığımda az önce yaşananları tekrardan gözden geçirdim. O tam olarak neydi öyle? Az önce ne yaşamıştık? Bu hissettiklerim... Bu durumda ona öfkelenmem gerekirdi, belki de ona bir tokat atmalıydım ama aksine söylediği gibi onu bir daha öpmek istiyordum. Beni çok kolay okuyabiliyordu belki de hep duygularımı dışa dönük yaşayan bir insan olduğum içindi.

Adımlarımı merdivenlere yönlendirdim. Elimi kalbimin üzerine koydum. Derim ve üzerimdeki kumaş parçası olmasa kalbimi avucuma aldığımı bile düşünebilirdim. Odaya gidene kafamda aynı sahneyi canlandırıp durdum. Elini belimde hissettiklerim dudakları dudaklarımdaydı. Üzerimi değiştirirken beynimi bir yerde düşürmüş gibiydim.

Kendimi yatağa bıraktığımda soluğumu da bıraktım. Onu hayal ettim. Çok yakışıklıydı. Tutkuluydu. Ama bir o kadar da şımarıktı, küstahtı, kendini beğenmişti. Gözlerimi

kapadım ve uyumaya çalıştım. Bir süre koca yatakta dönüp durdum. Yerini yadırgayan bir insan değildim nerede olsam uyurdum ama koca yatakta dönüp durdum. Parmak uçlarım dudaklarıma kaydığında hissettiklerimin tarifini henüz bulamamıştım. Murat ile bir ilişkim olmuştu. Ama onu asla Murat ile kıyaslamazdım. Murat'ın da asıl sorunu buydu. O benden bir şeyler istiyordu ama ben istediğini vermek istemiyordum. Özel olmasını istiyordum. Bu o zamanlar Murat benim için özel biri değildi anlamına gelmiyordu sadece doğru an olmadığını düşünüyordum ama şu an iyi ki diyorum, iyi ki... Gerçek yüzünü er ya da geç görmüştüm.

Derin bir nefes aldım ve uykuya dalmak için son kez gözlerimi kapadım.

Gördüğüm rüyanın etkisiyle soluk soluğa uyandığımda bakışlarım odanın içinde gezindi. Işığı söndürmeyi unuttuğum için oda aydınlıktı. Kan ter içinde kalmıştım. Acayip susamış hissediyordum. Yataktan çıktım ve uyku sersemi gözlerimi yeni evime alıştırmaya çalıştım. Telefonumun nerede olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama duvar saatine baktığımda saatin, üçü yirmi üç geçtiğini gördüm. Yaklaşık iki saat uyuyabilmiştim. Ayakucumdaki, süslü tozpembe terlikleri ayağıma geçirip odadan çıktım.

Aşağı inerken terliğin ahşap topuk kısmı, merdivenin ahşabıyla buluştuğunda sessiz evde 'tak tuk' sesleri yankılanmaya başladı. Bu ses beynimi kemiriyordu. Merdivenlerden indiğimde terlikleri ayağımdan çıkartıp bir kenara

fırlattım. Çıplak ayaklarım soğuk mermerle buluştuğunda başta titredim ama sonrasında sessiz olduğu için böylesinin kulaklarım için daha sağlıklı olduğuna karar verdim.

Mutfağa girdiğimde ışığı bulamadığım için az kalsın tezgâha çarpıyordum ama son anda duvarı yoklayarak bulabilmiştim. Işığı açtığımda yoğun beyaz ışık altında gözlerimi kıstım. Sürünerek tezgâha ulaştım diyebilirim ve kendime bir su doldurdum. Koca bardaktaki suyu tek dikişte bitirdim. Tezgâha yaslandığımda tekrardan gözlerimi kapadım. Kafamın içinde binlerce sahne dolanıyordu ve onlardan bir tanesi onun evinin tam karşımda olduğunu hatırlatıyordu.

Bana yaklaşık elli adım mesafedeydi. Elimdeki su bardağına biraz daha su doldurduktan sonra mutfak penceresine doğru ilerledim. Uç kısımları püsküllü mor tüllerimin kenarından karşı eve baktım. Şu an çok net bir şekilde bahçesini görebiliyordum. Evinde tek bir ışık bile açık değildi. Demek ki erken uyuyordu. Onu uyurken hayal etmek hoşuma gitmişti. O zaman daha savunmasız oluyordur.

Tülü bırakıp mutfaktan çıkacağım sırada sokağa giren bir arabanın sesini duydum. Merak dürtüsüyle tekrardan camın önüne gittim ve tam karşı evin garajına girmekte olan siyah arabayı gördüm. Bakışlarım arabayla ev arasında gidip geliyordu. Kalbim deli gibi çarparken beklemeyi sürdürdüm. Belki de işi çıkmıştı ve bir yere gitmesi gerekmişti ve yeni dönüyordu. Kulübüyle ilgili bir sorun çıkmış olabilirdi. Sonuçta bir zinciri vardı. Öyle bir yeri yönetmek zor olmalıydı. Aklımdan geçenlerle kendimi kandırmaya çalışıyordum aslında bunların hepsinin birer saçmalık olduğu

arabadan inen iki sarışın afetle ispatlanmış oldu. Bir değil, ikiydi. Gerçi ben niye bu kadar sayıya takılıyordum ki?

Arkalarından o indi. Onun olduğuna emindim. O dalgalı saçları, üzerindeki takım, garajının aydınlatması yüzüne vururken, midemden gelen safra suyu yemek borumu yaktı. İki kadının da koluna girmesine izin verdi. Sen nasıl bir adamsın Aslan Demiresen? Baştan aşağı titremeye başladım. Öyle ki elimdeki bardak bir anda yere düştü ve büyük bir gürültü çıkarttı. Sanki duyacaklarmış gibi camın önünden çekildim ama hiç zannetmiyordum. Elimle karnımı tuttum. Gözlerim dolmuştu. Birkaç adım attım ki ayağıma bir şey battı. Acıyla inlediğimde dudaklarımdan sağlam bir küfür çıktı.

Kendimi salondaki koltuğa güçlükle attığımda hem kendime hem ona hem de su bardağına lanet okudum. Kendimi bu kadar kaptırmış olmam aptallıktan başka bir şey değildi. Onu ne kadar tanıyordum ki kendimi üzüyordum. Kendimi avutmaya çalıştım.

Bir yandan kendimi haklı buluyordum ama bir diğer yandan da yaptığımın sadece Polyannacılık olduğunun farkındaydım. Uzandığım yerden sehpanın üzerinde duran şey gözüme ilişti. Bana hediyesi... Ona doğru uzansam da ardından onu elimin tersiyle ittim ve yere düştü. Ondan hiçbir şey istemiyordum. Bir kez daha midem bulanmıştı. Koltuğa uzandım ve az önce gördüğüm şeyin bir rüya olmasını diledim. Yoksa canım acıyacaktı. Yine bir sarışınlardan dolayı vurgun yiyecektim hatta bir değil iki.

Kızları aramayı aklımdan geçirdim ama gecenin bu saatinde dert dinleyeceklerini düşünmüyordum ayrıca Aslan'ı umursamıyorum, diye ortada dolaşan bendim. Başımı yastığa koydum. Kanepem yatağım kadar rahat olmasa da yukarıya çıkmaya halim yoktu. Gözlerimi kapadım. Aslan da Murat gibiydi. O da tüm erkekler gibiydi hatta. Hepsinden nefret ediyordum hepsinden.

Beynimin içerisinde çalan bir bando takımıyla gözlerimi araladım. Oysa bu çalan yeni evimin ziliydi. Uzandığım yerden yastığıma sarıldım ve çalar çalar gider diye düşünerek uyumaya çalıştım. Ama gelen her kimse gitmeye niyeti yok gibiydi. En sonunda uzun uzun basınca yerimden doğruldum. Vücudumu esnettim ve esneyerek oturduğum yerden kalktım.

"Aman patladın," diye söylene söylene kapıyı açtım.

Kapıyı deliğe bakmadan açtığımı gelen kişileri görmemle fark ettim. Neyse ki Tuba ve Yeşim'di. Onları ellerinde simit, açma ve kahvaltılıklarla görünce şaşırmıştım. İkisinin de neşesi yerindeydi ve anlatacakları şeyler varmış gibi duruyordu.

İkisi de "Günaydın..." diye şakıdı.

Ben daha çok Allah belasını versin, der gibi "Günaydın!" dedim.

Kızlar sesimin tonunu yeni uyanmama vererek eve girdiler.

"Güzellik saat kaç oldu ama?" dedi Yeşim benim bu halime sızlanarak.

"Sana anlatacaklarım var." dedi Tuba direkt. Ellerindekileri yemek masasına bıraktılar. Ben çoktan uzandığım koltuğa çöktüm. Biri sağıma diğeri soluma geçti.

"Benim de anlatacaklarım var." dedi Yeşim.

Bu tarz durumda öncelik sırası yapmadan üçümüzde aynı anda anlatacağımızı söylerdik ve kiminki daha önemliyse ondan başlardık. Elimizle 1-2-3 yaptık.

"Allah'ın cezası Aslan dün gece buraya gelip beni öptü." dedim.

"Ben, sanırım âşık oldum," diyen Tuba ile aynı anda "Tarık ile mesajlaşıyoruz," dedi Yeşim. Bu bir anda içimizdekileri döktükten sonra ben Tuba'ya döndüm ve "Sen ve aşk?" dedim.

Tuba, "Hangi ara geldi?" derken, Yeşim "Ne? Seni öptü mü, nerenden?" diye safça sordu.

"Siz gittikten sonra, işte şu şeyi almış bana." Parmağımın ucuyla dün gece sehpanın üzerinden halıya düşmüş göz bandını ve kutuyu işaret ettim. "Sonra da çıkarken beni

öptü, dudaklarımdan." Son kısmı söylerken Yeşim'e dönmüştüm. "Ama o domuz herif feneri iki sarışınla söndürdü. Aşağılık, pislik herif... İğrenç herif... Domuz." Kızlar ikinci şok dalgasını yaşarken benim sövme koroma eşlik etmeye başladı. Yaptığımız şey, bir süre sonra kim daha iğrenç bir sıfat bulabilir yarışına dönmüştü.

Sıfat bulma yarışını açık ara önde tamamladığımda "Aman neyse, o zerre umurumda değil. Siz kendinizden bahsedin," dedim. İkisi de bana emin misin, der gibi bakıyordu. O kadar mı kötü gözüküyordum? Aslında ona sövdükçe üzerimden yük kalkmış gibi hissediyordum. Canım acımıyordu. Başımı olumlu anlamda salladım.

Sıra Tuba'daydı. Bize, Faruk ile dün gece gittiği filmden bahsetti. Onunla geçirdiği zamanlarda kendisini tamamlanmış hissettiğini söyledi. İlk defa biri için bunu dediğini duyuyordum. Tuba, erkeklere önyargılı davranan biriydi. Yaşadıklarında bir gelecek gördüğünü söylediğinde erken hayal kurduğu konusunda onu uyarmak istesem de mutluluğunu bozmak istemedim. Hem Faruk'u denemek için kızlar konusunda birkaç kez yem atmış ama o hiçbirinde tuzağa düşmemiş. Tuba adına çok sevindiğim için Yeşim'e döndüm. Dün gece Tarık ile yolda konuşma şansları olmuş. Genelde konuşmayı ilerleten Yeşim olsa da , onu kapıya bırakırken numarasını isteyen Tarık olmuş. Vay be... Enişte mi olacaktı? Onunla bir ara dalga geçmeyi kafama koydum.

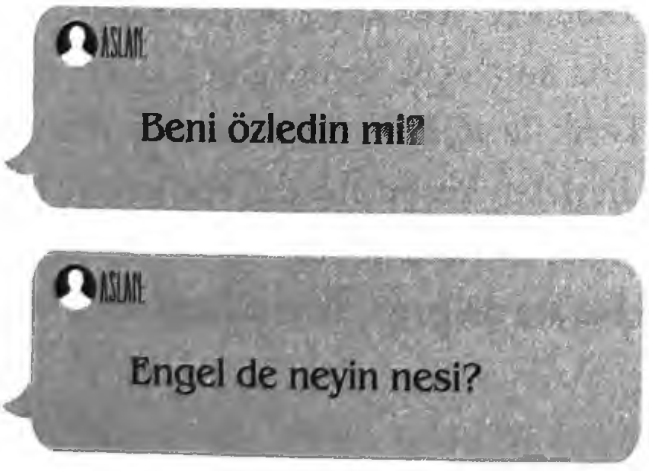
"İkinizin adına da çok sevindim kızlar," dedim. Gerçekten öyleydi. Sonuçta insan arkadaşlarının mutluluğunu isterdi.

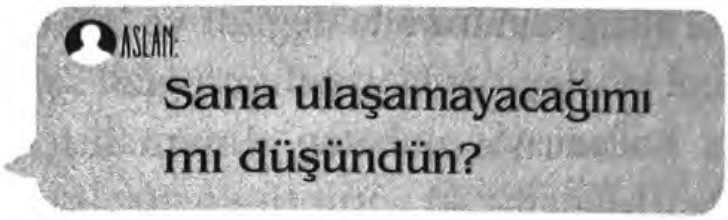
Tuba, "Sen hiç takma kafana şu herifi. Hem şöyle düşün Murat gibi olmadı, erken fark etmiş oldun ne mal olduğunu," dedi. Yeşim de ona hak verdi ama işin aslı ben gittikçe güvenimi kaybediyordum. Ben kimseye güvenemeyecek miydim? Kimse beni olduğum gibi sevmeyecek miydi?

Aklımdaki sorularla boğuşurken telefonum gelen mesaj sesiyle titredi. Başta önemsemesem de birkaç mesaj peş peşe geldiğinde ayağa kalkma gereği hissettim.

Kızların meraklı bakışları arasında yemek masasının üzerindeki telefonu aldım. Çöpçatan uygulamasından gelmişti. Hala silmemiştim.

Mesajı açtığımda bir arkadaşlık isteği vardı ve o kişiden mesajlar. Bu engellediğim hesabın birebir aynısıydı. Onun fotoğrafı, onun bilgileriydi. Benimle dalga mı geçiyordu? Engellediğim hesap olamazdı öyle değil mi? Yeni bir hesap açmış olmalıydı ama bu sefer dediği gibi başkası mı açmıştı bizzat o mu? Yakınlık derecesine baktığımda göremedim. Kapatılmıştı. Kaşlarım çatıldı. Mesajları açtım.

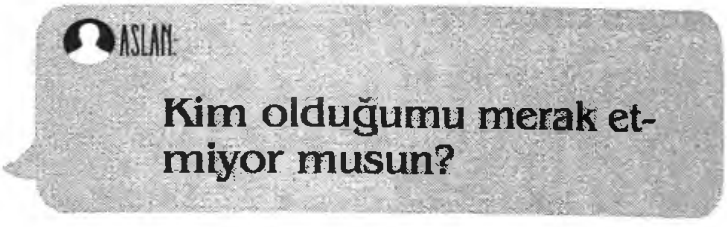

Mesajları okuduktan sonra büyük harflerle küfrettim ve yolladım. Gerçek veya değil, iki Aslan'ın da hayatımdan DEFOLUP GİTMESİNİ istiyordum.

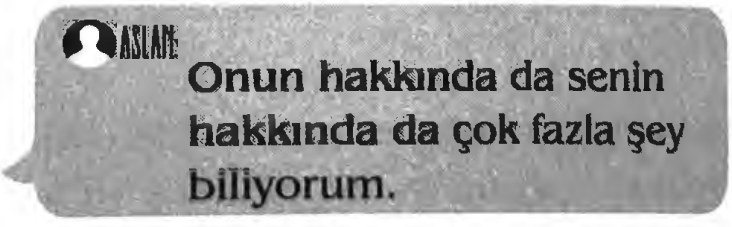
"Kimmiş?" diye sordu Yeşim.

"Salağın teki, önemli değil," dedim. Telefonu geri bırakacağım sırada telefonuma tekrardan mesaj geldi.

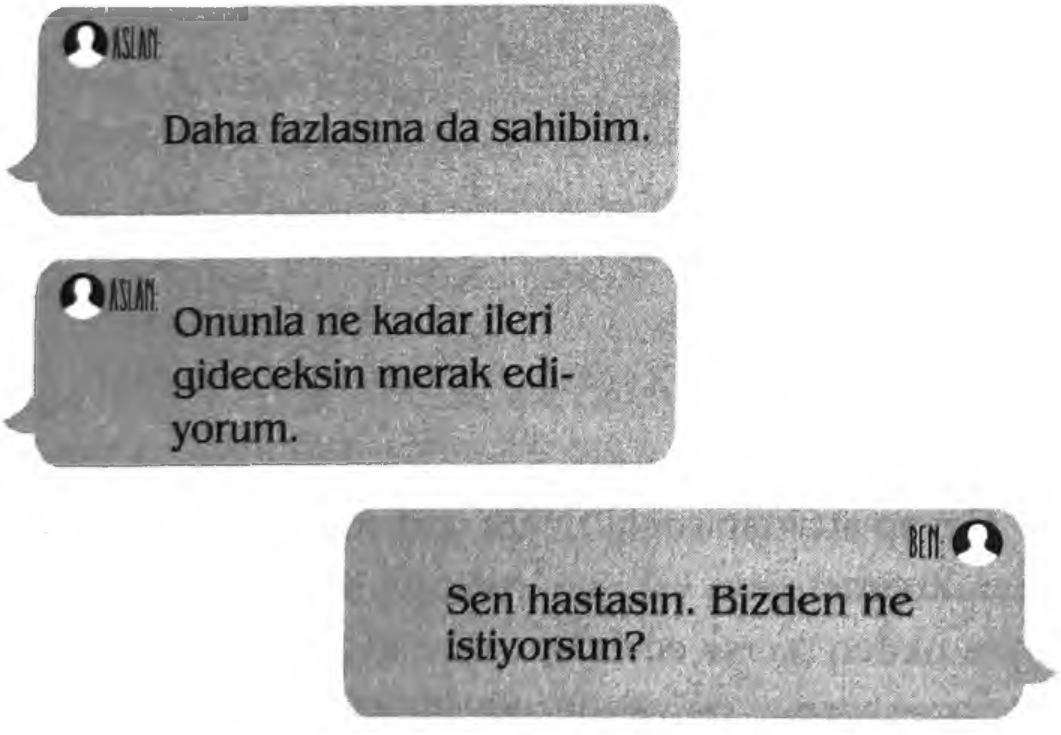

Cevap attıktan sonra elimde telefonla koltuğa otururken meraklanmamaya çalıştım. Aslan olamazdı, ondan başkasıysa neden merak edecektim ki? Korkak ahmağın tekiydi.

Onun hakkında ne bildiği umurumda değildi ve benim hakkımda ne bilebilirdi ki? Hayatımda yaşadığım gizli saklı hiçbir şeyim yoktu. Kullanıcıyla muhatap olmamak için engelleyeceğim sırada telefonuma iki görüntü düştü. İkisini de gördüğüm anda telefonu fırlatmak istedim. Birinde Aslan ile kapımın önünde dudak dudağaydık, diğerindeyse banyodan çıkmıştım. Üzerimdeki havluyu çıkarttığım sırada çekilmiş bir fotoğraftı. Tamamen çıplaktım. Annemin evinde çekilmiş çıplak fotoğrafım, kendi kapımda çekilmiş öpüşme fotoğrafım... Birinin bunları çekmesi için yakınımda olması gerekiyordu hem de çok yakınımda! Evime bir cihaz yerleştirmiş olma ihtimali aklıma geldi. Bakışlarım odanın içinde gezindi. Kim bu kadar yakınıma girip kendini fark ettirmeden resmimi çekebilirdi ki?

Bu iş boyumu fena halde aşmıştı ve içinden çıkılamaz bir hal almıştı. Sakin olmaya çalıştım ve fotoğraflara bir kez daha baktım. Dudaklarımızın dansı fotoğraflanmıştı. İkimizin de haberinin olmadığı açıktı. Ayrıca bu hangi açıdan

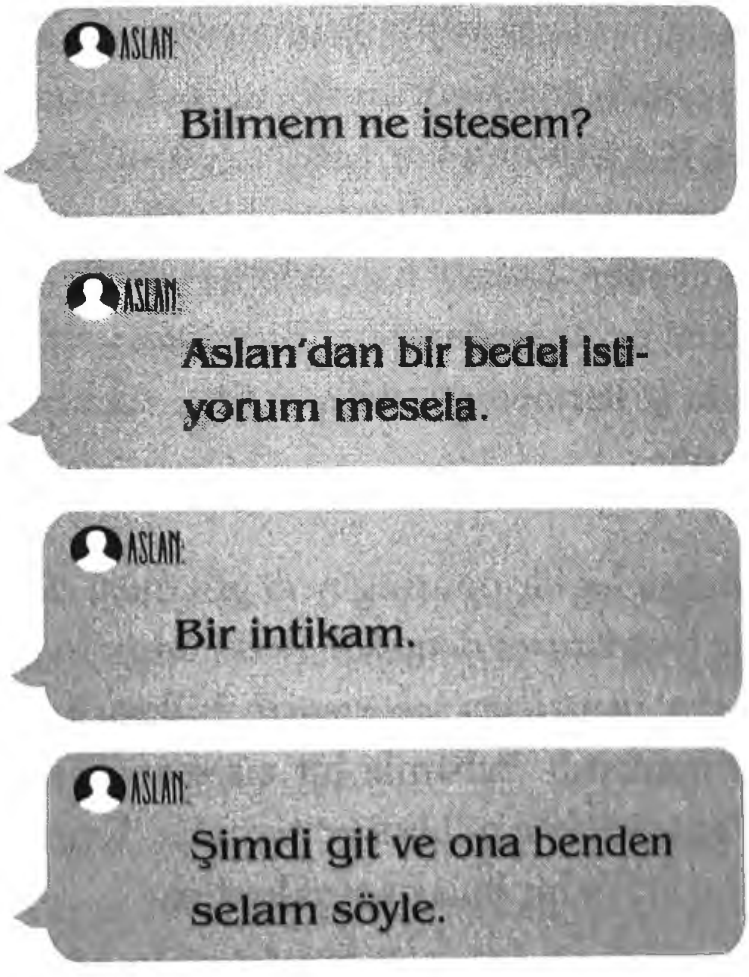
çekilmiş olabilirdi ki? Başımı kaldırdığımda kızların merakla beni incelediğini gördüm.

"Çikolata gibi kızsın, bembeyaz oldun," dedi Yeşim.

"Bir sorun var." Tuba da ona katılmıştı.

Onlara göstermeyi düşündüm ama onların ne faydası olacaktı ki? Adamı nasıl bulacaktık? Bilişimden çok iyi anlayan birine ihtiyacım vardı. Yoksa bu görüntüler birinin eline geçse utançtan yerin dibine girerdim. İkisi de birbirinden felaketti.

Telefonum titredi.

Bölüm 12

Derse gitmek yerine evde kalmaya karar verdim. Tek başıma akıllıca bir karar almam gerekiyordu. Bu adam o fotoğrafları nereden ve nasıl çekmişti? Bunu yapacak kişinin çok yakınımda olması gerekiyordu. Nasıl fark etmemiştim? Delirmemek için kendimi zor tutuyordum. Evin içinde elimde telefonla turlarken bu durumu birine anlatmak istiyordum. Bunlardan kızlara bahsedemezdim, bu onları korkuturdu. Hele o fotoğrafları hiç gösteremezdim. Anne veya babama da göstermeme imkân yoktu. Aklıma başka kimse gelmiyordu.

Babamın, Aslan denen herifle öpüştüğümü görmesi demek, ölüm fermanımı hazırlamam demekti. Belki bağırmaz çağırmazdı ama bir süre bana içten içe kızardı biliyorum. O zaman benimle konuşmazdı. Babamla bir süre aramıza girecek soğukluğu düşünmek bile kalbimi acıtıyordu. Onun sözünü dinlemeli ve bu herife hiç bulaşmamalıydım.

Evin içinde dolaşırken boğuluyormuş gibi hissediyordum. Düşünceler beni bir kuyuya çekiyordu. Aklımdan o iki fotoğraf karesini atamıyordum. Tanımadığım birinin beni çıplak görmesi düşüncesi, Aslan ile olduğum kareden daha çok korkutuyordu. Bu her kimse elini kolunu sallayarak etrafımda dolanıyordu.

Kollarımı bedenime doladım ve etrafıma baktım. Evde tek başımaydım, o kişinin şu an burada olabileceğini düşüncesiyle salona doğru tedirgin adımlarla ilerledim. Paranoya yapıyor olabilirdim ama yine de rahatsız olmuştum. Elimdeki telefona baktım. Aklıma gelen düşünceden nefret ediyordum ama o adamla bu işi halletmekten başka şansım yoktu. Ayrıca onunla iki medeni insan gibi konuşacaktım, o kadar! Başka bir konuşma geçemezdi zaten aramızda, o sarışın kızlarla hali gözümün önünden gitmiyordu. Dudaklarım düz bir çizgi halini alırken rehberimden numarasını buldum. Onu Şerefsiz Aslan Bey olarak kaybetmeyi aklımın bir köşesine kazıdıktan sonra telefonu açmasını bekledim.

"Hazel?"

İkinci çalışta açmıştı. Ses tonu gayet sakindi. Sadece onu aramamı beklemiyor gibiydi. Buz gibi sesimle konuşmaya hafifçe öksürerek başlayarak adını söyledim.

"Aslan Bey..." Sondaki ekle derin bir soluk bıraktığını duydum. Konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Şu sizin sahte hesabınız üzerine."

"Tabi, akşam sekiz sana uygun mu?"

Bir an düşündüm. Neden onun her istediğini yapmasına izin veriyordum ki?

"Maalesef yarım saat sonrası uygun mu?"

"Yarım saat sonra bir görüşmem var. Akşam yedi uygun mu?"

"Kırk beş dakika sonrası uygun mu?" diye ısrar ettim.

"Akşam altı buçuğa ne dersin?"

"Önemli bir konu, Aslan Bey..." Harfler dudaklarımın arasından vurgulu ve ısrarlı çıktı. "Tamam, bir saat sonra, bir araç yollatacağım, evde misin?"

"Kendim gelirim, teşekkür ederim. Tabii siz bana konum atarsanız?"

İnatlaşmak ikimizi de yoruyordu. Sesi durgunlaşmıştı ama inat etmedi. Kısa ve öz vedalaşmamızın ardından telefonu kapattım. Onunla konuşurken fark etmemiştim ama kendimi fazla kastığım için başım ağrımaya başlamıştı. Şimdi hazırlanmam gerekiyordu. Karşısına en hoş halimle çıkacaktım ama bunu onun için değil kendim için yapacaktım. Umursamamaya çalışacaktım. Bir kere ihanet yaşamış kalbimin ikincisinde de vurgun yememesi için o adama istediğini vermeyecektim. Derin bir nefes aldım ve hazırlan-

mak üzere odama çıktım. Bu kez kıyafet değiştirmek için duvarlarına kadar iyice incelediğim banyoyu tercih ettim.

Tam bir saat sonra dediği adresin kapısından içeriye girdim. Kapıdan içeriye girdiğim anda yoğun ve keskin bir kahve kokusu burnuma doldu. İş saati olduğu için fazla kalabalık değildi. Üzerimde evde bulduğum, babamın evinden getirdiği, bordo süet kısa bir elbise vardı. Boynuma ona uygun bir fular dolayıp yanıma minik bir çanta almıştım. Etrafıma bakıp onu görmeye çalıştım. Onu göremeyince gözlerimi kıstım. Umarım beni bekletmezdi. Bu sırada arkamdan gelen soğuk havayla kapının açılıp kapandığını anladım. Çok sessiz bir yerdi sadece çok derinden bir klasik müzik kulağıma çalınıyordu.

"Beni mi arıyorsunuz, Küçük Hanım?" dedi o ses. Arkamdaydı. Ona dönmeden önce yüzüme doğal ve umursamaz göründüğünü düşündüğüm bir gülümseme yerleştirdim. Yüzünü görene kadar dudaklarımda kalmasını dilediğim bir gülüştü. Ardından o kadınlar aklıma gelmişti. Ve o hala yakışıklı, karizmatik, kahrolası bir çekiciliğe sahipti. Yüzünde muzip bir ifade vardı. Yeni tıraş olmuş gibi suratında ufak jilet kesikleri vardı ama onun dışında kusursuzdu. Arkamızdaki kapının açılıp kapanırken içeri giren rüzgarla birlikte, kahve kokusuyla karışık kokusu ciğerlerime doldu. Konuşmadan önce soluk aldım.

"Beni bekletmeyeceğinizi umdum."

"Bekletmedim," diyerek karşımda olduğunu göstermek ister gibi ellerini hafifçe etrafına açtı. "Şu masaya geçelim." Gösterdiği köşedeki bir masaya doğru ilerlemeye başladık. Sandalyemi çekme nezaketinde bulunduğunda gözümü boyamak için centilmence davrandığını düşünerek sandalyeye çöktüm. Sonra da karşıma oturdu. Burası biraz daha küçük ama bir o kadar da elit duruyordu. Yine de Aslan'ın geleceği bir yer gibi değildi. Kendi görüşme yerine yakın olduğu için öylesine seçmiş olmalıydı. Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Gözlerimi üzerindeki gri takıma indirdim.

"Seni dinliyorum," dedi üzerindeki ceketi çıkartırken. Onunla buraya kadar gelmiştim fakat şimdi bir de durumu açıklamak vardı. Öncesinde sipariş vermeye karar verdim. Böylelikle zaman kazanırdım. Onunla çıplak fotoğrafımı paylaşmak zorunda değildim sadece beraber çekilmiş fotoğrafımız bile yeterli olurdu. Etrafıma baktım. Garson elinde menüyle bize doğru geliyordu. İşte kurtarıcı meleğim...

"Siparişlerimizi verelim, anlatacağım." dedim. Sakin olmaya çalışıyordum ama masanın üstünde birleştirdiğim parmaklarım bana hiç yardımcı olmuyordu.

Aslan bu durumu anlayışla karşıladı. İkimiz de sade filtre kahve istedik. İstemsizce parmaklarımla masada ritim tuttuğumu gören Aslan'ın da bakışları oraya kaydı.

"Seni gergin görüyorum."

Sen dün gece iki sarışınla gerginliğini attığın için, demek için zor tuttum kendimi.

"Anlattığımda bana hak vereceksiniz."

"Vereceksin," diye düzeltti.

"Anlamadım."

Bir anda kafam dağılmıştı ve dediğini anlamakta güçlük çektim. Kaşlarımı çatıp baktım ona, o da bir süre bana baktı.

"Siz yok," dedikten sonra ortamızdaki küçük, yuvarlak masanın öbür ucundan uzanıp çatık kaşlarımı düzeltti. Soğuk parmağı tenime değdiğinde irkildim. Bana dokunmasından rahatsız olarak geri çekildim.

"Bu yaşta bu kadar öfke, gerginlik iyi değil."

"Haklısınız. Siz benden daha tecrübelisiniz, yaş olarak..." Kollarımı göğüs hizamda birleştirdim ve bacak bacak üstüne atarak bu sefer de ayağımı oynatmaya başladım.

Onu sinirlendirmeye başlamıştım. Demek hassas olduğu nokta yaşıydı. Aslında aramızda sadece on iki yaş vardı. Bu kadar takılacağını düşünmemiştim.

"Bana meydan okuma, Hazel." dedi o otoriter, gür ve tok sesiyle. Bundan rahatsız olduğu her halinden belliydi. Hafifçe tebessüm ettim. Onun karşısında iki büklüm dur-

mamak için soluk bile vermiyordum. Ondan bu kadar etkileneceğim aklımın ucundan geçmezdi ama hislerim gün geçtikçe daha çok yoğunlaşıyordu. Sanki o ve onun bedenime vermiş olduğu etki gün geçtikçe beni ele geçiriyordu.

Kahvemiz gelene kadar ikimiz de konuşmadık. Sonunda telefonumu çantamdan çıkarttım ve masaya koydum. O fotoğrafı açtım ve telefonu ona doğru uzattım.

"Bu fotoğraf, senin adına açılmış hesaptan geldi. Onu engellemiş olmama rağmen." Fotoğrafı incelemek için telefonu eline aldı. Diğer elinde de kahve fincanını tutuyordu. Biraz inceledikten sonra, "Bunda ne gibi bir tuhaflık var," dedi.

Ağzım açık ona bakamamak için zor tuttum kendimi.

"Nasıl yani? Bir adam evimin dibine kadar giriyor. Benim özel hayatımı kareliyor ve ben sesimi çıkartmayacağım öyle mi? Ve bunu senin adını kullanarak yapıyor. Bu hareketinden sonra belki de senin yaptırdığını bile düşünebilirim."

Buna hafifçe güldü.

"Tabi ki de peşini bırakmayacağız. Sadece geldiğimizden beri etrafa yaydığın negatif enerjinin sebebi bu olmamalı. Basit bir fotoğraf," dedikten sonra telefonu masaya geri koydu. "Başka bir gönderisi veya mesajı oldu mu?" dediğinde ona söylemekle söylememek arasında kaldığım şeyi artık

kesinlikle söylememeye karar verdim. Eminim ona da ne var yani normal fotoğraf çekilmiyor musun, gibisinden bir tepki verebilirdi. Onun yerine sadece yazdıklarını söyledim.

"Senden bir bedel, bir intikam istediğinden bahsetti."

Bunları söylerken doğruca vereceği tepkiye odaklanmıştım. Sözlerimin üzerine sadece şaşırdı. Gözleri büyüdü ve bu cesurca sözleri sarf eden kişiyi çok meydan okur gibi gördüğünü belli eden bir ağız hareketinde bulundu.

"Vay be, hangi canını yaktığım acaba?" Sözlerinde alay ve küçümseme vardı. Anlaşılan liste kabarıktı veya sadece alay ediyordu.

"Telefonun incelenmesi için bende kalsın. Sana şimdi başka bir telefon alalım ve hat çıkartalım." Ona itiraz edeceğim sırada, "Benden bir şey gizleme," diye uyardı.

"Kendime yeni bir telefon ve hat alabilirim. Sadece telefon kişisel bir kullanım ürünü olduğu için bu durumdan rahatsızım." Makul ve mantıklı bir açıklama yaptığıma karar vererek başımı salladım ama bu Aslan'ı inandırma konusunda yeterli olmamıştı. Bu sırada cesaretimi toplamak için kahvemden bir yudum daha aldım. O fotoğrafı silmek benim için en mantıklı seçenekti. Bir delili yok edecektim ama başka seçeneğim yoktu ve ben de öyle yapmak için telefonuma elimi uzattım. Bileğimi havada kavrayan parmakları beni durdu.

"Başka ne gizliyorsun?" Anlamıştı. "Bana yardım etmelisin ki ben de sana yardım edebileyim," dedikten sonra bir

diğer fotoğrafı mesajıyla açtı. Ona bakamamak için kafamı başka yöne çevirdim. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Yan gözle ona baktığımda içmekte olduğu kahvesinin bir an dudaklarından taşmaması için peçeteye uzandığını gördüm. Bakışlarımı tekrardan kaçırdım ve bileğimi serbest bıraktığında telefonu önünden çekip aldım.

"Yeterli mi? Başka bir şey yok."

"Bu telefon bende kalıyor," dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

Aniden kafamı çevirdim. Sapık herif, ne bekliyordum ki?

"Neden?" Tekrardan kaşlarım çatıldı.

"Bu adam gerçek bir sapık da ondan Hazel. Senin bu kadar yakınına girmiş ve sen fark etmemişsin. Bundan sonra daha güvenli bir yerde kalman gerekiyor. Bu fotoğrafın daha ötesi, taciz veya daha iğrenç şeyler de olabilir. Sence ben buna izin verir miyim?"

Masada bana doğru uzanmıştı. Gerçekten korumacı bir erkek gibi gözüküyordu. Ama ona inanmak istemiyordum. Benim bir ailem vardı. Babam vardı. Korunmaya ihtiyacım yoktu.

"Senden kendim için bir yardım istemeye gelmedim. Sadece bul şu herifi!"

"O zaman bana izin ver!" Telefonun üzerinde duran elimin üzerine elini koydu ve parmaklarımı okşayarak kenara çekti. "Bana bir kez olsun itiraz etme!"

"Sen de bir kez olsun emir vermemeyi dene!"

İkimizin de sesi gittikçe yükseliyordu.

Bakışlarının dudaklarıma kaydığını hissettiğimde geri çekilip arkama yaslandım. "Senden nefret ediyorum. Sadece şu herifi bulman için yanındayım." dedim.

Dudaklarına yine o muzip gülümseme yayıldı.

"Artık sizli bizli konuşmayı kaldırdığımıza göre bence sorun yok." Yine istediğini yaptırmanın verdiği hazzı yaşamasına izin verdim.

Aslan ile konuşmamızın arasından neredeyse bir hafta geçmişti. Annemle sorunlarımı halletmiştim ve yavaştan yeni evime eşyalarımı taşıyordum. Her şey normalmiş gibi davranıyordum. Arkadaşlarımın ilişkileri dinliyordum. Derslerime çalışıyordum ve başka hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Bu zamana kadar izlemediğim kadar yabancı dizi izlemiştim iki, beş sezonluk ve bir tane sekiz sezonluk dizi bitirmiş, şimdi de yeni bir diziye başlamıştım.

Kafamı sürekli bir şeyle meşgul etmeye ihtiyacım vardı. Yalnızlığımı bastırmaya çalışıyordum. Kendimi mutluymuş gibi göstermek istiyordum. Geceleri korkudan uykumun bölündüğünü ve bazen hiç uyuyamadığımı arkadaşlarımın bilmelerine gerek yoktu. Bu arada yalnız yaşamak sandığım kadar keyifli bir şey değilmiş. Mesela en ufak sesten irkilir oldum. Evde, her yer her yerdeydi. Bunun için kılımı kıpırdatmak istemiyordum. Benim için hayatın anlamı yemekken, tek başıma yemekten nefret ettiğim için sürekli

aç geziyordum. Sadece kızlarla dışarı çıktığımda karnımı doyuruyordum. Hayatım iyiye gideceğine iyice bataklığa sürükleniyordum.

Yeni telefonumun numarası belli kişilerde olduğu için çok arayanım soranım yoktu. Yine bir akşam evde bunalım takılırken kapı çaldı. Mutfağın bir köşesinde oturuyordum bunun sebebiyse bana daha güvenli gelmesiydi. Herhangi bir durumda çatal bıçağa yakındım. Telefonumu elime aldım ve arkada çalan Halsey'in Not Afraid Anymore şarkısına eşlik ederek oturduğum yerden kalkmaya çalıştım. Zeminde ayağım hafifçe kaydı ve yerdeki çöplere çarptım. Etrafta bir yere tutunmaya çalıştım. Bu saatte kim olabilirdi ki? Umarım babam değildir. Gerçi evde olduğum için çok bir şey söyleyeceğini zannetmiyordum, yine de kendime çekidüzen vermeye karar verdim.

Saçlarımı tepeden topuz yapıp üstümdeki bluzu düzeltim. Altımda sporcu taytım vardı. Spor yapmadığım halde seviyordum. Ben kapıya ulaşana kadar kapı iki üç defa daha çaldı. Her kimse patlamış olmalıydı. Kapıyı hışımla açtım ve karşımdaki kişiyi görmemle elimdeki telefon kayıp düştü. Dışarıdaki soğuk hava beni kendime getirmek ister gibi yüzüme bir tokat gibi çarptı. Karşımda masmavi gözleriyle Aslan Bey duruyordu. Oldukça gergindi. Elinde bir de poşet vardı. Onu beklemediğim için hem şaşırmıştım hem de hazırlıksız yakalanmıştım. Sonuçta benimle bir haftadır iletişime geçmeyen kendisiydi.

Benim onu içeri davet etmemi beklemeden yerdeki telefonumu almak için eğildi sonra da sanki ev onunmuş gibi

içeri girdi. Telefonu bana uzatma zahmetine girmemişti bile. Ben daha konuşmadan mutfağa doğru yürümeye başladı.

Ben de şaşkınlığımı üzerimden atıp kapıyı kapattım ve peşinden mutfağa ilerledim. Onun da bir şeye çarptığını duydum. Bir an önce mutfağa gitsem iyi olacaktı. Elindeki poşeti mutfak tezgahına bıraktıktan sonra bana döndü. Yüzünde beni küçümseyen, yaptığımdan hoşlanmayan bir ifade var gibiydi. Başkası olsa hiç utanmayacağım halde onu böyle görünce zaten al al olan yanaklarım daha da kızarmıştı.

"Amacın kendini bu çöp eve tıkmak mı?" Küçük bir çocuk azarlar gibi konuşmuştu. Başımı iki yana salladım. Ben de bu kadarının farkında değildim ama o incelerken dikkatimi çekmişti. Alt dudağımı dişledim.

"Yemek yiyor musun?"

Başımı aynı şekilde olumsuz anlamda salladım. Sanki dilimi yutmuş gibiydim. Konuşmaya halim yoktu. Bir de sanırım onu özlemiştim. Ona her ne kadar kızgın olsam da özlemiştim. Sanki içimde bir boşluk vardı ve bir haftadır onun doldurulmasını bekliyor gibiydim.

"Kendine neden bunu yapıyorsun?" dediğinde orada durmak istemedim. Kendimi karşısında yaramaz küçük bir çocuk gibi hissediyordum ve bundan sıkılmıştım. Bir an olsun toparlanmaya ihtiyacım vardı ama o aksine, bakışlarıyla daha çok yerin dibine sokuyordu. Ondan kaçmak güzel bir tercih olacağından mutfaktan çıktım. Arkamdan

seslendiğini duydum ama dönüp bakmadım. Bedenim salondaki koltuğa kendini atana kadar durmadı. Gözyaşlarım bir anda yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Beynim uyumuş gibiydi. Bir haftadır içime attığım her şeyi onu görmemle dışarıya vurmaya başlamıştım.

Salona geldiğini ayak seslerini duymamla anladım. Ona dönüp bakmadım. Sadece sessizce gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Tam karşıma geldi. Üzerinde bu sefer takım elbise yoktu. Siyah bir tişört ve kot pantolon vardı. İçeriye girerken bir de deri ceket olduğunu hatırladım ama anlaşılan mutfakta çıkarmıştı. Bana acıyan gözlerle baktığını tahmin edebiliyordum. İçimi yakan masmavi gözlerini hayal edebiliyordum. Yakışıklı yüzündeki sert mimikleri... "Hazel, bana bak," derken emretse de aslında ses tonu kibardı.

Kafamı kaldırmadım.

"Hazel, bana bak," diye tekrarladı aynı sabırlı ses tonuyla.

Gözyaşlarımı sildim ve ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Karşıma dümdüz bakmaya çalışıyordum. "Evimden git," dedim düz bir ses tonuyla.

"Konuşmamız lazım, önemli şeyler öğrendim."

Şu konu... Her kimse, onu düşünmek dahi istemiyordum. O zaman sanki geceleri uyuyamayacakmışım gibi hissediyordum. Her an birinin bir yerden beni gözlediğini düşünüyordum. Bu düşünce başlarda yer etmese de içimde

gittikçe ciddi boyutlara ulaşmıştı. Bir şey sürekli içimi kemiriyordu. "İlgilenmiyorum."

O an kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Bu durum bir şeyi değiştirmemişti. Gözlerini görmem için hala bakışlarımı kaldırmam gerekiyordu. "Hazel, istersen benimle..." Cümlesini bitirmesine izin vermeden, "Bana acımanı istemiyorum." dedim ve onu karşımdan ittirdim. Daha saniyesinde bileğimi kavramıştı. Bir eliyle de ona bakmam için çenemi kaldırmıştı. "O nereden çıktı?" diye sordu. "Sana acımıyorum. Sadece senin için endişeleniyorum Küçük Hanım."

"Buna gerek yok. Ben iyiyim." Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Ondan mı günlerdir, evde doğru düzgün yemek yemeden, mutsuz dolaşıyorsun." Sözleriyle şaşlıkla başımı kaldırdım.

"Sen o sapık gibi beni mi takip ediyorsun?" dedim kocaman açılmış gözlerle. Gözlerinde halimle eğlenir gibi bir ifade vardı. "Elbette hayır, ama seni güvenliğin için takip ediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Farklı amaç, aynı şey..." Hala bileğimi bırakmamıştı ve birbirimize fazlasıyla yakındık.

"Şuna bak, doğru düzgün uyumuyorsun bile! Hazel, sen küçük bir çocuk değilsin ve kimseye ihtiyacının olmadığını

biliyorum ama şu halin..." Beni süzdüğünde ona vurmamak için kendimi zor tuttum. "Aklından her ne geçiyorsa bana anlat."

Sinirden dudaklarım düz bir çizgi aldı. Bir anda patlama noktasına geldim ve "Korkuyorum!" diye bağırdım. "O, her kimse bu kadar yakınımda ve ben korkuyorum. Ya bana zarar verirse... Ya başka şeyler yapmaya kalkarsa... Bu düşünce aklıma geldikçe korkuyorum." Sözlerim bitmeden tekrardan ağlamaya başlamıştım. Bir anda kendimi Aslan'ın omuzunda ağlarken buldum. Bu sefer hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Bu korkunç bir şeydi ama diğer yandan kokusunu ciğerlerime çekiyordum ve beni konudan uzaklaştırıyordu. Kaslı omuzuna sarıldım. Kafam arada bir gidip geliyordu.

"Korkma," dediğini duydum. "Ben ve adamlarım her saniye takipteyiz. Her kimse bulmamıza az kaldı. Çevremden biri olduğu kesin ve yazdığı tek kişi sen değilsin," dedi sanki bu durumun içimi rahatlatmasını istermiş gibi.

"Teşekkür ederim, şu an gerçekten rahatladım." diye homurdandım, daha doğrusu ağzım omuzuna yaslı olduğundan sesim boğuk çıkmıştı. Elini sırtıma koydu ve yavaşça aşağı yukarı gezdirdi, sakinleştirmek ister gibi.

"Hazel, nerede benim ilk tanıdığım şu dişli kadın? Hani şu başımdan aşağı bir bardak kokteyl döken, bağırıp çağıran? Sen güçlü bir kadınsın." Tek sorunum o değildi ama ona kızıp sonra da ona kaçmam ayrı bir ironiydi. Başımı kaldırdım. Hafifçe akmakta olan burnumu çektim.

"Yapamıyorum, çok yalnızım," diyerek tekrardan ağlamaya başladım. Ona güvenmemem gerektiğini bildiğim halde Murat ile olan her şeyi dökülmeye başladım, kızları anlattım... Hayatımı dökülürken bir anda ne yaptığımı fark edip ağlamayı kestim. Çenem fazlasıyla açılmıştı. Başımı omzundan kaldırdığımda "Ben çok acıktım," dedim. Konuyu bir anda kestirip atmak için, sanki o az önce tüm hayat hikayemi özetleyen ben değilmişim gibi davranıyordum.

Bana farklı gözle baktığını gördüm. Bu acıma değildi, kızgınlık veya öfke de değildi.

"Çin ve Tai mutfağıyla aran nasıl?" diye sordu.

Alt dudağımı dişledim. "Sanırım, şu an ne olsa yerim."

"O zaman git elini yüzünü yıka, prenses. Sonra mutfakta sana bir sürprizim var."

Prenses demesiyle aklıma babam gelmişti. Şu an evimde Aslan ile olduğumu bilse muhtemelen delirirdi. Babam yasak koyan bir insan değildi ama yasak koyduysa belli ki bir sebebi vardı. Bir an duraksadım sonrasında dediğini yapmaya karar verdim. Aslan'a bir an olsun güvenmek istedim. Belki de sadece o boşluğu doldurmasına izin verdim. Geçenki iki kadını aklıma getirmemeye çalıştım. O sanki tanıdığımdan farklı bir adam gibiydi. Daha derindi, her defasında farklı bir tarafıyla karşılaşıyordum. Beni dinlerken gerçekten, beni dinlediğini fark ettim. Oynamıyordu. Benimle ilgileniyordu.

Mutfağa geri döndüğümde saçlarımı salmıştım. Yüzümdeki kızarıklığı götürmek için hafif bir makyaj yapmıştım ve kendimi daha sağlıklı hissediyordum. Üstümden yük kalkmış gibiydi. Bu biraz kendimle ilgili uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi kustuğum için de olabilirdi. Aslan mutfağa aldığı paketleri hazırlamıştı ve mis gibi kokular geliyordu. Elindeki tabağı da masaya yerleştirdikten sonra dönüp bana baktı. Sanki toparlandığımı görür gibi yandan bir bakış attı, hafif bıyık altından güler gibiydi, kesinlikle aklından bir şey geçiyordu. Ben sandalyeye oturduğumda o da karşıma oturdu. Tabağıma biraz yeşil köri soslu tavuk alırken onun beni incelediğinin farkındaydım.

"Sorun ne?" dedim. Öyle acıkmıştım ki onun başlamasını beklemeden birkaç parça ağzıma attım.

"Sorun yok. Aklımda bir fikir var."

Bakışlarımı kaldırıp soran gözlerle baktım ona. Yakışıklı yüzüne bakmaya asla alışamayacaktım. Masmavi gözleri ışıl ışıldı. "Artık bir arada olacağız."

Sözleri bitmeden aklıma gelen fikir ve açılan nefes borum. Bir anda öksürmeye başladım. Deli gibi öksürüyordum. Gözlerimden yaş gelene ve su içine kadar öksürdüm. Aslan ne dediğinin farkında değildi ya da anlattıklarım

onda kafa yapmıştı.

"Sen..." Tekrardan hafifçe öksürdüm. "Ne dediğinin farkında değilsin," dedim tabağımın kenarındaki peçeteyle ağzımı sildim.

"Şu olay çözülene kadar beraberiz, Küçük Hanım. Şu herifi bulacağız ve sen o zamana kadar benim hemen yan odamda kalacaksın."

Böyle bir şey imkansızdı. Düşüncesi bile beynimde tehlike çanlarını çaldırmaya başlamıştı. Bir yandan mantığım öyle güzel bir savunma hazırlıyordu ki kalbimin ön plana çıkmasına çoktan engel olmaya hazırdı.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Böyle bir şey mümkün değil, annemle bile kalmazken... Ben kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim. Ayrıca sen, seninle bu kadar dip dibe..."

Son anda çenemi kapatabilmiştim. Boynum kaşınmaya başlamıştı. Gerilmiştim. O bu halimle eğlenir gibi bana doğru eğildi. "Yoksa, benimle yakın olma düşüncesi mi seni bu kadar geriyor?" dedi. Adam resmen bel altı çalışıyordu. "Merak etme prenses, benim yanımda güvendesin, sen istemediğin sürece..." Cümlesinin devamını anladığımı bilerek yarıda bırakırken göz kırptı. Onu masanın altından tekmeledim ve "Geçen geceki iki sarışın gibi mi?" Bunu sesli söylememiş olmayı dilerdim ama geç kalmıştım. Hemen dudağımı dişledim ve gözlerimi kapatıp kafamı geriye doğ-

ru attım. Artık çok geçti. Güldüğüne emindim. Hatta adım kadar emindim.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Ses tonunda eğlenir gibi bir hal vardı.

"Ben..." Oturduğum yerden doğruldum. "Gece uyanmıştım. Su içmeye kalkmıştım ve gördüm sadece, o kızların da güvenliği içindi sanırım. Neyse beni ilgilendirmez, sadece yemek yemek istiyorum, şu sosu uzatır mısın?"

"Daha fazlası tavuğun tadını bozar," dedi sanki tek derdim tavuğun tadıymış gibi. Ardından derin bir sessizlik oldu. Ben yemeğimi hızlıca yerken onunla göz göze gelmemeye dikkat ettim. O kızlarla ilgili bir açıklamada bulunmamıştı. Açıklamada bulunmasını istemiyordum ama yine de nezaketen bir açıklama yapabilirdi. Burnumdan derin derin soluklar alırken yemeğimi yemeyi sürdürdüm. İçim içimi yiyordu. Bir yandan onun yanında kalma fikrinin ne kadar yanlış olsa da cazip olduğunu düşünüyordum, diğer yandan da her gece gelecek kızları görme fikrinin iğrençliği midemi bulandırıyordu. Sanırım birazdan mideme giren iki lokmayı da kusacaktım.

Tabağım bittiğinde geriye doğru yaslandım. Uzun zamandır bu kadar iyi yediğimi hatırlamıyordum. Dudaklarımı yalamıştım resmen, Aslan da çoktan yemeğini bitirmiş beni bekliyordu. Kafamı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu.

"Hazırlan," dedi.

"Buna gerek yok," diye itiraz ettim. Yine emrivaki yapıyordu.

"Buna gerek var, Hazel. Kendini evinde gibi hissedeceğine eminim. Sana karışmayacağım, sadece en azından şu adamı bulana kadar senin yanında olmak istiyorum."

Bakışlarında samimiyet ve ciddiyet vardı. Benim için bir şey yapmak ister gibiydi. Bir süre düşündüm. Aslında fazla düşünmeme gerek yoktu ama yine de ondan hoşlanıyordum. Her ne kadar kızsam da hoşlanıyordum. Onunla olmak beni kötü hissettirirken onsuz olma fikri daha da yalnız hissediyordu. Bir süreliğine de olsa onun yanında olmak iyi bir fikir gibi gelmişti. O beni tanımıştı, belki ben de onu tanırdım.

Oturduğum yerden kalktım. "Eşyalarımı hazırlasam iyi olur. Zaten yakın fazla parça almama gerek yok," dedim gözünü korkutmamak için. Dudaklarının gerildiğini ve gülümsediğini gördüm. Çenesindeki gamze belirginleşmişti. Onunla ev arkadaşı olma fikrinin gerçekleştiğini gördükçe kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Odama girer girmez çantama koyduğum kıyafetlerimi özenle seçtim. Ne olacaksa olsun, diye düşündüm.

Bölüm 14

Sabah gözlerimi bambaşka bir odada açtım. Gözüme güneş ışığı vurmuyordu. Sıradan bir uyanıştı. Günlerdir bu kadar huzurlu uyuduğum bir sabaha uyandığımı hatırlamıyordum. Uzandığım yerden doğruldum ve etrafa baktım. Bir yatak, dolap ve makyaj masasından oluşan sıradan bir odaydı. Oda mor ve siyah ağırlıklıydı. Evinde, hele ki hemen yan odasında neden böyle bir odaya ihtiyaç duyduğu konusunda en ufak fikrim yoktu. Sadece odadaki eşyaların hiç kullanılmamış veya az kullanılmış gibi duracak kadar temiz olduğuna emindim.

Önüme gelen saçlarımı geriye doğru attım ve bileğimdeki lastik tokayla atkuyruğu yaptım. Yataktan hiç zorlanmadan çıktım ve hemen makyaj masasındaki aynadan yansımama baktım. Makyajsız ama sağlıklı gözüküyordum. Birçok kadın gibi makyajlı halimi, makyajsız halimden daha çok beğeniyordum. Öncelikle dişlerimi fırçalamalı sonra da hafif bir makyaj yapmalıydım. Aslan'ın karşısına güzel çıkmak

istiyordum. Sanki bambaşka bir sabaha uyanmış gibiydim. Onun yaptıklarını unutmamıştım ama yine de ona olan hislerim... Şu an bunu düşünmenin sırası değildi.

Komodinin üzerinden telefonumu aldım. Saate bakacaktım ki şarjımın bitmiş olduğunu gördüm. Şarj aletimi çantamdan çıkartıp şarja taktım ve sonra da hazırlanmak için kişisel bakım ürünlerimin olduğu el çantamı çantamdan çıkarttım. Son kez aynadaki yansımama baktıktan sonra odanın kapısını açtım. Açmamla karşımda Aslan'ı görmem bir oldu. Anlık şaşkınlıkla olduğum yerden geriye doğru sıçradım ve "Ayyy..." diye tiz bir ses dudaklarımdan firar etti. Yüreğim hoplamıştı. Elimi kalbimin üzerine koydum. Umarım sadece korkudan bu kadar deli gibi çarpıyordur. Ona tekrardan baktığımda yüzünde halimle eğlenir gibi bir ifade vardı.

"Senin kapının önünde ne işin var?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Sana da günaydın, bunca saat uyanmayınca merak ettim," dedi, kendini kapının pervazına yaslayarak.

"Saat kaç ki?" Daha saati öğrenme fırsatım olmadığından oldukça rahat hareket ediyordum. Kolunu geriye doğru attı ve Rolex marka saatini gözüme tuttu. Saat on ikiyi geçiyordu. Sabahki dersi kaçırmıştım. Elimi alnıma vurdum. Nasıl bu kadar saat uyuyabilmiştim. Kayıtlı alarmım vardı ama telefonum kapanınca o da çalmamıştı demek ki. "Geç mi kaldın?" diye sordu.

"Kaçırdım. Kızlara haber vermeliyim."

Panikle telefonumu şarja koyduğum yere geri döndüm ve telefonumu açtım. Bu sırada Aslan kapının önünde hala bana bakıyordu. Onun orada olması beni ayrıca geriyordu. Telefonumu açtığımda gelen aramalar ve mesajlar yavaş yavaş ekrana düşmeye başladı. Babam dört defa aramıştı. Bu beynimde bir anda panik sinyallerine sebep olmuştu. Bir de mesajı vardı. Ulaşamadığı için panik yapmıştı. Panikle telefona sarıldım. Ne yalan söyleyecektim veya ne yapacaktım şimdi? Yalan söylemek istemiyordum ama bana ulaşamayınca kızları aramışsa, okula gitmediğimi de öğrenmiştir. Beni evde bulamayınca da annemi aramıştır. Derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım ama ardından derin bir of çektim. Panik yapınca, mantığım devre dışı kalıyordu.

"Bir sorun mu var?"

Onun kapıda olduğunu birkaç saniyeliğine de olsa unutabilmiştim. Sesini duymamla bakışlarımı ona çevirdim dikkatle bana bakıyordu.

"Yok, yok." Başımı salladım. Tabi ki bana inanmadı.

"Suratındaki ifade hiç de öyle demiyor," diye üsteledi. Sonuçta babamla iş yapıyorlardı, ona babamın, onun hakkındaki düşüncelerini söyleyecek değildim.

"Önemli bir şey değil, kendim hallederim." Onu ikna etmek için biraz abartılı mimiklerle rol kestim. Ama kolaylıkla ikna olacağa benzemiyordu.

"Yoksa o çocuk mu?" dedi.

Kimden bahsettiğini anlamak için boş boş suratına baktım.

"Şu dün gece bahsettiğin..."

Dün gece ona kimden bahsettiğimi düşündüm.

"Murat?" Bir an o isim dudaklarımdan arasından iğrenir gibi döküldü.

"Adı her neyse," dedi Aslan sanki gereksiz bir detaymış gibi. Gerçi Murat konusu oldukça gereksizdi.

"Hayır tabi ki, onunla görüşmüyorum."

Aslan inatla suratıma bir açığımı yakalamak ister gibi bakmayı sürdürdü. Yoksa o şu an beni kıskanıyor muydu? Bu bir kıskançlık sinyali olabilir miydi? İstemsiz olarak bu düşünceyle suratıma bir gülümse yayıldı ve bu gittikçe büyüdü. Büyüdü ve koca bir kahkaha dönüştü. Aslan Demiresen'in beni kıskandığını düşünüyordum. Kulağa söylerken bile Cem Yılmaz esprisi gibi geliyordu. Sinir boşalması yaşıyormuş gibi bir süre daha gülmeye devam ettim. Ardından Aslan'ın burnundan kıl aldırmayan surat ifadesini aldırmadan önce kişisel bakım çantamı sonra da telefonumu elime aldım. Şarjım daha sadece beş, on dakikalık konuşmaya yetecek kadar dolmuştu ama yapacak bir şey yoktu. Kapının önünden çekilmesini beklemeden etrafından dolaşarak

kendimi banyoya attım. Aynadaki yansımama baktım ve tekrardan gülmeye başladım.

Babama başka bir arkadaşımda kaldığım yalanını söylemek zorunda kalmıştım. Neyse ki babam toplantıya gireceği için bu konunun üzerinde fazla durmamıştı. Akşam benimle konuşmak istediği bir konu varmış, bu demek oluyor ki bu konu da akşam konuşulacaktı. Benim yalanımı destekleyecek delillere ihtiyacım vardı. Babamla konuşmam bittiğinde önce elimi yüzümü yıkayıp, dişlerimi fırçaladım sonra da hafif bir makyaj yaptım.

Odama geri döndüğümde üzerime bordo elbisemi giydim. Önü kare şeklinde geliyordu ve boyu dizimin bir karış üzerindeydi. Düz geliyordu. Bordo boyunluğumu taktım. Aslında sıradan bir ev kıyafeti olacak şekilde değil de biraz daha abartılı giyinmiştim. Kızların mesajlarına geri dönerken onlara iki saat içinde evimin oradaki bir kafeye gelmelerini söyledim. Onları birçok konuda merakta bıraktığım için mecbur kabul ettiler. Hem onlara da yakın sayılırdı. Hazırlanmam bittiğinde karnım guruldamaya başlamıştı. Telefonumu şarjda bırakıp, aşağı indim.

Aslan'ın evi benimkinden büyüktü. Evi sade ve şıktı. Sadece ihtiyacı kadar eşyasının olması ve onlarında zevkle döşenmiş olduğunu gördüm.

Merdivenlerden inip salona doğru yöneldiğimde Maria ile burun buruna geldim. Tüm sevimsizliğiyle karşımda duruyordu. Yine yüzünde bir ton makyaj ve üzerinde yavruağzı bir elbise vardı. Saçları fönlüydü bu sefer. Beni görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Günaydın, Hazel," dedi. En az göğüsleri kadar gülüşü de yapmacıktı. Ona ters bir bakış atmamak için kendimle savaş vererek, hafif bir tebessümle "Günaydın Maria," dedim.

"Aslan Bey salonda, biraz gergin haberin olsun," dedi hafif bozulan Türkçesi ile. Bu bilgiyi benimle neden paylaştığını anlamasam da ona teşekkür ederek yanından uzaklaştım. Zaten o da işi başından aşkınmış gibi elinde dosyalarla kapıya doğru yönelmişti.

Salona girdiğimde Maria'nın da dediği gibi Aslan burnundan soluyordu. Yanına yaklaştım ama ona bakmadan çaprazındaki koltuğa oturdum. Ona bakmadan duramadığımdan yan gözle baktım. Elindeki tablete gömülmüş duruyordu.

"Sen aç değil misin?" diye sordu. Onun işine odaklıyken bir anda konuşmasıyla irkildim. "Açım fakat kızlarla buluşacağım, onlarla yerim," dedim.

Cevabım üzerine bir süre sessizlik oldu.

"Nerede?" sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne nerede?"

"Nerede buluşacaksınız?" Başını tabletinden kaldırıp bana baktı. Ciddi ve gergin duruyordu. Maria uyarmakta haklıydı sanırım. Tüm kasları gerilmiş gibiydi. Bu haliyle fazla seksi olduğunu düşünmeden edememiştim. Üzerinde lacivert bir takım ve içinde beyaz bir gömlek vardı. Tüm koltuğu kaplayıp, odaya hükmeder bir hali vardı. Konuyu ondan sorusuna çekmek de zorlanarak sorusuna cevap verdim.

"Yakınlarda bir kafede."

"Güzel."

Anneme bile hesap verilirken sıkılan, bunalan ben, karşımdaki adam ne sorsa cevap verir haldeydim. Oturduğum yerden kendime sinirlenerek kalktım. Birkaç adım atmıştım ki bir anda cama gürültüyle çarpan şeyle çığlığı bastım. Aslan beni belimden yakalayarak kendine çekti ve beni kendi bedeniyle koruma altına aldı. Salondaki koca cam bir anda parçalandı ve içeri büyük bir şey düştü. Olanlar sadece saniyeler sürmüştü. Kalbim deli gibi çarpıyordu, korkuyordum. İçeriye giren birkaç adamın ayak sesini duyana kadar koltuğun üstüne büzülmüş ve Aslan'ın kolları arasında kalmıştım. Derin derin soluklar alıp sakinleşmeye çalıştım ama birisi resmen evi taşlamıştı.

"Sakin ol, sakin ol..." dedi Aslan yatıştırmaya çalışır bir ses tonuyla. Sesi uysaldı, beni korkutmamaya çalışır gibiydi. Başımı olumsuz anlamda salladım.

Adamlar etrafın temiz olduğuna emin olduktan sonra

oturduğumuz yerden doğrulduk. Aslan beni bırakmadı. Beni sarması için tek kolu yetiyordu. Korkudan titremeyi kesmeye çalıştım ama hala çok hafif de olsa titriyordum. Salonun ortasına baktım. Kocaman bir taş, beyaz bir kağıtla sarılmıştı.

Odadaki herkes konuşmak için benim gitmemi bekliyor gibiydi ama gitmeye niyetim yoktu. Aslan'a sanki mümkünmüş gibi biraz daha sokuldum. "Arabayı hazırlayın, Sarıyer'deki eve geçiyoruz," dedi adamlara. İçlerinden biri cebinden bir mendil çıkarttıktan sonra koca taşı mendile sararak tek seferde kaldırdı. İnceleyecekleri anladım. Adamlar tekrardan sessizce odadan çıkarken Aslan bana döndü. Saniyeler içinde mimiklerini yumuşatabilmişti.

"Sen de eşyalarını al, bir süre bu evde kalmasak daha iyi olur."

Başımı salladım. Oturduğum yerden kalkacağım sırada, "Sen de benimle gelir misin?" diye sordum. Aciz gözükmek istemiyordum ama tek başıma kalmak da istemiyordum. Anlayışla başını salladı. Tabletini kapatıp kolunun altına aldıktan sonra kalkmamla elini belime koydu ve beraber merdivenlere doğru yöneldik.

Eşyalarım neredeyse hazır sayılırdı. Telefonuma bakınca gelen çağrıları gördüm. Kızlar neredeyse gelmişti. Onları tamamen unutmuştum. "Kızlarla buluşacaktım?" dedim.

"Onları yolda alırız," dedi.

Kızlara kısa, panik yapmayacakları bilgilendirme mesajı attıktan sonra eşyalarımı toplama işlemini tamamladım. Çantamı tek elime aldıktan sonra kaşe kabanımı koluma attım. Sonra da son kez odada bir şey unutup unutmadığımı kontrol etmek için etrafa bakındım.

Emin olduktan sonra Aslan'a döndüm. Bana ilgiyle baktığını görmek hoşuma gitse de sanki bir şey varmış gibi baktığından sorar gibi başımı salladım. Yüzüme doğru eğildi ve başımın tepesine dudaklarını yasladı. Bu öpücüğü beklemediğim için şaşırmıştım. Saniyeler sürdüğü için geri çekilme şansım da olmamıştı. Geri çekildiğinde suratına boş gözlerle baktım. "Bu neydi?" Dudaklarının sıcaklığını hala hissedebiliyordum. Aslan'dan beklenmeyecek kadar masum bir öpücüktü üstelik.

"Sadece bir öpücük."

"Sebep?"

Kafam yeterince karışmıştı.

"Bana bakarken, gözlerin büyüyor ve dudaklarının hafifçe aralanıyor... O an daha fazlasını yapmayı bile hayal ediyorum."

Sözleriyle baştan aşağı kızarmıştım. İstemsiz derin bir nefes aldım. Bu sefer ona kızmadım, duygularım alt üst olmuştu. Sonrasında sadece kendi hareketime utandım çünkü halime güldü. Elini belime koydu ve yerdeki çantamı eline aldı. Sessiz bir anlaşmayla odadan çıktık.

Bölüm 15

Tüm yol boyunca kızların Aslan ve bana attığı imalı bakışlara maruz kalmıştım. Aslında kızları satıp Aslan ile evdeki konuşmamıza devam etmeyi tercih ederdim. Tamam, çok kötü bir arkadaştım ve Aslan'a karşı olan hislerim eskiye göre daha yoğundu. Bunu itiraf etmek benim için çok güçtü ama onu görüp de tutulmamak mümkün değildi. Belki de şu aralar bana olan ilgisi kafamı karıştırıyordu.

Yol boyunca çok fazla bir şey konuşmadık, kızlara olanları anlatıp onları endişelendirmek istemediğim için sonra anlatacağımı söyledim. Onun dışında internetten indirimde olan sitelere baktık. Biraz Tarık'ın dedikodusunu yaptık ve sonrasında gelmiştik zaten. Yeşim, Tarık'ın adını duyduğu an al al oluyordu. Ondan çok hoşlandığını biliyordum ama ilk defa bu kadar yoğun olarak belli ediyordu. Arabadan inerken Aslan inmeme yardım etti. Avucum avuçlarında kayarken aklıma bir şey takıldı. Şu taşın üzerinde ne yazdığını merak ediyordum. Aslan'a daha sonra sormaya karar verdim ve bizi yönlendirdiği

evin bahçesindeki çardağa yürüdük. Aslan diğer arabalardan inen adamlarıyla eve geçmişti.

"Kızım, size ne oluyor?" dedi Yeşim gördükleri karşısında artık şaşkınlığını gizlemiyordu.

"Siz, ikiniz neden beraber çıktınız? Buraya neden geldik? Çatlayacağım kızım bir haftadan fazla olmuyor mu siz görüşmeyeli? Neden bize hiçbir şey demiyorsun yılan?" Tek nefeste elini beline koymuş taramalı tüfek gibi sorularını yolluyordu Tuba.

"İsterseniz bir oturalım, ondan sonra konuşalım." Bahçesi baya genişti ve etrafta başka hiç ev bulunmayan uzak bir yerdeydik. Çardağa ulaşmak için bile epey yürümemiz gerekti. Oturduğumuzda Tuba, "Sen anlatıyor musun yok ben sorularıma başlayayım mı?" dediğinde ikisinin de yüzüne baktım. Söylemekle söylemek arasında kararsızdım. İkisinin de kısa bir şok geçireceğinden emindim.

Derin bir nefes aldım ve "Biz Aslan'la beraber yaşıyoruz," dedim. Sanki uzun yıllardır sakladığım bir sırmış gibi ama sadece bir gün olmuştu. İkisi de aynı anda "Ne?" dedi. "Ne zamandır? Kızım siz sevgili oldunuz da bizden mi gizliyorsunuz?" Yeşim onlara söylemediğim için sinirlenmişti.

"Hayır ya öyle bir şey değil. Sadece şu sapık... Hani şu sahte Aslan, zıvanadan çıktı. Gerçek Aslan'da onu bulmaya çalışıyor. Adam burnumun dibindeymiş resmen ve ben artık korkmaya başladım."

Tuba bana sarıldı. "Neden bize daha önce söylemedin?" dedi, üzülmüştü halime.

"Her şey bir anda gelişti. Bir anda kafayı yiyecek gibi oldum ve gerçek Aslan'ın da sahte Aslan'dan aşağı kalır yanı olmadığı için dün evime geldi. Beni takip ediyormuş, ben de dün ona her şeyi anlattım. Bana beraber kalmayı teklif etti. Bu sabahta evine biri kâğıda sarılmış taş fırlattı." Böyle anlattığımda her şey çok havada kalıyordu ama nereden başlayacağımı da bilmiyordum. "Taş mı?" dedi Yeşim. "Evet, Aslan ile yaşadığımı kimse bilmezken nasıl oluyor da bu sabah kâğıda sarılmış bir taş atıyor? Korkunçtu."

"Anlayacağınız, hayatım üçüncü sınıf gerilim filmlerine döndü. Berbat ve saçma. Aslan bunun kimi yaptığı bulacağını söyledi."

Tuba, "Bence de bir an önce bulsun. Bu çok saçma, hangi yüzyılda yaşıyoruz? IP adresi denilen bir şey var, gerçi çok anlamam bu işlerden ama filmlerde bile neler bulunuyor," dedi. Ben de ona katılıyordum ve öyle olacağını umuyordum.

Biz konuşurken çardağa yaklaşan Maria'yı gördüm. Şu kadını görmek feci sinirimi bozuyordu. Hiçbir şey olmamış gibi yine çok güzeldi. "Kim bu Victoria Secret mankeni?" dedi Tuba kıskanç bir ses tonuyla.

"Kız bu olsa olsa silikon vadisi olur," dedi Yeşim. Bu dediğinin üstüne gülmeden edemedim.

Maria tüm güzelliği ve alımlıyla "Kahvaltı hazır," dedi. Sanırsınız Aşk-ı Memnu'daki Matmazel karakteri... Ancak onun yetişkin filmlerine uyarlanmış hali gibi duruyordu.

"Tamam, teşekkür ederim," dedim ve kızlara döndüm. Açlığımı unutmuştum bile.

Buradaki ev, Aslan'ın diğer evinin neredeyse üç katı büyüklükteydi. Burada daha çok kaldığı belli oluyordu. Daha fazla eşya vardı ve burasını toplantı için kullanıyor olabileceğini düşündüm. Salonda harika bir sofra kurulmuş, bir tek kuş sütü eksikti diyeceğim ama küçük sürahilerden birinde o bile olabilirdi.

"Aslan Bey daha sonra size eşlik edeceğini söyledi," dedi Maria ve "Afiyet olsun," dedikten sonra odadan çıktı.

"Bu kadın niye bu kadar iyi duruyor?" dedi Yeşim tabağını doldururken. Resmen beş yıldızlı otelin açık büfesinde gibiydik.

"Bence de bu onu daha da yapmacık yapıyor," diye Yeşim'i destekledi Tuba. Ben ikisine de hak veriyordum aslında ama öncesinde şu aç karnımı doyurmak istiyordum.

Aslan, kahvelerimizi içmek için koltuklara geçtiğimiz sırada geldi. Hepimizin karnı tıka basa doymuştu ve üstüne ağırlık bile çökmüştü. Onun için kahve içiyor, bir yandan

da sanki evde başka kimse yokmuş gibi dedikodu yapıyorduk. Kızlar beni sıkıştırmış, ağzımdan laf almaya çalışırken tüm heybetiyle içeri girdi. Evin içinde mükemmel bir manzara gibi duruyordu. Salaş, gergin ve hükmedici...

Kahvemden bir yudum aldım ve üzerimdeki etkisini daha az göstermeye çalışır gibi yaptım. O da varlığını belli etmek ister gibi yanıma oturdu ve arkadaşlarımla konuşmaya başladı.

"Nasılsınız kızlar?"

Kızlar birkaç bir şey geveledi ve sonrasında "Biz nasıl geri döneceğiz?" dedi Yeşim saatine bakarak.

"Sizi bırakacak araç hazır. Ne zaman isterseniz sizi istediğiniz yere bırakır. İsterseniz burada da kalabilirsiniz?" dedi Aslan sonda çok da kalmalarını istemiyormuş gibi bir hali vardı, sadece nazik davranmaya çalışıyordu. Kızlar başka planları olduğunu söyleyerek ayaklandılar. Onlarla vakit geçirmeyi seviyordum. Onlar bu dünyadaki tek dostlarımdı ama ikisi de ayaklarının yerden kesilmesinin ne demek olduğunu yakın zamanda tatmışlardı. Bizi yalnız bırakarak bir sonraki buluşmaya daha fazla dedikodu ile döneceğimi düşünüyorlardı.

Onlara veda ettim ve en yakın zamanda tekrar buluşmak için anlaştık.

"Sakın canını sıkma. Ne zaman istersen de bizi ara tamam mı? Biz hep buradayız," dedi Tuba anaç bir tavırla. Bu ilişki ona hiç yaramamıştı. Yeşim de onu onayladı ve ekledi. "İstersen bizde de kalabilirsin." Bu teklifini kabul etmeyi çok isterdim ama onlarında başına dert açmak istemiyordum. Kapıya kadar geçirirken Aslan da bana eşlik etti. Sanki... İçinde bulunduğumuz durumu anlatması biraz tuhaftı o yüzden sonraya bırakabilirim. Ama yine de arkadaşlarıma da bu kadar yardımcı olması hoşuma gitmişti. Kızlar araca binip gittiğinde arkalarından el salladım sonra da kapıyı kapatıp Aslan'a döndüm. Tam ona bir şey soracaktım ki adamlarından biri merdivenlerden aşağıya indi.

"Sanırım IP numarasından adresini bulduk, efendim," dedi. Aslan ile kısa bir bakışma yaşadık. Beni olayın dışında tutmak istediğini biliyordum.

"Ben de görmek istiyorum," dedim.

Aslan adamına "Tamam geliyoruz," dedikten sonra tekrardan bana döndü. Adam çoktan geldiği gibi geri dönmüştü. "Sakin ol tamam mı, güzelim?" dedi.

Derin bir soluk bıraktım ve "Tamam," dedim.

Beni kollarının arasına çekti ve "Ben yanındayım," dedi. Ona güvenmemi istiyordu. Onunla tanıştığımda hiç böyle hislere sahip olacağım aklıma gelmemişti. Beni güvenle saran kollarına karşılık verdim. İlk defa onu hissediyordum. Öylesine sıcak ve sert bir vücudu vardı ki... Tıpkı güvenli

bir yuva gibi. Ama ne kadar güvensiz olduğunu da biliyordum. Temeli sağlam olmayan bir yuvaydı. Geri çekildim. Ani uzaklaşmamı anlayamamıştı. Kaşları çatıldı.

"Şu adama bakalım mı artık?" dediğimde başını salladı.

Ben önde o arkada merdivenleri çıktık. Evde derin bir sessizlik vardı. Bir kat daha çıktık ve çatı katında bir odaya girdik. Burası toplantı odası olmalıydı. Odada bir tek klavyeden çıkan sesler yankılanıyordu. Bilgisayar başındaki adam seri şekilde tuşlara basıyordu. Yüzüne göremesem de arkadan genç bir çocuğa benziyordu belki de benim yaşlarımdaydı.

"Buldum abi ama bu adam her kimse bu işlerden anlıyor veya bu iş üzerine baya çalışmış. Adresi şurada yazıyor," diyerek bilgisayarın yanındaki kâğıdı Aslan'a uzatmak için arkasını döndü. Tahminimden daha da küçüktü. Daha liseli bir ergen gibi duruyordu. Simsiyah saçları daha tüylenmemiş bembeyaz yüzü ve hafif çilleri vardı. Sonra Aslan'ın yanında duran beni fark etti ve bakışlarını bana çevirdi. Gördüğü manzaradan hoşnut gibiydi. Aslan'a baktığımda elindeki kâğıdı çekti. "İşine bak!" dedi. O da benim gördüğüm ifadeyi görmüştü çocuğun yüzünde. Sonra elindeki kâğıdı inceledim. Adres Çanakkale gözüküyordu. Nasıl yani? Tek kişi değil miydi bunu yapan? Fotoğrafımı birden fazla kişi mi görmüştü?

"Sen beni dışarıda bekle," diye emretti. Aslında ona kafa tutardım ama etrafımızda onun emir kulu sayılan çok sayıda adam olduğu için inatlaşmamı başka zamana bıraktım.

Odadan çıkarken onun sesini duydum emirler yağdırmaya devam ediyordu.

Çatı katının öbür tarafına doğru yöneldim. Burası diğer katlara göre daha dardı ama iki oda daha vardı. Birine yönelip kapıyı açmaya çalıştım. Kilitliydi. Bir kez daha kolu zorladım ama değişen bir şey olmadı. O yüzden ben de diğer odaya doğru ilerledim.

İçeri girdiğimde gayet sıradan bir çalışma odası olduğunu gördüm. Duvara gömülü kitaplık, ahşap masa, deri koltuklar... Odada yoğun ahşap ve deri kokusu vardı. Kitapları incelemek için odanın öbür tarafına ilerledim. Burada orijinal dilinde bir sürü klasik roman vardı. Tozla kaplılardı. Kitaplığın kapağını araladım ve karton kapaklı kitapların üzerinde elimi gezdirdim. Uzun süredir el değmemiş gibiydiler.

"Okumak istediğin varsa alabilirsin." Arkamdan gelen sesle irkildim. Arkamı döndüğümde Aslan'ın kapı eşiğinde durmuş beni izlediğini gördüm.

"Sadece bakıyordum," dedim yaramazlık yaparken yakalanmış çocuk gibi. Halime tebessüm etti. Uzun adımlarıyla bir çırpıda yanıma geldi ve "İyi misin?" diye sordu. Başımla onayladım. Uykum yoktu. Karnım toktu ama üzerimde bir yorgunluk vardı. Sanki omuzlarıma çöken bir yük gibi... Belki de babamdan gizli işler çevirdiğim içindi. Belki de çıplak halimi birden fazla adam gördüğü içindi, emin değildim.

"Otur," dedi uzun deri koltuğu göstererek dediğini yaptım ve kendimi birkaç adımda koltuğa bıraktım.

"Böyle hissetmen çok normal," dedi. Sanki ne hissettiğim konusunda bir fikri varmış gibi.

"Konuşmak ister misin veya odana gidip dinlenmek?" Başımı olumsuz anlamda salladım ve ona döndüm.

"O kâğıtta ne yazıyordu?"

Kaşları çatıldı. "Hangi kâğıtta?"

"Taşın üzerindeki kâğıtta."

Hiç tereddüt etmeden "Hiçbir şey," diye cevapladı.

"Bana yalan söyleme!" dedim.

"Sana yalan söylemiyorum. Yalandan hoşlanmam o yüzden tekrar söylüyorum, hiçbir şey," dedikten sonra çatılan kaşlarımın arasını baş parmağıyla düzeltti. "Erken yaşta yaşlanmak istemiyorsan daha az sinirlenmen lazım."

"Yaşlılığım umurumda değil," dedim bir anda öfkeyle.

Bunun üstüne mükemmel dişlerini gösterecek şekilde güldü. Hoşuna gitmişti. "Sakin ol, prenses," dedi.

"Bana bir daha prenses deme!" dedim. Bana babamı hatırlatıyordu ve ona bakarken babamı hatırlamak istemiyordum.

"Şu an prenses olmayacak kadar vahşi duruyorsun zaten," dedi halimle eğlenirken.

Ona elimi kaldırıp orta parmak hareketi çektim. Bu sefer kahkaha attı. Tıpkı küçük bir çocuk gibi duruyordu. Sonra bir anda bana doğru eğildi ve beni kendine doğru çekti. "Seni öpmek istiyorum," dedi ve dudaklarıma doğru eğildi. Her istediğini hemen almaya alıştığı her halinden belliydi. Onu öpmek istediğimden emin değildim, daha sorularımın cevabını alamamıştım. Ayrıca neden beni sürekli öpüyordu? İlkinde oluşan yoğun duygulardan veya ikincisinde korkudan olduğunu anlamıştım ama şimdi niye? Onu hafifçe ittirdim.

"Daha sorularım bitmedi," dedim kendimi uzaklaştırmaya çalışırken.

Kaşları daha da çatıldı.

"Sen beni az önce ret mi ettin?" dedi anlayamamıştı galiba.

"Daha önce de yaptığım bir şey ama senin anlamadığın bir durum." Umursamazca omuz silktim. "Şu adamı ne zaman göreceğiz?" dedim konuyu çabucak değiştirerek.

"Adamlarım çoktan yola çıktı. Onlar ayağımıza getirecek."

Başka insanları olaya dahil etmesi olayın daha da büyümesi ve daha da duyulması demekti.

"Neden işlerini başkalarına yaptırıyorsun ki? Bunu biz de hallederiz."

"Ne tür bir sapık olduğunu bilmiyorum seni ayağına götürecek kadar aptal değilim." Bu sefer cidden sinirlenmişti. Hatta onu reddetmem daha da sinirlendirmişti.

"Anladım. Onlara bahsettin mi?"

"Neyden?" diye sordu başını geriye doğru yaslarken.

"Neyden olacak, fotoğraflarımdan!"

"Hayır."

"Bilmiyorlar yani?"

"Evet."

"Görmüş olma ihtimalleri?"

"Yok, görenin gözünü oyar, o görüntüyü silmesi için beynini çamaşır suyuna batırırım," dediğinde midem bulanmıştı.

"İğrenç."

"Sen de daha dikkatli olsaydın."

"Odamdaydım! Pardon da odamda da çıplak duramayacaksam nerede durayım?"

İkimizde sesini yükselmişti. "Yine de dikkatli ol!" dedi.

Bu adamda kesinlikle çoklu kişilik bozukluğu vardı. Bazen çok kibar, anlayışlı, centilmen olabiliyorlarken bazen çok kaba, öküz, anlayışsız, kıt beyinli biri olabiliyordu. Onu öpmediğim için böyle davranması çok saçmaydı.

Ayağa kalktım başım ağrıyordu ve başımı ovuşturdum. "Sen regl misin?" diye sordu hiç çekinme ihtiyacı duymadan. Boş boş suratına baktım. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Kadınlar bu dönemlerinde gergin oluyor, başı falan ağrıyor."

Anladık kadınları çok iyi tanıyorsun Bay Casanova!

"Değilim, düşündüğün için sağ ol. Odam nerede?" dedim.

"Alt katta, soldaki ilk kapı," dedi. Başımı ovuşturarak kapıya doğru ilerledim. "Ha... Bu bilgileri sarışınlardan mı öğrendin?" dedim kapıdan çıkmadan önce.

Arkamdan hırlamaya benzer bir ses çıkardığını duyduğumda içimin yağları biraz olsun erimişti.

Bölüm 16

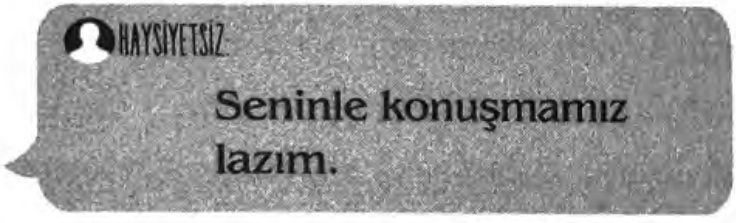
Elimdeki telefondan gelen çağrıları kontrol ettim. İlk defa arayan olmadığını görmek beni mutlu etmişti. Çalma listemdeki favorilerimden birini seçtikten sonra telefonumu başucuma koymuştum. Camila Cabello'nın Consequences şarkısı çalıyordu. Tesadüfen seçtiğim ama söylerini dinlerken doğru bir tercih yaptığımdan emin olduğum şarkıydı.

Seni sevmek; gençlikti, ve vahşilikti, ve özgürlüktü
Seni sevmek; havalıydı, ve ateşliydi, ve tatlıydı
Seni sevmek; gün ışığıydı, güvendi ve sesti (bana)
Kalkanlarımı indirebildiğim devamlı orada olan bir yerdi (seni sevmek)

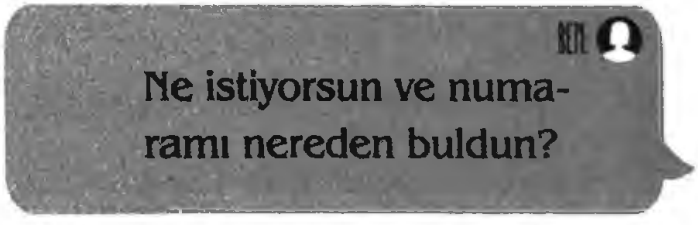
Ancak seni sevmenin sonuçları (bedelleri) vardı, diyordu nakarat kısmında. Bana birini hatırlatıyordu. Çok yakınlarda olan birini... Başımı kaldırdım ve bomboş tavana

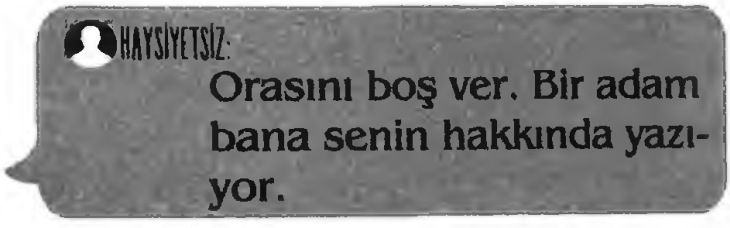
baktım. Tam bir aptal olmalıyım. Annem ve babam beni yaparken ne düşünmüştü acaba; dünyaya bir aptal getirelim mi?

Ben bunu düşünürken telefonum titredi. Kısa bir mesaj arasından sonra şarkı kaldığı yerden devam etti. Her ne kadar gelen mesajı merak etmesem de artık korkar olduğum için telefonu elime aldım. Mesajının sahibini gördüğümde sağlam bir küfür ettim. Mesaj atan beni boynuzlayan sevgilim olacak haysiyetsiz Murat'tı. Numaramı nereden bulmuştu acaba? Duygularımın böyle berbat olduğu bir zamanda yazmış olması ayrıca manidardı.

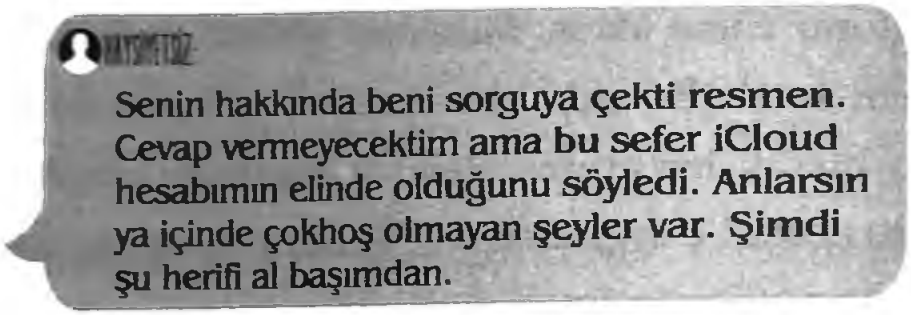
Cevap yazmakla yazmamak arasında kalmıştım ama merak duygum ağır bastığı için yazdım aslında seçtiğim slow müziklerinde etkisi olmalıydı.

Ne bu bahane falan mı? Artık yeni moda seni rüyamda gördüm değil de bir adam bana senin hakkında yazıyor mu? Bir anda geç de olsa jetonum düştü.

Bu çocuğun aklından zoru olmalıydı. Kızlar haklıymış, ben buna nasıl tahammül etmişim? Elimde telefonla ne yapacağımı düşünürken bunu Aslan'a söylemekle söylememek arasında kalmıştım. Bu iş neden bu kadar büyüyordu ki? O sahte herif keşke karşımıza çıkıp açık açık ne istediğini söyleseydi. Amacı beni rezil etmek falan mıydı acaba?

Elimdeki telefon titredi.

Yazdıktan sonra odadan elimde telefonla çıktım. Bu sırada Aslan'ın da yanıma doğru geldiğini gördüm.

"N'oldu?" dedi suratımdaki ifadeden bir şey olduğunu anlamıştı.

"Eski sevgilim yazdı," dedim. Bana bir şey sormasını beklerken elimdeki telefonu çekti ve mesajlarıma bakmaya başladı.

"Hey, o benim özelim," dedim elindeki telefonu almaya çalışırken ama bu sandığımdan daha zordu. "Ver şunu, Aslan," diye tısladım. Telefonumun başkasının elinde olması hiç hoşlanmadığım bir şeydi. Bana telefonumu geri uzattı ve sonra başımı okşadı. Orada ne okuduysa sanki rahatlamış gibiydi.

"Bu çocuğa söyle senin hakkında hiçbir şey yazmasın. Bir şey değişmeyecek hesap elinde olduğu sürece."

İtiraz ettim. "Ama belki yukarıdaki çocuk ona yardım edebilir."

"Bir geri zekalının fotoğrafları için uğraşacak vaktimiz yok. Ayrıca hesabı kurtarsak bile yedeklemesini çoktan yapmıştır." Haklı olduğunu bildiğim için üstelemedim. Tam cevap yazacağım sırada telefonu tekrardan elimden çekti ve arama tuşuna bastı sonra da telefonu kulağına götürdü. Bunu neden yapmıştı şimdi? Yürümeye başladı. Ben de peşinden gittim. Oturma odasına girdiğimizde camın önüne geçti ben de yanına gittim. Bana söylediklerinin aynısını söyledi ve ekledi:

"O adama sakın Hazel hakkında tek kelime etme ve Hazel'i de bir daha rahatsız etme!" O beni kıskanmış mıydı? Bana öyle geliyor olmalıydı. Murat ona ne sorduysa "Bu seni ne ilgilendirir?" Bunu söylerken tıpkı Ozan Güven'in bu ne salak salak sorular ya? Kaç yaşındasın sen, demesi gibi söylemişti.

"Sen dediklerimi uygula yeter," dedikten sonra telefonu kapattı ve tekrar telefonumda bir şeylere baktı. "Telefonumu verir misin?" dedim.

"Bir dakika," dedi ve sonrasında bana uzattı. Ne yaptığını merak etsem de sormadım. Tekrardan odama döneceğim sırada "Akşam yemeği için istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben dışarı çıkıyorum. Akşam geç dönebilirim," dedi. Neden bana evli çiftmişiz gibi muamele yapıyordu ki? Bunu ilk defa itiraf etmiştim ama öyle hissediyordum.

"Sarışınların yanına mı?" diye sordum. Aklıma başka bir şey gelmiyordu ve sormak da istemiyordum.

"Ben esmer severim, güzelim," dedi hafif sinirlense de bana bir imada bulunur gibi. Umarım bu bir imadır. Umarım... Çünkü şu an en yakınındaki esmer bendim. Cevap vermeden yürüdüm. Dediğini umursamıyormuş gibi yapıyordum. Sakin olmaya çalışarak kendimi odaya attım

ve sonra sevdiğim şarkılardan biri olan Shawn Mendes ve Camila Cabello'nun düeti olan Senorita'yı açıp şarkıya eşlik etmeye başladım. Yatağa uzandım ve şarkının sözlerini düşünerek kendimce eşlik ediyordum.

Aslan benim de psikolojimi bozmuştu.

Şarkının bitmesiyle telefonumu almak için arkamı döndüğümde Aslan'ı gördüm. Bu adam gitmemiş miydi? Az önce benim karga sesimi duymuş muydu? İkinci soru birincisinden çok daha önemliydi. Rezil olmanın verdiği utançla yanaklarımın kızardığı hissediyordum. Çok utanıyordum. "Hepsini duydun mu?" dedim şarkı tekrar edince daha bir utanmıştım. Başımı öne eğdim ve kaldıramamıştım.

"Birçoğunu," dedi. Yüzünü görmesem de sesinden anladığım kadarıyla hepsini duymuştu.

"Neden kapı çalmadın?" diye bağırdım nefesimi düzenlerken. Tüm suçu onun üstüne atmak kolayıma gitmişti. Telefonu elime alıp müziği kapatarak yatağın üzerine fırlattım.

"Çaldım, yaklaşık bir altı defa."

"Ben duymadım." Bu sefer başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Yakıcı mavilikleri üzerimdeydi. Gözlerinde gördüğüm şey, arzu gibiydi. Onu çözmesi çok zordu ama o beni hemen çözüyordu.

"Utanma. Çok güzel bir sesin var," dedi. Bu sefer dalga geçmiyordu.

"Hayır, çok utandım. Çıkar mısın?" Ona doğru ilerledim ve kapıyı kapatmak için kapı kolunu tuttum. Kendimi rezil etmem için kısacık bir zaman dilimi bile yetiyordu. "Kendi kendime öylesine söylüyorum."

"Bence de kendine saklamalısın, başkalarının duyması senin için sakınca oluşturabilir," dediğinde neyi ima ettiğini anlamıştım. O da farkındaydı sesimin ne kadar kötü olduğunun ve benimle alay ediyordu. Ben zaten en başından kendime güvenim olmadığını belli etmiştim neden uzatıyordu ki?

"Çıkar mısın?" dedim üsteleyerek.

"Çıkıyorum. Sadece, sen de istersen benimle gelebilirsin, diyecektim," dedi.

"Teşekkür ederim, böyle iyiyim," dedim ve odadan çıkması için onu biraz ittirdim. Sonra biraz daha... Sonunda kendiliğinden çıktı. Ben tam rahat bir soluk vermişken bu sefer babamın aradığını gördüm. Kahretsin ona ne söyleyecektim? Aynı tanımadığı arkadaşımda ikinci defa kaldığımı duyarsa işkillenebilirdi. O yüzden bu iş için Tuba'yı seçmiştim. Tuba'da kaldığımı söyleyecektim.

Telefonu sakin olmaya çalışarak açtım. "Babacığım?" dedim.

"Prensesim n'apıyorsun?" Sesi normal geliyordu demek ki öylesine aramış. "Tubalardayım babacığım, sen n'apıyorsun?"

"Aynı prensesim, koşturmaca. Müsaitsen akşam seni yemeğe çıkartayım?"

Yalan söylemeden önce yutkundum. "Tuba'nın canı sıkkın biraz babacığım, daha sonra çıksak olur mu?"

"Tamam, prensesim selam söylersin," dedi ve oldukça rutin bir şekilde konuşmamızı sonlandırıp kapattık. Bu sorunu da halletmiştim en azından biraz daha vakit kazanmıştım sonrasında babamla görüşürdüm illa. Kendimi yatağa bıraktım ve telefonuma indirdiğim dizileri izlemeye devam ettim. Başka türlü bu evde vakit geçmeyecekti.

Akşam gözlerimi ovuşturup uzandığım yerden doğruldum. Saate baktığımda gece yarısına geliyordu neredeyse. Sadece iki defa tuvalete gitmek için uzandığım yerden kalkmıştım ve şu an kurt gibi açtım. Önce üzerimi değiştirecektim sonra da aşağıda kendime bir şeyler hazırlayacaktım. Elbisemi üzerimden çıkarttım ve geçen gece hazırladığım çantadaki pijamalarımı çıkarttım. Kısa sporcu atleti ve sporcu taytıydı. Onları üzerime geçirdikten sonra uyuşan omuzlarımı hareket ettirdim ve sonra da odadan çıktım. Ev çok sessiz duruyordu ve etraf kapkaranlıktı. Telefonumun ışığından yararlanarak merdivenlerden aşağı indim. Mutfağın yerini bilmiyordum o yüzden deneme yanılma yoluyla

bulacaktım ama önce bir ışığa ulaşmam gerekiyordu. Duvarlara baka baka giderken yaklaşmakta olduğum odadaki fısıldaşmaları duydum.

"Ben artık çok sıkıldım," diyordu kadın bozuk Türkçesi ile. "Beni hep oyalıyorsun. Evlenmeyeceksek gideceğim buralardan," dedi. Bu kadın Maria'ydı. Acaba konuştuğu kimdi? Yoksa Aslan mı? Biraz daha yaklaşmıştım ki kadın beni fark etti.

"Kim var orda?" diye seslendi. Telefonumun ışığını unutarak ilerlediğim için elime bir şaplak geçirdim. "Benim, Hazel mutfağı arıyorum," dedim gür bir sesle.

Odadan çıktım ve arkasından kapıyı kapattı. Yüzüne sahte bir gülümseme oturtarak "Buyurun," diyerek beni mutfağa yönlendirdi. Arkasındaki oda karanlık olduğu için hiçbir şey görmemiştim. Üstü başı biraz dağılmış duruyordu, belli ki adam içerideydi. Beni mutfağa götürdükten sonra ışığı açtı ve ben teşekkür edene kadar gözden kayboldu. Zaten onun o muşmula suratını görmeye meraklı değildim.

Buzdolabını karıştırdım. Çok fazla yemek çeşidi vardı. Zeytinyağlı sarma, etli dolma, taze fasulye, brokoli salatası. Bunların hepsi fazla sağlıklıydı. Zeytinyağlı sarmayı gözüme kestirdim ve kendime çektim. Kabı tezgâha bırakana kadar birkaç tanesini ağzıma tıkmıştım bile. Dolapta içecek olarak diyet kola buldum ve onu da bir bardağa koydum. Bar tezgâhın önündeki sandalyeyi çektim, kulağıma kulaklıklarımı taktıktan sonra bir yandan kolamı yudumlarken bir yandan elle sarmaya dalmıştım.

Kulağımdan çekilen kulaklığımla irkildim. Ağzım dolu olduğu için bu saygısızlığı yapan kişiye bağıramamıştım. Arkamı döndüğümde onu gördüm, ondan başkası olamazdı zaten. Üzerinde sabahki takım vardı ve yorgun gözüküyordu. Beni ağzım dolu görünce "Yavaş ye, boğulacaksın," dedi. Yutmak için kolamdan bir yudum aldım. "Çok güzelmiş ama," dedim ağzım dolu dolu. Bu sırada yağlı parmaklarımı yaladım. Beni izlerken yanıma oturdu. "İştahımı açtın," dedi.

"Benim de karnım çok acıkmış," dedim. Bu sırada temiz elimle kulaklığın diğerini de çıkarttım ve telefonu kenara attım.

"Evde böyle mi gezdin?" dedi. Gün içinde ikinci defa beni kıskanıyordu. Bakışlarını açık belimde gezdirdi. "Bütün gün odamdaydım yarım saat önce çıktım." Saate baktım aşağı indiğim saatten çok emin değildim, biraz sallamıştım.

"Yine de, bu evde böyle gezdiğin gerçeğini değiştirmiyor."

Omuz silktim. "Ne olacak ki?"

"Benim gördüğümü görecekler," dedi.

"Eee?" dedim hala ağzından laf almak için umursamıyormuş gibi yapıyordum veya anlamıyormuş gibi.

"Güzelsin, bunu biliyorsun ama bu görüntüyü başka biriyle paylaşmak istemiyorum."

"Öyle mi?" dedim. Bakışlarını üzerimde gezdirirken çekmesi için hafifçe öksürdüm ama o utanma nedir bilmiyordu. Bana baktığını görmemi ister gibi sürdürdü.

"Ben doydum," dedim ve ayağa kalktım. Elimi yıkamak için mutfak lavabosuna yöneldim. Elimdeki yağı götürene kadar yıkadıktan sonra arkamı döndüm. Hala beni izliyordu.

"Sapık gibi gözüküyorsun," dedim.

"Sen de fazla güzel duruyorsun," dedi sanki suçlu benmişim gibi.

"Bu bir iltifat mı?" dedim kızarmamaya çalışarak.

"Hayır, gerçek, o yüzden bir daha bu evde böyle giyinme!" dedi az önceki halinin tam tersi bir kabalıkla. Ona omuz silktim, bana karışamaması gerektiğini öğrenmeliydi.

"Daha çok beklersin, Aslan Bey." Ve benimle inatlaşmayacaktın.

Yanlış kişiye çattın adamım!

Bölüm 17

Aslan bir anda gözümde günün kaybedeni olmuştu. Maço Türk erkeği tavırları ondan hiç beklemediğim bir şeydi. Bir de ne giydiğime karışabileceğini düşünmesi... Bu onun gibi birine fazlaydı ve bu hakkı kendinde görmemesi için elimden geleni yapacaktım.

Öncesinde uyumaya ihtiyacım vardı yoksa dönüp durmalarımdan yatak aşınacak hale gelmişti. Saat gecenin bilmem kaçıydı. Uzandığım yerden doğruldum ve telefonumu kontrol ettim. Gelen arama veya mesaj yoktu. Yataktan çıkıp odanın içinde dolanmaya başladım. Kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Aklıma Aslan'ın kitaplığı geldi. "Okumak istediğin varsa alabilirsin," demişti. Hem kitap okumak dünyanın en uyku getiren işiydi. Bir kitabı elinize alıp yatağa girdiğiniz an beş dakikada uykunuz geliyordu, o yüzden odadan sessizce çıkıp merdivenleri tırmandım. Etraf oldukça sessizdi. Kütüp-

hanesinin olduğu odaya yürüdüğüm sırada diğer kilitli olan kapının açık olduğunu gördüm. Ona doğru yaklaştım. Sessizce yaklaştım çünkü aralıktı ve muhtemelen içeride biri vardı. Sadece göz ucuyla odayı görsem bana yeterdi.

Kapıya yaklaştım. Kalbim gizli bir iş yapmanın heyecanı ile deli gibi çarpıyordu. Orada ne görmeyi bekliyordum onu bile bilmiyordum. Belki de sadece sıradan bir odaydı ama içimden bir ses daha fazlası olduğunu söylüyordu. Kapı aralığından bakındım ama hiçbir şey görünmüyordu. Kapıyı hafifçe ittirdim ve daha fazlasını görmek için ileri doğru bir adım attım. Bir anda bileğimi saran bir elle geriye doğru çekildim. Beni hoyratça geriye odadan dışarıya atmıştı. Ardından kapıyı sertçe kapattı ve cebinden çıkarttığı anahtarla kapıyı kilitledi.

"Yasak bölge, güzelim," dedi.

Sanırsınız Grey de kırmızı odası var.

Olabilir miydi?

Onu ilk kez Christian Grey olarak düşündüğümde dalga geçiyordum ama ikincisinde şimdi gerçekten öyle bir ihtimal varmış gibi geliyordu. Tüm kriterlere uyuyordu, tek farkı hala bana bir sözleşme sunmamış olmasıydı. Acaba o yüzden mi beni uzak tutuyordu odadan? Kafamdaki saçma düşünceleri bir kenara bıraktım ve "Bu saatte burada ne arıyorsun?" sorusuna cevap verdim.

"Kitaplığından kitap alacaktım."

"O oda bu tarafta diyerek diğer odayı işaret etti."

"Biliyorum. Ama o odada ne olduğunu merak ediyorum."

Soluğunu verişini duydum sonra beni diğer odaya doğru yönlendirdi.

"Görmeni istesem gösterirdim," dedi odaya girerken. Bundan hiç şüphem yoktu sadece içeride kırbaçlarının olup olmadığını merak ediyordum. Bunu soracak halim olmadığından lafı dolandırdım.

"Peki, bu şey mi?"

"Ne?"

Bir anda odanın ışığını açtı ve far görmüş tavşana döndüm.

"Şey var mı?"

Kapı eşiğinden bana boş boş baktı.

"Kırmızı mı?"

"Duvar rengi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır. Yani içinde bir takım şiddet ürünleri var mı?"

"Kime göre?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. O filmi izlememişti. Belki de yaşadığı için izlemesine gerek yoktu. Salak mısın Hazel?

"Hazel, iyi misin?" diye sordu.

Kendimi koltuğa bıraktım.

"Evet, çok iyiyim." Hayır, senin bir kırbaççı olduğunu düşünüyorum ve bunu kaldıramam. Bu çok kötü... Sen aslında bir eziksin. Bunu zevk zannediyorsun. Zavallı şey onun adına üzülmüştüm.

"Çocukluğun zor muydu? Seni evlat mı edindiler?"

Kaşları çatıldı.

"Hayır. Gayet iyi bir çocukluk geçirdim."

"Peki, seni rahatsız eden annenin arkadaşı var mıydı?"

"Hayır. Olması mı gerekiyor?"

Böyle ani sorduğum için çekinmiş olabilirdi. Alıştıra alıştıra sormam gerekirdi. Her sırrını benimle paylaşması için beklemem gerekiyordu. Ama o şeyi istemiyordum. Ya bana yapmayı teklif ederse? Kaçmam gerekecekti. Sırrını

benimle paylaştığı için sonrasında beni bulurdu. Çelişki içinde kalmıştım. Burada kalmalı mıydım?

"Hazel, güzelim. İyi misin? Ne düşünüyorsun?"

Beni sarstığında düşüncelerimden sıyrıldım ve gözlerine baktım. Gözleri çok güzeldi. Onlara bakarken kaybolmamak mümkün değildi. Mavinin elli tonu hissi veriyordu.

"Senin kırmızı odan mı var?" diye sordum bir çırpıda.

"Ne?" dedi ve boş boş suratıma baktı. Neyden bahsettiğimi hala anlamamıştı. Ona başka bir isim vermiş olabilir miydi? Zengin sonuçta istediğini yapardı.

"Yani bu içinde kırbaç veya sopa olan tarzda bir odan..." Cümlemi bitirmeden öyle bir kahkaha attı ki hiç böylesini beklemiyordum. Sonra beni kollarının arasına çekti.

"Seni küçük yaramaz, ne tür filmler izliyorsun öyle," dediğinde hala gülüyordu. Biliyormuş. Çok utanmıştım o yüzden başımı göğsüne yaslamak ve orada bir süre domates surat olarak durmak istiyordum.

"Bunu izlemeyen insanlar bile biliyor," diyerek kendimi savundum. Bir zamanlar en çok konuşulan filmlerden biriydi.

Bir süre oraya saklandıktan sonra ben de gülmeye başladım ama hala öyle bir odasının olup olmadığını anlamamıştım.

"Bana bakar mısın?" diye sordu.

"Hayır, bunu sorduğum için utanıyorum," dedim ve başımı tekrardan göğsüne gömdüm.

"Güldüğüm için özür dilerim ama böyle düşünmeni beklemiyordum."

"Ama başından beri anladın değil mi?"

Bir süre cevap vermedi.

"Aslında anlamadım."

Yalancı.

"Kötü bir yalancısın," dedim.

"Yalancı, yalan söylerken yakalanana denir zaten güzelim," dedikten sonra beni göğsünden koparıp yüzüme baktı. Bu gece de engin bilgilerinden nasiplenmiştim. Bir an yüzü ciddileşti. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve kafasını eğdi. Dudakları dudaklarıma değdiğinde içimde yükselen alevle ona karşılık verdim. Diğer eli belime kaydı ve beni kucağına çekti. Kısa sürede bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim. Birbirimize sokulduk. Elimi saçlarının arasına daldırdım. Yumuşaktı. Saçlarını okşadım. O da belimi usul usul okşadı. Çok güzeldi. Sonsuza dek bu anda kalmayı isteyeceğim kadar güzeldi ki bu sefer geri çekilen o oldu. Hala sıcak nefesini hissedeceğim kadar yakınındaydım.

"Yapamam," dedi.

"Anlamadım."

Bu adam gerçek bir dengesizlik örneğiydi. Terazi burcu olmalıydı. Bunu daha sonra sormayı aklımın bir köşesine yazdıktan sonra suratına boş boş bakmayı sürdürdüm. İlk hareket hep ondan gelirken şimdi ne olmuştu da yapamaz olmuştu?

"Bunu başlatan sensin!" deyip kucağından koltuğa doğru indim.

"Eğlenceli olması gerekirdi," dedi.

"Benimle eğlenmeyi mi düşündün, teşekkür ederim!" Resmen eğlenip bir kenara atacağını söylemişti. Oturduğum yerden kalktım.

"Öyle değil!" Bileğimden tuttu ve geri oturttu.

"Demek istediğim bu kadar yoğun duygularla olmaması gerekiyor."

"Ne istiyorsun? Senin iğrenç tabirinle sadece eğlenelim ve bitsin mi?"

İkinci ayağa kalkma demem yine onun tarafından engellenmişti.

"Evet. Hayır. Yani eğlenmek istemez misin?"

Anlamıyordum ya da o ilk defa böyle karmaşık konuşuyordu.

"Bu duygu çok zor ben başa çıkamıyorum," dedikten sonra oturduğu yerden kalktı. Hangi duygu olduğunu söylememişti bile. "Bir süre kafamı toplamam lazım."

Sanki ona zorla bir şey yaptırıyormuş gibi hissediyordum.

"Beni öpen, buraya çağıran, hatta etrafında tutan da sensin ve şimdi benden kafanı toplamak için zaman mı istiyorsun?" diye sordum arkasını döndüğünde.

Bana doğru bakmadı. "Ne yaptığımın farkındayım ama ben de anlamıyorum," dedi. Bir de onu yetişkin ve aklı başında görüyordum.

"Eğlenmekten kastın ne bilmiyorum ama sonrasında bir bez parçası gibi kenara atacağın veya hayatından bir çırpıda çıkaracağın biri değilim ben. Sen beni yanlış tanımışsın," dedim.

"Biliyorum. O yüzden yapamam anlamıyor musun?" diye sordu hiddetle sanki hala onu anlamıyormuşum gibi.

Beni buraya ne için çağırdığını anlamam biraz geç olmuştu. O bana bakarken suratına okkalı bir tokat yapıştır-

dım ve odadan koşarak çıktım. Gerçekten bana iyilik yaptığını düşünmüştüm. Güvenmemem gereken birine yine de güvenmeyi seçmiştim.

Değiştiğini aslında özünde iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm ama onun tek derdi beni yatağa atıp sonra da benden kurtulmakmış. Bunun için bunca zaman çabalamış ve ben de ne enayiyim ki bunu anlamadım. Gerçekten zengin bir şeref yoksunun bana hoş duygular besleyeceğini düşünmüştüm. İlgisini gerçek zannettim ama yediğim kazıklara doymuyordum. Odanın kapısını kapattım ve kilitledim. Bir an önce bu evden çıkmam gerekiyordu.

Birini tanımak, güvenmek, daha fazla güvenmek ve kaybetmek... Hayatım bir kısır döngüye girmiş gibiydi. Murat'tan sonra yaşadığım hayal kırıklığının bir yenisi daha eklenmişti. Kızları aradım bu saatte uyanık olmaları mümkün değildi ve tahmin ettiğim gibi ikisine de ulaşamadım. Odanın içinde turlarken buradan nasıl gideceğimi düşünüyordum. Sabahı beklemek istemiyordum; çünkü bu evde durduğum sürece nefes almam zorlaşıyordu. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Onu düşünmeden duramıyordum.

Camın önündeki çantamı alıp büyük bir kararlılıkla odadan çıktım. Merdivenlerden indim ve kapıya yöneldim. Açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ettim. Üzerinde anahtar yoktu. Etrafa bakınmaya başladım, bir yerlere anahtar bırakmış olmalıydı. Çantamı kenara bıraktım ve öncelikle ışık aradım. Duvarları yoklayarak ilerlediğimden bulmam zor olmadı. Girişteki portmantonun üzerine baktım, çekmecelerini karıştırdım ama tek bulabildiğim koca

bir hiçti. Karıştırmaya devam ettim ve gürültü çıkartmamaya çalıştım. Belki salonda bulabileceğimi umut ederek arkamı döndüğümde onu gördüm. Bana bakıyordu, sakindi. Elindeki anahtarlığı salladı. "Bunu mu arıyorsun?" diye sordu.

Anahtarlığı elinden almak için yanına doğru ilerledim. Salonun girişinde karanlık tarafta duruyordu. Anahtarlığı elinden alacağım sırada elini uzaklaştırdı. "Ver şunu!" dedim. Ona bakmamaya çalışıyordum ve bu benim için oldukça zordu. Ona karşı içimde yeşeren koca bir nefret vardı.

Bir kez daha hamle yaptığımda aynı hareketini tekrarladı.

"Eğleniyor musun?" diye sordum. "Benimle yeni eğlencen bu mu?" Evdeki diğer insanların bizi duyacak olması umurumda değildi. Sözlerimin üzerine anahtarlığı uzattı.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin, beni görmek zorunda değilsin. İstersen gidebilirsin, seni evine bırakırım ama seni bırakmam," dedi. Sözleri kafamı karıştırsa da sonrasında beni takip ettireceğini anladım. Omuz silktim.

"Beni bırak," dedim. "Adamı bulduğuna göre benimle bir işinde kalmamıştır."

"Adamı bulamadık. Adres farklı birine aitmiş, o yüzden o adam hala dışarıda."

Bir bu eksikti. Ağzımdan kocaman sağlam bir küfür çıktı.

"Bence de," dedi.

Bir süre sessizlik oldu ikimiz de temastan kaçınıyorduk.

"Yine de bu evde kalmak istemiyorum. Artık görüşmesek daha iyi olur," dedim.

Bana katıldığını tekrardan belli etti.

"Bence de." Bunu tuttuğu soluğunu bırakarak söylemişti. Sonrasında yürümeye başladı çantamı eline aldı, ben de peşinden gittim. Kapıyı açtı ve araladığında nefes aldığımı hissettim. Hafif bir esinti suratıma çarpıp beni kendime getirir gibi oldu. Geçen sabahki olay gözümün önünde canlandı. Mideme koca bir taş oturmuş gibiydi. Peşinden ağır adımlarla ilerledim.

Yol boyunca koca bir sessizlik oldu aramızda. Ağır, koca bir sessizlik geceye oturmuştu. Radyo açmadı ben de açmasını istemedim. Yolu izledim. Evden ne kadar uzaklaştığımıza baktım. Gelirken fark etmediğim yolları izledim. Bakışlarım usulca ona kaydı. Bakışları sanki bunu bekliyormuş gibi benimkileri buldu. Hemen bakışlarımı yola çevirdim ve bakışları sanki gözlerimi yakmış gibi gözlerimi kırpıştırdım.

Sessizliği düşündüren bir soruyla böldü.

"Hiç hayatında bir şeyi çok istedin mi?"

Bir süre düşündüm.

"Çocukken annemle babamın iyi anlaşmasını çok isterdim," dedim. Her çocuğun istediği bir hayaldi ama çocukken olan bir şeydi. Sonrasında birbirleri için ne kadar yanlış insan olduklarını görmüş ve bu düşüncenden vazgeçmiştim.

"Senin?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi tereddütsüz. "Hiçbir şey istemedim çünkü istemeye vaktim olmadan önüme geldi."

"Şanslıymışsın," dedim ne diyeceğimi bilememiştim.

"Bir şey istemenin ne olduğunu bile bilmiyorum, ihtiyacım olmadı," dedi. Neyi ispatlamaya çalıştığını bilmiyordum ama eve yaklaştığımızı gördüm. Araba yolda su gibi akarken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım.

Hayatımda kurabileceğim en yapmacık cümleyi kurdum. "Senin adına sevindim."

"Şimdi şu adamı bulmak istiyorum ve ağzıyla başka yerlerini yer değiştirtmek istiyorum."

Nihayet ona baktım ama tiksinerek.

"İstesen bulacağına eminim," dedim araba evin önünde durmadan önce. Kendimi psikolojik olarak yorgun hissediyordum. Kapıyı açmadan önce teşekkür ettim.

"Seninle gelsem iyi olur." Benimle beraber arabadan indi ve bagajdan çantamı aldı. Evime doğru yürüdük. Bu sefer sadece kendime tekrar ettiğim şey ondan uzak durmam gerektiğiydi. Babamın söyledikleri aklıma geldi. Kapının önüne geldiğimizde eve girmemi bekledi. Çantada anahtarı kısa bir süre aradıktan sonra bulmuştum. Kapıyı aralayıp "İyi geceler," dedim.

"İyi geceler güzelim," diye karşılık verdi.

Günlerim projelerimi yetiştirmeye çalışmak, sürekli kahve içmek ve müzik dinlemekle geçiyordu. Onun yanından ayrılalı bir ay olmuştu. Kızları bu bir ay içerisinde toplam bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar görmüştüm. Annemin benimle geçenlerde konuşmak istediği şeyle tanıştım. Bir erkek arkadaşı vardı. Onunla yaşıyor, yemekler hazırlıyor, onun için süsleniyordu. Bunca sene sonra buna alışmam zaman alacağından onlardan uzakta durmayı tercih ediyordum. Üstelik evimde tanımadığım bir adamla yaşamaktansa daha rahattım. Bu durumda annemin evimde yaşamama nasıl izin verdiğini ve babamın evimi neden mezun olmadan verdiğini açıklıyordu. İkisi bu konuyu aylar öncesinden konuşmuşlardı.

Bu gece de filtre kahve içmekten midem bulanmıştı ki çalan kapının sesiyle elimdeki kahve fincanını tezgâhın üzerine bıraktım. Saatlerdir boş boş baktığım bilgisayar ekranını indirdim ve bar taburesinden indim. Ben kapıya ulaşana dek kapı ikinci kez çaldı. Delikten baktığımda elinde kocaman bir buket kırmızı gül olan adamı gördüm. Kapıyı hafifçe araladım.

"Hazel Diren?"

Elindeki buket yakından daha da büyük duruyordu ve hepsi kan kırmızı güllerdi.

"Benim," dedim şaşkınlığımı engelleyemeyerek.

"Bu size," deyip elindeki evrakları uzattı. "Şuraya imza atar mısınız?" Adımın karşısındaki gösterdiği aralığı imza attım.

"Kim gönderdi ki?" Aslında bunu içimden söylediğimi düşünüyordum. "Üzerinde bir not var efendim." Resmen salak muamelesi yemiştim adamdan. Teşekkür ettikten sonra kapıyı usulca kapattım. Kimden geldiğini tahmin edebiliyordum, bir yandan da o olması için dua ediyordum. Özür dilemesini ve değişeceğini söylemesini beklemek gibi ütopik düşüncelerim vardı. Bir de Mars kafilesine beni de katsalar hiç fena olmaz...

Bir ay boyunca bir kez olsun aklımdan çıkmamıştı. Daha öncesinde ona olan hislerimin bu denli güçlü oldu-

ğunu fark etmemiştim. Mutfağa yöneldim ve buketi tezgâhın üzerine koydum. Ellerim titriyordu ve kalbim deli gibi çarpıyordu. Sanki onu görmüş gibiydim. Beni istemeyen hatta beni eğlence malzemesi yapacak bir adam için heyecanlanmış olmam aptalcaydı. Alnıma ben bir aptalım dövmesi yaptırmayı bile düşündüm bu süre zarfında ve sonunda notu açtım.

Üzerinde sadece şu sözler yazıyordu:

Kartın arkasını çevirdim boştu. Üzerinde ne bir isim ne de bir harf yazıyordu. Tekrardan üzerindeki notu okudum. El yazısı kullanılmamış bilgisayar çıktısı yapılmıştı. Sözleri tekrar tekrar okudum. Bunu Aslan'dan başkası göndermiş olamazdı. Kim bana böyle bir şey yazsın ki? Elimdeki notla kendi etrafımda dönerken açlıktan midem bulanmıştı. İlk bulduğum boş poşete son içtiğim kahveyi çıkardım. Bu acınacak halde olduğumun kanıtıydı, kahve

genzimi öyle bir yakmıştı ki gözlerim sulandı. Gözyaşlarım durduramayacağım bir şekilde yanaklarımdan süzülmeye başladı. Kendimi durduramıyordum. Hani olur ya, bir anda her şey üzerinize gelir ama siz o zaman sadece susar ve içinize atarsınız... Sonra en ufak şey patlamanıza neden olur? Aslında ağladığınız veya kızdığınız şey dünyanın en saçma, en ağlanmayacak olayıdır. Tam olarak o duygu durumunun içindeydim. Elimdeki poşeti çöpe atıp hızlıca kurtuldum.

Gözyaşlarım sildikçe arttı, daha çok arttı. Kendimi mutfağın soğuk, mermer zeminine bıraktım. Hayatımın en yalnız dönemini geçiriyordum. Yalnızlık, başta tatlı bir yuva gibi gelir. Sizi içine çeker, kendi sıcak yuvanızda olduğunuzu zannedersiniz ama aslında soğuktur. Sizi dipsiz bir kuyu gibi hapseder. Çevrenizde sizi soğuk, dipsiz kuyudan çıkartacak kimse kalmadığından daha derine düşersiniz, daha da derine...

Gözyaşlarım dindiğinde oturduğum yerden mutfak dolaplarının yardımıyla kalktım ve kuruyan gözyaşlarımı sildim. Gecem, gündüzüm birbirine karıştığından uyku düzenim de kalmamıştı. Odama çıkıp kendimi yatağıma bıraktım. Sevdiğim dizilerden birini açıp daha ilk beş dakikasını izleyemeden uykuya daldım.

Bir ürpertiyle gözlerimi araladım. Sanki izleniliyormuş gibi hissediyordum. Panikle etrafıma bakındım. Bu son bir

aydır ara ara tutan paranoyamdı. Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru attım ve camdan dışarıya baktım. Gün çoktan ağarmıştı. On dört saatten fazladır uyuyordum. Ağzımda iğrenç acı bir tat vardı. Karnım guruldadı ve şiddetli bir ağrı bastırdı. Tekrardan uzandım ve geçmesini bekledim. Uzandığım yerden kalkmam biraz zaman alacaktı. Belki sürünerek kalkmalı ve dolapta hala bozulmamış bir şey varsa bir şeyler atıştırmalıydım. Uzandığım yerden gelen bir cesaretle tekrar doğruldum ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Yürümekten ziyade sürünerek mutfağa indim. Burnuma omlet kokuları geliyordu. Acaba açlıktan midem artık yemek kokuları mı almaya başlamıştı?

Aralık kapının ucundan içeriye bakarken bar tezgâhın üzerinde hazırlanmış kahvaltıyı gördüm ve aklımdan türlü senaryolar geçmeye başladı. Aklımdan geçenler arasında bir sürü korku senaryosu vardı. Korkuyla çığlık attım ve kaçmak için arkamı döndüm. Biri evime girmiş ve bana kahvaltı hazırlamıştı. Korkuyla odadan çıkarken birine çarptım. O tanıdık yüzü gördüğümde ise boynuna atladım.

"Sakin, prenses," dedi.

Kollarında güvendeydim, yuvadaydım. Babam saçlarımı okşadı, gözlerimden yaşlar süzülürken bana hiçbir şey sormadı. Ben de küçük bir çocuk gibi kucağına sığındım. Yaşlarımın akmasına engel olamıyordum, kendimi susturmaya çalıştıkça daha çok akıyordu.

"Babana anlatmak ister misin, prensesim?" dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Bir serseri mi üzdü yoksa seni?"

Başımı tekrardan salladım.

"Annen mi?"

"Kimse üzmedi beni, sanırım hasta olacağım," dedim imalı bir şekilde. Ne ima etmek istediğimi anlarsa yakamı kurtarabilirdim. Aceleyle yanaklarımda kuruyan yaşları sil-

dim. Ona yalanlarımın sonunu getirmek ve her şeyi anlatmak istiyordum ama yapamazdım. Ne kadar çok sinirleneceğini ve bir o kadar da üzüleceğini biliyordum. Bilmemesi en sağlıklı olanıydı. Kucağından kalktım ve suratıma hakiki bir gülüş yerleştirdim. Bana inanmamış gibi baktı.

"Masadakiler öyle demiyor ama," dedi. Gülleri mutfakta unutmuştum yalan üstüne yalan söylemekten nefret ediyordum.

Omuz silktim.

"Gizli bir hayran sanırım," dedim.

"Seni rahatsız mı ediyor?"

Düşünmeden cevapladım, aslında güllerin gizli hayrandan ziyade özrünü beklediğim kişiden geldiğini düşünüyordum hala.

"Hayır, şaka yapıyorum baba. Ayrıca ben kurt gibi açım artık kahvaltı edebilir miyiz?" Oturduğu yerden kolunu çekiştirerek kaldırdım onu. Bu şekilde bir süre daha oyalanmayı düşünmüştüm. Biz mutfağa geçerken kapı çaldı. Babamla birbirimize baktık.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu.

"Hayır, belki kızlardır." Bu söylediğime ben bile inanmamıştım ama babamı mutfağa yolladıktan sonra kapıya doğru yürüdüm. Kapı bir kez daha ısrarlı bir şekilde ça-

lındı. Kapı deliğine baktım. Gelen kişiyi görmemle resmen yüreğim ağzımda atmaya başladı. Babam içeride beni bekliyordu ve gelen kişiyi görse onu bu durumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kendimi kontrol etmek için derin bir nefes aldım ve kapının kolunu tuttum. Kapı bir kez daha ısrarla çaldı.

"Evde olduğunu biliyorum," dedi. Sesi gür geliyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı araladım.

"Nihayet," dedi. Her zamanki gibi yakışıklı, karizmatik ve kusursuzdu. Üzerinde beyaz tişört, siyah deri ceket ve siyah kot pantolon vardı. Sadece yaşına göre fazla serseri duruyordu. Onun dışında her zamanki gibi fazla yakışıklıydı. Elindeki kaskı sonradan fark ettim. Güçlü durmak için kapı kolundan destek almaya karar verdim. Sonrasında duyduğum ses ise buz kesmemi sağladı.

"Hazel?" Babam bana sesleniyordu.

Babama seslenmekle Aslan'ı kovmak arasında kalmıştım. Kapı aralığından içeriye bakmaya çalıştığında onu ittirdim.

"Ne işin var burada?"

"Bir cevap alamadım ve seni merak ettim." Omuz silkti. Bir insanda hiç mi yıpranma olmazdı, biraz yorgunluk, belki pişmanlık... Görmek istediğim şeylerden birine bile razıydım.

"Daha çok beklersin," dedim ve bir şey söylemesine izin vermeden kapıyı suratına kapattım. Arkamı döndüğümde babamla göz göze geldim. Bir şey görmediğini düşünerek "Yanlış ev, kargo gelmiş, yolladım," gibisinden şeyler saçmalamadım. Ama kapı bir kez daha çaldı.

"Benim görüşmemi ister misin?" dedi babam.

"Hayır, hallederim," dedim ama gitmeye niyeti yok gibiydi. Yalan söylediğimi anlamıştı ve bu bakışından hiç hoşlanmamıştım. Kapı bir kez daha çaldı. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum ya kapıyı açacak ve babama tüm olanları anlatacaktım ya da yalan söylemeye devam ederek babamı bir süre daha oyalayacaktım ki babam kapıya yaklaşırken bu durum çok mümkün değildi. Derin nefes aldım ve kapıyı açtım. Aslan hala pişkin pişkin duruyordu.

Babamı görünce şaşırmadı bile "Günaydın Hakan!" dedi. Sanki asker arkadaşını selamlar gibi. Babama baktığımda burun deliklerinin genişlediğini gördüm ama yine de sakinliğini korumaya çalışır gibiydi.

"Sana da günaydın Aslan," dedi ve ekledi. "Umarım bu saatte kızımın zilini aşındırmak için geçerli bir sebebin vardır?"

Kapıya yaslandı.

"Beni içeriye davet etmeyecek misiniz?" dedi ikimize bakarken. Cevabı babamın vermesini bekledim.

"Buyur, kahvaltı edecektik." Babam sanki gel de zıkkım ye, der gibi söylemişti bunu ama Aslan'ın umurunda bile değildi. Babam arkasını döndüğünde bana şirin gözükecek şekilde göz kırptı. Az önce şeytanın avukatını şirin görmüştüm. Gözlerime baktırsam iyi olacaktı. Gözlerimi devirdim ve ben de babamın peşinden gittim. Aslan'ın arkamızdan kapıyı kapattığını duydum.

Babam kahvaltımızı iki kişilik hazırladığı için Aslan'a tabak çatal çıkarttım. Yemeyeceğini biliyordum, o daha çok sabahın köründe koşusuna yapan ve sonra da son derece sağlıklı kahvaltısıyla güne erken başlayan bir tipe benziyordu. Onu umursamamaya çalışarak karnımı doyurmaya karar verdim. Babamla gerçekten de iş konuşmaya başladılar. Babam iş konuşurken ondan daha az nefret ediyor gibi duruyordu. Belki de işini sevdiği içindi.

"Farklı bir şey düşünüyordum. Daha içinde gençlik barındıran bir şey," dedi Aslan istediğini tarif etmek için oyalanıyordu. Babam bakışlarıyla devamını getirmesini istedi. "Hazel de senin izinden gidiyor diye biliyorum?" İkimiz de istemeyerek onayladık. "Onun tasarımını yapmasını istediğim bir yer var." Sonunda ağzındaki baklayı çıkartmıştı.

Babam bana döndü. Benim yerime konuşmamış olması beni mutlu etti. "Ben daha mezun bile değilim, sana bu konuda yardımcı olabileceğimi düşünmüyorum," dedim.

"Ama genlerinde var. Ayrıca bu senin ilk çalışman olur."

Niye bu kadar ısrar ettiğini anlamamıştım. Babama döndüm düşünceli duruyordu.

"Yanlış anlaşılmasın Hakan'ın çalışmalarından çok memnunum ve senin de o kadar iyi olacağını düşünüyorum Hazel, bence kendine güvenmelisin."

Ne diyeceğimi bilememiştim. Bu adam ikna etmek için doğmuştu.

"Teşekkür ederim, düşüneceğim."

Başka birinden bu teklif gelseydi kesinlikle düşünmeden balıklama atlardım ama söz konusu kişi Aslan'dı. Babama karşı aslında ne kadar katı olduğunu biliyordum. Bana neden böyle bir teklifle geldiğini anlayamamıştım. Bir süre sessizlik oldu.

"En yakın zamanda olumlu cevabını bekliyorum," diyerek masadan kalktı. Onu geçirmek için ayağa kalktığımda "Kendim giderim, size afiyet olsun," dedi ve son kez şovunu yaparak mutfaktan çıktı. Kapının sesini duyana kadar babamla tek kelime etmedik. Ağzına tek lokma koymadığını fark ettim. Aslan kapıdan çıktığı anda elindeki çatalı gürültüyle tabağına bıraktı.

"Bu adamın bu evde ne işi var?"

Bakışlarımı tabağından kaldırmadım.

Elif Yağmur Urfalıoğlu
Elif

"Bilmiyorum, baba gördüğün gibi."

"Daha önce geldi mi buraya?"

Başımı sağa sola salladım.

"Hazel, yüzüme bakar mısın?"

Bakışlarımı yavaşça yüzüne kaydırdım.

Bir daha sordu, bu sefer tane tane.

"Ha-hayır gelmedi."

"Peki, bu evi nereden biliyor?"

"Bilmiyorum baba. Adamla iş yapan sensin," dedim beni sorguya çekmesinden sıkılarak.

"Umarım benden bir şey gizlemiyorsundur," dediğinde sessizce yutkundum. "Ayrıca ne zaman istersen benim yanımda çalışabilirsin." Başımı salladım. "Yani şu adamla muhatap olmana gerek yok."

Sessizce tekrardan başımı salladım. Babam kesin bir dille reddetmem gerektiğini söylediğinden başka bir şey konuşmadık. Ortamı yumuşatmak için birkaç eski komik anısından bahsetti ve ben de Aslan'ın gelişini unutmaya çalıştım.

Kahvaltı sonrası kahvelerimizi içtik. Bana güvenmeyi seçtiğini görmek beni mutlu etmişti. Kahve bittiğinde çalışması gerektiği için gitmesi gerekiyordu. Onunla görüştüğümüz vakitler hep kısıtlıydı ve bundan hep nefret ederdim ama ilk defa erken gittiği için mutluydum. Yanında rol yapmaktan artık kasılmaya başlamıştım ve gittiği anda rahat bir nefes aldım.

Düşünmek istiyordum ve bitirmem gereken bir projem vardı. Bilgisayarımı mutfaktan alarak odama çıkartıp bahçe düzenlemesi projesi üzerine çalışmaya başladım. Projenin hikayesini şekillendirmeye çalışıyordum. Müzik listemden beni motive edecek bir şarkı açıp çalışmama odaklandım.

Saatimi kontrol ettiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Uyuşuk ayaklarımla oturduğum yerden kalktım ve pencerenin önüne doğru yürüdüm. Odamın penceresi doğruca Aslan'ın kapısına bakıyordu. Orada kalıp kalmadığını bilmiyordum ama hiçbir ışığı açık değildi. Bir süre boş boş evine baktım.

Masanın üzerinde titreyen telefonum tüm dikkatimi dağıtmaya yetti.

Söylenerek masanın başına döndüm ve telefonumu elime aldım.

Bu sefer gerçek Aslan'dan geldiğini düşünüyordum. Tekrardan pencereden dışarıya baktım, evinin önündeki köşede gördüm onu. Bana bakıyordu. Pencerenin önünden uzaklaştım ve masanın başına geri döndüm. Cevap vermek yerine telefonu masanın üzerine geri koydum.

Bana göz devirme emojisi gönderdi.

Bu sefer rica ediyordu. Çocuk gibi gözükmek istemediğim için oturduğum yerden kalkıp etrafıma bakındım, sonra dolabın içinden elime geçen hırkayı üstüme geçirerek odadan çıktım. Aklımdan hiçbir şey geçmeden doğruca merdivenlerden aşağı indim. Uzun hırkanın cebine anahtarımı koydum ve kapıyı çekip çıktım. Bunların hepsini saniyeler içerisinde düşünmeden yapmıştım. Ben kapıdan çıktığımda o da bahçeden içeriye girdi. Ona doğru sakin adımlarla yürüdüm.

"Niye çağırdın?"

"Eğleniriz diye düşündüm," dedi ve elindeki kaskı gös-

terdi. Küçük bir çocuk gibi duruyordu.

"Yeni oyuncağın mı?"

Ne dediğimi anlamamış gibi baktı bana. Karanlıkta masmavi gözleri geceyi aydınlatır gibi ışıl ışıldı.

"Bütün gün elinden düşürmediğine göre, yeni oyuncağın mı?" diye soruyu tekrarladım.

"Sayılır. Bana eşlik eder misin?" Karşımda küçük bir çocuk gibi duruyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Benimle eğlenmenin farklı yolunu mu buldun?"

"Hazel," adımı nefes alır gibi söylemişti.

"Efendim?"

"O gün kendimi sana tam anlatamadığımı düşünüyorum veya sen anlamamakta direniyor olmasın."

"Anlat o zaman!" dedim hırkama biraz daha sarınırken.

Elini uzattı. "Benimle gel de sana göstereyim," dedi. Ona tereddütle baktım ama o ısrarla bakmayı sürdü. Sonunda pes eden taraf ben oldum.

Ölmeden önce yapılacaklar listemin içinde, orta sıralarda bir yerde motosiklete binmek vardı. Kendimi bu fikirle avutmaya çalıştım. Beraber yürümeye başladık. Küçük çocuklar gibi küs olmamız beklenemezdi ama o sanki değişmiş gibiydi. Sanki günahlarından arınır gibi davranıyordu. Evinin önüne geldiğimizde o ateş parçasını gördüm. Yanımdaki adamın adını bile unutturacak güzellikteki şeyi. Parlak görüntüsünü anlatmaya kelimeler yetmezdi.

"Motorlardan anlar mısın bilmem ama Ecosse Fe Ti XX," dedi. Oyuncağıyla hava atan küçük çocuklar gibiydi. Bunu aklımın bir köşesine daha sonra bakmak üzere yazdım ve "Hadi uçur beni," dedim motosikleti okşarken. Bana bir kask uzattı ve beni uçuşa geçmemiz için hazırladı. Heyecandan kalbim deli gibi çarpıyordu. İkimizde hazır olduğumuzda ona arkadan sıkıca sarıldım.

Gözlerimi güçlükle araladım. Başım dönüyordu ve midem bulanıyordu. Gözü alan beyaz ışığı görmemle tekrar gözlerimi kapadım. Her bir kasım sızlıyordu. Sızlandım.

Yanımdaki kadının sesini duydum.

"Hazel Hanım, iyi misiniz?"

"Hıu... hımmm." Cevap vermeye mecalim yoktu.

"Kendine gelmeye başladı," dedi yanımdaki kadın tiz sessiyle.

Tekrardan gözlerimi aralamaya çalıştım ve Aslan'ın bana endişeli bakışlarını yakaladım. Konuşmak için çabaladığımda ağzımdan sadece mırıltılar çıktı. En son hatırladığım şey Aslan ile deniz kenarında bir yerde durduğumuzdu. Aşırı hızlıydı ve heyecandan başım dönmüştü. Aslan inmişti, ona

baktığımı hatırlıyorum. Bu çok güzeldi ve bunu en yakın zamanda tekrar yapmamız gerekiyordu.

Tekrardan gözlerimi araladım, beyaz ışık yerini güneş ışığına bırakmıştı. Bu sefer geçen sefer ki gibi zorlanmamıştım. Bakışlarım odanın içinde gezindi. Bir hastane odasındaydık. Odada tek başımaydım. Uzandığım yerden doğruldum ve kolumda serum olduğunu fark ettim. Ani hareketten canım acımıştı. Başımdaki seruma baktım bitmek üzereydi. Elimi sızlayan boynuma götürdüm, gece beni biri odunla dövmüş gibiydi. Ben kendi kendime masaj yapmaya çalışırken kapı açıldı. Aslan elinde kahve kokusu yayan iki karton bardakla kapıdan içeriye girdi. Uykulu ve endişeli duruyordu.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye mırıldandım. "Ne oldu bana?"

Başucumdaki sandalyeye oturmadan önce elindeki bardaklardan birini bana uzattı. "Dün akşam aklını başından almışım." Cümlesini çapkın bir gülüşle sonlandırdığında gözlerimi devirdim.

"Ciddiyim güzelim, öyle ki kollarımda bayıldın."

Utançla kızardığımı hissettim. Gecenin daha havalı bir şekilde sonlanacağını hayal etmiştim ve resmen hayal kırıklığı yaşadım. Aslan'a da yaşatmış olmalıydım.

Güldüğünü duydum.

"Bunda utanılacak bir şey yok. Aslında daha çok senin adına endişelendim. Kasılmalar yaşadığın için kas gevşetici verdiler."

Yüzüm düştü.

"Bundan sonra seninle bisikletten başlayabiliriz." Çok güzel benimle alay etmeye de başlamıştı. Kaşlarımı çatarak ona ters ters baktım.

"Etkilendim doğrusu," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

Dün akşam söylediği bir söz aklıma geldi.

"Böylelikle benimle eğlenemeyeceğini görmüş oldun," dedim.

Oturduğu yerden geriye doğru yaslandı.

"Yanlış anlaşılmanın bedelini ödüyorum, kabul ama daha yeni başlıyoruz."

"Bunun için mi bana iş teklif ettin?"

"Hayır, merak ediyorum."

"Nasıl çuvallayacağımı görmek için mi?"

Tekrar inkâr etti.

"Aksine, senin dünyanı görmek istiyorum."

Kapı açıldı ve ufak tefek bir hemşire içeriye girdi.

"Günaydın, Hazel Hanım," dedi. Bu tiz sesi dün gece de duymuştum.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Gayet iyi hissediyorum."

Bitmiş serumumu çıkarttı ve birkaç soru daha sorduktan sonra doktor muayenesi sonrası beni azat etmeye karar verdi. Kendi çabalarımla yataktan kalkmaya çalıştım ama kolum sızlıyordu. Aslan yardım etmek için elini uzattığında umursamadım. Hala kendime kızgındım aslında. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordum? Bir motosikletin üzerinde durmayı bile beceremiyordum. Tüm hayallerim suya düşmüştü.

Doktor muayenesi sonrası Aslan ile beraber odadan çıktık. O çıkış işlemlerimi halletmişti çünkü üzerime ne cüzdan ne para vardı.

"Sana borçlandım," dedim yanıma geldiğinde.

"İş teklifimi kabul ederek borcunu ödeyebilirsin," dedi.

Beraber çıkışa doğru yürüdük. Hastanenin bahçesinde bizi bekleyen siyah bir BMW vardı, ona doğru yürümeye başladık. Dönüşte tekrar motorla döneceğimizi düşünmek saçmalık olurdu.

"Neden kabul edeyim ki?"

"Neden etmeyesin ki? Senden istediğim okuduğun ve bildiğin bir iş, fiyatta da anlaşabileceğimi düşünüyorum. Pazarlığa açığım," derken bana arabanın arka kapısını açtı.

"Benim gibi birine çok vermen gerekmiyor zaten." Ben oturduğum yere yerleşirken kendi de sürücü koltuğuna geçti.

"Kendini fazla küçük görüyorsun. Hem kendini keşfetme fırsatı veriyorum sana."

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Nasıl hak edebilirim ki?"

Arabayı çalıştırdı. Arabayı olabildiğince yavaş kullanıyordu sanki benimle alay eder gibi.

"Hazel," bıkmış gibi soluğunu bıraktı. "Kabul et gitsin, neden bu kadar sorguluyorsun?"

Doğruyu söylüyordu sonuçta ileride CV'me yazacağım bir deneyimim olacaktı. Babamın referansından daha güçlü bir çalışma olabilirdi. Belki babasının kızı olmaktan çıkardım. Babamdan bağımsız bir çalışma gerçekleştirebilirdim. Bu fırsatı değerlendirmem gerekiyordu, kim olsa değerlendirirdi. Tek sorun babamdı. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Er ya da geç öğrenecekti.

"Karar vermesi bu kadar zor olmamalı," dedi ısrarla.

"Kabul ama bundan babama bahsetmek yok," dedim.

Sabahtan beri ilk defa yüzü gerçek anlamda gülüyordu.

"Kabul," dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. Yüzündeki gülümseme arttı.

"Ne yapacağım ki?" diye sordum. Öyle ya ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Güldü. "Bu kadar işkolik olmanı beklemiyordum. Zamanı gelince öğrenirsin." Yol boyunca benimle alay etmesi dışında konuşmadık. Yolda kaplumbağa gibi ilerliyorduk. Hızla ilgili sorunlarımın olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Evin önüne geldiğimizde vedalaşmak için benimle beraber arabadan indi. Beraber bahçeden içeriye doğru yürüdük. Kapının önüne geldiğimde hırkamın ceplerini kontrol ettim. Akşam çıkarken hırkamın cebine anahtarımı attığıma emindim. Sakinleşmeye çalıştım ve üzerimdeki taytı

yokladım. Hiçbir yerde yoktu. "Kapı aralık," dedi Aslan.

"Dün kapıyı kapattığıma eminim." Kesinlikle emindim, kapının kapanma sesi bile kulağımda çınlıyordu. Aralık kapıyı ittirerek korkuyla içeriye girdim ve o korkunç manzarayla karşılaştım. Evim darmadağınıktı. Çok fazla eşyam yoktu ama olanlar da talan edilmişti. Çekmecelerim karıştırılmış sanki evde bir şey aranmış gibiydi. Merdivenlerden yukarıya çıktım ve odamı kontrol ettim aynı şekilde dağınık bırakılmıştı. Çalışma masamın üzerine baktığımda bilgisayarım yerinde yoktu. Tüm çalışmam boşa gitmişti. Bilgisayarım dışında evde önemli bir eşya yoktu ve diğerleri yerinde duruyordu. Tekrardan etrafı kontrol ettim. Her şey dağınık ama yerinde duruyordu. Aslan içeriye girmemiş uzaktan izliyordu.

"Bir şeyin eksik mi?" diye sordu, soğukkanlılığını koruyordu ama ben onun kadar sakin kalamıyordum.

Önüme gelen saçlarımı geriye doğru attım ve ağlamamak için kendimi zor tutarak "Bilgisayarım gitmiş," dedim. Elim ayağım titriyordu. Kim eve girmiş ve böyle bir zararı vermiş olabilirdi ki? Etrafta deli gibi dolanmaya başladım.

"Polise haber vermeliyiz," dedim. "Bütün çalışmalarım boşa gitti. Proje teslimine dört günüm var ve benim elimde koca bir hiç kaldı. Polisi arayacağım," dediğim sırada telefonumun da yanında olmadığını fark ettim. Onu da evde bırakmıştım. Tekrardan odama çıktım ve onun yerinde olduğunu görünce rahatladım. Yanında katlı bir kâğıt duru-

yordu. Hafifçe araladım. Hayatımda gördüğüm en berbat el yazısıyla "Yine görüşeceğiz," yazıyordu. Ellerimin titremesinden kâğıdı yerinden alamadım. Bu sırada odaya giren ayak seslerini duydum. "No-not var," dedim güçlükle.

"O deli girmiş buraya," dedim. Bir aydır sessizliğe gömülen o herif ne olmuştu da tekrardan hayatıma girmeye karar vermişti? Bir desteğe ihtiyacım vardı. Aslan'ın beni arkadan sarmalayan kollarıyla ona yaslandım. Başımın üzerinden öptü. "Bu adam kim?" dedim. "Benden ne istiyor?"

"Senden mi, benden mi bilmiyorum," dedi derin bir nefes alırken.

"Polise bildirmeliyiz."

"Konunun daha çok uzayacağına eminim," dedikten sonra elimdeki telefonu çekip aldı. Sonra da yere fırlattı ve topuğuyla ezdi. Bunu neden yaptığını anlamamıştım ondan uzaklaştım ve "Sen delirdin mi?" diye bağırdım. Telefonsuz ne yapacaktım? Başını hafifçe yana eğip bana baktı.

"Bıraktığına göre telefonuna sızmıştır. Şu an bizi telefonunun kamerasından izliyor bile olabilir," dedi. Bir ürperti hissettim. Yine kabuslarım başlıyordu.

Evden istemeye istemeye hazırladığım birkaç parça eşyayla çıktık. Aslan kapıyı yapması için birini aramıştı.

"Şu adamı artık bulabilir miyiz?" dedim. Sinirlerim alt üst olmuştu. Adam her saniye peşimdeydi. Sürekli nerede olduğumu, ne yaptığımı bilen bir manyaktı. Aslan'la gitmek istemesem de buna mecburdum çünkü elimde aileme ulaşabileceğim bir telefon bile yoktu. Arabaya binmeden önce Aslan'ın suratına baktım o da benim kadar gergin duruyordu. Tekrar o tartıştığımız eve gitmek istemiyordum ama oraya gidecek gibi duruyorduk. Kendime itiraf edemediğim bir gerçek vardı ki ondan uzakta olmaktan nefret ediyordum ama yakınımda olduğunda da kendimden nefret ediyordum. Ona bakmadan yolu izlemeye başladım bu sırada kulağına taktığı bluetooth kulaklığıyla birkaç telefon görüşmesi yaptı. Site yönetiminden kamera kayıtlarını istediğini fark ettim. Bu aklıma gelmemişti her kimse orada gözüküyor olmalıydı. Aslan'a minnetle baktım. O ise çok gergindi.

Tanıdık evi görene kadar ikimizde konuşmadık.

"Senin birkaç alternatif evinin olması daha gerekmiyor mu?" diye sordum sonunda dayanamayarak, en son İstanbul trafiğine çözüm olarak ev aldığını hatırlıyordum. Omuz silkti.

"Var zaten." Aynı şekilde omuz silktim.

"Neden Sarıyer'e gidiyoruz o zaman?"

"En yakın olan orası da ondan, Beykoz'a veya Kurtköy'e geçmemiz zaman alırdı." Arabayı bahçenin girişine park etti. Ben de etrafa bakındım. Evi uzaktan görebildiğim için içinde hareketlilik olup olmadığını göremiyordum.

"Bu sefer kimseye haber vermedim," dedi. "Seni bu kadar takip ediyorsa benim de yakınımda olan biri olabilir." Başımı salladım. Bu sırada önüme düşen saçlarımla berbat halde olduğumu fark ettim. Üzerimde rengi solmuş pembe dar bir bluz, altında fosforlu sarı benekli siyah taytım ve üzerimde koca bir hırkayla ruhu çoktan mezara konmuş bir insan gibiydim. Arabadan inerken üzerimdeki iğrenç görüntüyü kapatmak için hırkamın önünü kapattım. Arabanın arkasından çantamı aldı. Beraber eve doğru yürüdük. Bir an izleniliyormuş hissi üzerime çöktü. Arkamı döndüm ve etrafa bakındım. Koca bahçede sadece ikimiz vardık. Aslan beni yanına çekti ve kolunun altına aldı.

"Burada kimse yok, güvendesin merak etme." Şakağıma bir öpücük kondurduğunda rahatlamaya çalıştım. Şeytan'ın

sağ kolundan saklanıp sol koluna sığınmış gibi hissediyordum. Dediğine inanmaktan başka şansım yoktu. Beraber eve girdik. Bütün gün başımda beklediğini ve yorgun olduğunu biliyordum. "Dinlenmelisin," dedim.

"İhtiyacım yok. İstediğin bir şey varsa yapabiliriz, arkadaşlarını çağırabilirim."

"Yalnız kalmak istiyorum," dedim. Artık telefonum da yoktu annem veya babam ararsa meraktan deliye döneceklerdi. Babam bir de eve gelip beni bulamazsa esas mesele o zaman başlardı. "Tek istediğim şey bir telefon."

"Şimdilik benim yedeğimle idare edebilirsin, birkaç güne yenisine kavuşursun," deyip salona yöneldi. Çekmeceleri karıştırıp birinden telefon çıkarttı. Yedeği bile son model ve hiç kullanılmamış gibi duruyordu. Telefonu bana uzatmadan önce birkaç ayar yaptı ve sonrasında bana teslim etti.

"Teşekkür ederim." Her ihtiyacımda yanımda olduğu için ona minnettardım. Aslında bu evden en son ondan nefret ederek çıkmıştım ama sanki değişmiş gibi duruyordu. Sadece şimdilik o konuşmayı geride bırakmıştık. Bir ay sonra tekrardan yanıma neden geldiğini ve neyi ispatlamaya çalıştığını anlayamamıştım. Belki de pişman olduğu içindi bunca çaba. Gönderdiği güllerdeki nottan bu anlaşılıyordu. Güllerim de evde kalmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu yüzümü incelerken. Suratımı astığımı fark etmemiştim.

"Her şeyim evde kaldı," dedim.

Beraber salona oturduk, bu sırada anneme ve babama mesaj attım. Telefonumu kaybettiğimi ve bana bu numaradan ulaşabileceklerini yazdım. Annemin en az birkaç güne bu mesajı göreceğini düşünüyordum ama babam hemen dönüş yapmıştı. Ona bir süre Yeşim'de kalacağımı söyledim. Arkadaşlarımla daha az görüşmeye başladığımı bilmediği için bunu normal karşıladı biraz havadan sudan sohbet ettikten sonra telefonu kapattım. Ona yalan söylemek her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Kendimden nefret eder hale gelmiştim.

Aslan'a baktım, uzandığı yerde gözleri kapanmıştı. Onu uyurken ilk defa görüyordum. İlk defa bu kadar sakin ve hiçbir duyguyu barındırmadan duruyordu. Genelde ya alaycı ya da gergindi. Ona biraz daha yaklaşıp daha yakından baktım. Gür simsiyah saçları hafif dağınık duruyordu. Yüzü sakindi, dolgun dudakları düz bir çizgi halindeydi. Kolunun biri koltuktan sarkıyordu ve uzun boyu koltuğa sığmadığı için ayakları da koltuğun ucundan sarkıyordu. Evin yaramaz çocuğu yorgunluktan uyuyakalmış gibiydi. Benimse karnım acıkmıştı. Dün öğlenden beri yediğim tek şey serum olduğu için karnım yürüyen bir ölü gibi yemek yemek, diye kıvranıyordu.

Onu izlemeyi bıraktım ve mutfağa kendime bir şeyler hazırlamaya gittim. Üzerimdeki hırkayı çıkartıp sandalyenin üzerine astım. Buzdolabının içindeki kapları karıştırmaya başladım. Birinde zeytinyağlı pırasa vardı. Yüzümü buruşturdum. Aslan bu kadar sağlıklı beslenmek zorunda mıydı?

Mandalinalı kereviz yemeği... Bu az öncekinden bile daha korkunçtu! Son derece sağlıklı ve bir o kadar da kötü kokan yemekleri karıştırdım ve kendime göre bir şey bulamadığımdan peynir zeytin yemekten başka şansım kalmamıştı. Kahvaltılıkları çıkarttım. Neyse ki domates ve salatalığı da vardı. Sanki düne kadar bu evde yaşıyormuş gibi evde her şeyi taptaze duruyordu.

Masaya hazırladığım kahvaltılıklarla karnımı bir güzel doyurduktan sonra hepsini geri kaldırdım ve filtre kahve makinesinin yanındaki kapsülleri gördüm. Colombia, India, El Salvador, Brasil, Ethiopia... Her çeşitten vardı. Colombia'yı seçtim ve makinenin için yerleştirdim. Büyük bir gürültüyle çalıştığında merakla salona baktım. Aslan hala mışıl mışıl uyuyordu, öyle ki az önce kolunun altında duran yastığa sarılmıştı. Acaba rüyasında ne görüyordu?

Kahvemi elime alıp bardaktan yayılan kokuyu içime çektim. Şimdi güne başlamış gibi hissediyordum. Elimdeki kahveyle salona döndüm ama Aslan derin uykuda olduğu için ne yapacağımı bilmiyordum. Biraz etrafı karıştırmanın kimseye zararı olmazdı. Geçen gün orijinal dilinde olan kitaplarını hatırladım ve onları incelemek üzere merdivenlerden yukarıya çıktım. Evde soğuk bir hava vardı, temizlik için ne kadar kadın eli değerse değsin yine de bekar bir erkek evi olduğu olabilirdi.

Kitaplarının bulduğu odanın kapısı aralıktı. Diğer oda-

ların kapılarına göz ucuyla baktığımda kapalı olduklarını gördüm. Hala Aslan'ın kırmızı odası olarak gördüğüm odada ne olduğunu merak ediyordum. Aralık kapıdan içeriye doğru girdim. Elimdeki kahve fincanını kitaplara zarar vermemesi için çalışma masanın üzerine koydum. Kitaplığın önüne doğru ilerledim. Hepsini tekrardan tek tek inceledim ve en sonunda Jane Eyre'de karar kıldım. Kitabı diğer kitapların düzenini bozmaması için özenle elime aldım ve sayfalarını hafifçe karıştırdım. Yoğun tozla birlikte kitap kokusu genzime doldu. Bir elimde kahve diğer elimde kitapla iki kişilik deri koltuğa doğru yöneldim. Elimdeki kahve fincanını koltuğun önündeki sehpaya yerleştirdim ve kitabın sayfalarını karıştırmaya başladım. Seneler önce çevirisini okumaya çalıştığım ve sıkıldığım bir romandı, yine de konusunu bildiğimden beni okumak için cezbediyordu.

Sayfalarını karıştırırken kendim için rahat duracağım yeri aramaya çalıştım ve sonunda uzanmakta karar kıldım. Dili anlayabileceğim seviyedeydi, yer yer anlamadığım kelimeler oluyordu ama hikayenin gidişatından onların anlamını da çıkarabiliyordum.

Okumayı sürdürdüm; ta ki kahvem bitip uyku çökene kadar. Elimdeki kitapla beraber yan döndüm ve okumayı sürdürmeye çalıştım. Uyku üzerime bir ağırlık gibi çöktüğünde ona teslim oldum.

Elimdeki ağırlığın bir anda ortadan kalkmasıyla gözlerim aralandı. Bakışlarım karşımdaki adamı buldu. Kaç saattir burada deri koltuğuna yayılmış uyuyordum acaba? Hemen kendimi toparlamaya çalıştım ve uzandığım yerden doğruldum. Elimi yüzümü ovuşturdum.

"Günaydın uykucu," dedi elindeki sehpanın üzerine koyarken.

"Saat kaç?" diye sordum. Boynum ağrıyordu. Elimle boynumu ovuşturdum.

Kolundaki saatte baktı. "Saat yediye geliyor, akşam yemeğine ne dersin?"

"Hayır, demem," dememle guruldayan karnım bana eşlik etti. Bu sesle bakışlarımız buluştu. Dudakları sevimli sayılabilecek bir gülümseme yerleşti ve benim yüzüme de yerleşen kocaman bir domates kırmızılığı oldu.

Mutfağa indiğimizde bizim için hazırlanmış masayı gördüm.

"Biri mi geldi?" diye sordum. Aslan ve masa kurmak pek yan yana gelebilecek kavramlar değildi.

"Maria geldi, ondan istediğim bazı şeyler vardı," dedi ve oturmam için sandalyemi çekti. Bunu ikinci defa yapıyordu ama hala göz boyamak için olduğunu düşünüyordum.

Bu sefer teşekkür edip sandalyeye oturdum. Masada sabahki zeytinyağlıların dışında önümde pişmiş soğan yatağının üzerindeki koyu renkli sosa bulanmış ete baktım.

"Filetto di manzo al vino rosso," dedi. Bunun ne olduğunu anlamak için suratına boş boş baktım. Bir söz mü söylemişti? Benim bakışlarımın üzerine ekledi: "Yani kırmızı şarap soslu sığır fileto, beğeneceğini düşünüyorum." Başımı gayriihtiyari salladım ve daha fazla düşünmeden tabağın yanındaki çatal bıçağı alıp yemeye başladım. Tadı fena değildi hatta hoşuma gitmişti. Çok aç olduğum için çok da sorgulamadım.

Yemekte okuduğum kitaptan, benim üzerinde çalıştığım ve bilgisayarımla beraber çalınan projemden konuştuk. Sonra biraz daha benden konuştuk. Aslan hakkında bildiğim şeyler o kadar azdı ki...

"Biraz da sen bahset," dedim.

Konunun kendisine dönmesinden rahatsız olmuş gibi "Mesela?" diye sordu.

"Mesela doğum tarihin, ailen?"

"13 Ekim 1986." Tahmin ettiğim gibi terazi burcuydu. "Neden gülüyorsun?" diye sorana kadar kendi kendime gülümsediğimin farkında değildim, bu tahmin bana bir zafer gibi gelmişti.

"Terazi burcu olduğunu tahmin etmiştim," dedim.

"Burçlara gerçekten inanıyor musun?"

"Sen de kendini dışarıdan görsen, burçlara inanırsın emin ol," dedim o hala saçmalık olduğunu düşünüyor gibi bakıyordu.

"Sen ne burcusun, peki?" diye sordu.

"Yengeç," dedim.

Hala aynı bakışını sürdürüyordu ama merak ettiğini biliyordum.

"Ne özelliği var bunların?"

"Mesela senin burcundan yola çıkalım. İkna kabiliyeti yüksek bir burç. Sanat, entelektüellik ve zarafet düşkünü. Sende bu özellikleri görebiliyorum. Yani nezih ve kaliteli ortamların burcu olarak da bilinir. Ayrıca en dengeli ama aynı zamanda dengesiz burçtur terazi, bu da sende var. Gizli bir ego barındırır içinde, bu da sende bariz bir şekilde var! Anlayacağın, sen burcunun özelliklerini taşıyorsun." Kızlarla okulun ilk senesinde burçlara fena halde takmıştık, o zamandan bu zamana aklımda kalan bilgiler bunlardı.

Aslan "Hala saçma," diyerek kestirip attı.

"Senin fikrin." Israr etmedim, herkes inanmak zorunda

değildi. Yemeğimize devam ederken diğer soruma cevap vermediğini fark ettim. "Peki, ailen?" diye tekrar sordum.

Kendinden konuşmaktan sıkılmış gibi baktı bana.

"Annem ben küçük yaştayken ölmüş, babam da üç sene önce vefat etti." Onun adına üzülmüştüm. Hiçbir zaman annesiyle tanışmamış... Zor bir çocukluk geçirmiş olmalıydı.

"Allah rahmet eylesin," dedim.

Bir tepki vermeden tabağına salata aldı. Bu konunun onu neden bu kadar kızdırdığını anlamamıştım ama üstüne gitmemeye karar verdim. Yemeğimizin bitmesine yakın telefonu çaldı. Hiç tereddüt etmeden açtı ve bana baktı. Odadan çıkacağını anladım. İzin istemediği belliydi ama yine de başımı salladım. Karşısındaki adam kimse onu daha da sinirlendirmişti. Tabağımdaki son kalan lokmayı da mideme indirdikten sonra masayı toplamaya başladım.

Masayı toplamayı bitirdikten sonra kahve yapmayı düşündüm ama Aslan hala dönmemişti. Onu bekleyip beklememe konusunda kararsız kalmıştım. Bir süre beklemeye karar verdim. Salondan bana verdiği yedek telefonu aldım ve karıştırmaya başladım. İçi hiç kullanılmamış gibi tertemizdi. Sosyal medya hesaplarımı bağladım ve uzun zamandır paylaşımda bulunmadığım için gelen bildirim olmadığını gördüm. Birkaç takip isteği vardı, onları da tanımadığım için onaylamadım. Telefonumla işim bittiğinde bakışlarımı merdivene kaydırdım, Aslan'dan hala ses gelmiyordu.

Daha fazla dayanamayarak oturduğum yerden kalktım ve merdivenleri çıktım. Toplantı odasının kapısı aralıktı. "Siz ne beceriksiz adamlarsınız, ne ahmak heriflersiniz..." diye kükrüyordu.

Onu dinlediğimi düşünmemesi için kapıyı tıklattım. Bakışları direkt üzerimde toplandı. Telefondaki kişiye "Seni daha sonra ararım," dedikten sonra karşılık beklemeden suratına kapattı. Kaşları çatık duruyordu. Ben odaya girdiğimde bana şu an sırası değil, der gibi baktı.

Yine de "İyi misin?" diye sordum.

"Sence iyi gibi mi duruyorum?" diye sordu. Başımı sağa sola salladım.

Sessizlik oldu.

"Konuşmak ister misin?"

"Anlatacak bir şey yok. İşte yaşadığım sıkıntılar."

Bunu dediğinde aklıma bir keresinde babamla film izleyeceğimiz sırada adamlarının evi bastığı ve babamla tehdit eder gibi konuştuğu geldi. Gördüğüm kadarıyla Aslan iş konusunda fazla katıydı ve dediği yapılmadığında şekeri elinden alınmış çocuk gibi hırçınlaşıyordu.

Çalıştığı sektör alt tarafı eğlence üzerineydi ve işlettiği bir sürü yer vardı. Neden bu kadar insanları sıktığını anlamıyordum.

"Anlayabileceğimi düşünüyorum," dedim. Odanın ortasında duran dikdörtgen masif masanın etrafındaki bana en yakın sandalyeyi çektim ve oturdum. Aslan da karşıma oturdu.

"Anlayacağından şüphem yok ama seni sıkmak istemem."

"Sıkılmam ama anlatmak istersen bunu söylemen yeter." Sonuçta anlatması için yalvaramazdım.

"Önemsiz detaylar, önemsiz insanlar... Bu gece yapmak istediğin bir şey var mı?"

Biraz düşünür gibi yaptım. İkimizin de kafasını dağıtmaya yarayacak bir fikrim vardı.

"Film izleyebiliriz."

Aklıma onun gibi bir adamla yapabileceğimiz en masumane şey gelmişti. O bu dediğimi normal karşıladı hatta ilk defa benimle alay etmedi.

"Olabilir. Filmi sen seçersin," dedikten sonra telefonuna geri döndü. Eğer bir süper güce sahip olabilseydim, bunun kafasında ne tilkiler döndüğünü anlamak olmasını isterdim. Odadan çıkmadan önce film odasının bodrum katta olduğunu söyledi. Zevk düşkünü olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

Bölüm 22

Sonraki üç günü Aslan'ın verdiği bilgisayar sayesinde çalışma odasında çizimlerim üzerinde çalışarak geçirmiştim. Birçok uygulamayı bilgisayara yüklemem gerektiği için yeterince zaman kaybetmiştim. O yüzden başımı kaldırmadan sadece yaptığım çalışmalara odaklandım.

Bu süre zarfında Aslan'la sadece yemeklerde karşılaşmıştım. Aynı çatı altında yaşayan iki yabancı olmuştuk. O da benimle az konuşmayı tercih ediyor gibiydi. Belki de bir kadınla bu kadar uzun süre yaşamaya alışkın değildi. Bilgisayarın sağ alt köşesindeki saate baktım. Saat gece yarısını geçmişti ve benim yarın sabah jüri karşısında olmam gerekiyordu. Bilgisayarın yanındaki fincanda kalan son bir yudum kahveyi içtim ve bilgisayarı kapattım. Oturduğum yerden kalktım. Yarın Aslan'ın beni okula götürmesi gerekiyordu, bu konuyu geçen gün açmıştım ama unuttuğuna emindim.

Odadan çıktığımda toplantı odasının ışığının açık olduğunu gördüm. Aralık kapıdan içeriye doğru baktığımda onu gergin bir şekilde çenesindeki kirli sakallarını sıvazlarken buldum. Önündeki bilgisayar ekranından gözlerini ayırmıyordu ve boştaki eliyle sürekli bir tuşa basıyordu. Odaya girmeden önce kapıyı tıkladım. Bakışları bilgisayardan çekip bana çevirdi.

"Hazel," dedi uykulu gözlerle. Benim orada onu izlediğimin farkında olmayacak kadar uykulu duruyordu. "Sen yatmadın mı?"

"Hayır, sana yarın okula gideceğimi hatırlatmak istedim."

"Aklımda, merak etme," dedikten sonra önündeki bilgisayara geri döndü. Ona birkaç adım yaklaşmıştım ki bilgisayarının ekranı indirdi. Bir şey sakladığı belliydi ama neden bu kadar gerilmişti anlamadım. Geçen günkü aldığım cevaptan sonra bu sefer sormamayı tercih ettim ve "İyi geceler," diyerek odadan çıktım. Tuhaflığı tutmuştu yine.

Merdivenlerden aşağı inerken film izlediğimiz geceyi düşündüm. Bana dokunmamıştı ve ben de uzak durmuştum. Kendince bir şeyi ispatlamaya mı çalışıyordu yoksa artık bana olan ilgisi kalmamış mıydı? Odaya doğru yürürken gözlerimi ovuşturdum. Gözümden uyku akıyordu kapının önüne kıvırılıp uyuyabilirdim, o kadar uykum vardı. Biraz daha direndim ve sonunda yatağa kendimi attığımda saniyeler içinde uykuya daldım.

Ertesi gün sunum için üzerime beyaz boğazlı ince bir kazak ve üzerine siyah tulum geçirdim. Yanıma aldığım şeylerin uyumuna dikkat etmediğim için kendime kızdım. Neyse ki makyaj malzemelerim yanımdaydı. Hafif, sade bir makyaj yaptım ve bilgisayarı çantama attım. Belimde ceketimle merdivenlerden aşağı inerken Aslan da yukarı çıkıyordu.

"Hazırım," dedim.

Bakışları beni bulduğunda dün gece hiç uyumadığını fark ettim. Beni baştan aşağı süzdü ama umduğunu bulamamış gibi bakışlarını kaçırdı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve lacivert kumaş pantolon vardı.

"Ceketimi alayım sonra da çıkarız," dedi ve yanımdan geçip gitti. Aslan'daki tuhaflığa anlam veremiyordum. Kendince yeni bir taktik geliştiriyor olabilir miydi? Önce kaba bir adamı oynamıştı sonra centilmen olmuştu, şimdi de umursamaz olmayı mı tercih ediyordu?

Kapının önünde onu beklerken cebimdeki telefondan sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Hala bir hareketlilik yoktu. Tuba, Faruk ile hoş bir yerde çekildiği fotoğrafı paylaşmıştı, onu beğendim ve altına kalpli emojiler bıraktım. Çok tatlı duruyorlardı. Fotoğrafı incelerken kafama konan bir ağırlıkla irkildim. Arkamı döndüğümde kafam-

daki siyah şapka tam kafama oturmadığı için gözümün önüne düştü. Onu düzelttim ve tekrardan baktım ona.

"Yakıştı," dedi kapıyı açarken. Telefonumun ekranından kendime baktığımda gerçekten de yakıştığını fark ettim. Kendime son bir kez daha baktıktan sonra aralık kapıdan dışarıya çıktım. Temiz havayı içime çektim. Bugün diğer günlerden farklı olacakmış gibi bir his vardı içimde. Etrafa bakındım ve sonra sırtımdaki çantaya asılarak bahçenin çıkışına doğru yürümeye başladım.

Okula arabayla girdik ama okul binasından uzakta bir yerde durdu. "Sunumunda başarılar," dedi arabayı park ederken.

"Teşekkür ederim. Hem beni getirdiğin hem evini açtığın hem de diğer şeyler için."

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi sorun etmediği belli oluyordu. Arabadan ineceğim sırada, elimdeki ceketi üzerime geçirdim. "Bu arada, dikkat et," dedi.

"Ederim, sen de," deyip inmeden önce ona son kez baktım. "Akşam haberleşiriz," dedikten sonra arabadan indim. Kapıyı kapattıktan sonra son kez vedalaşır gibi baktım ona. Aklıma geçen gün dinlediğim Nil Karaibrahimgil'in şarkısı geldi. Şarkının adı Ne Garip Adam'dı ve tam olarak Aslan'a yazılmış gibiydi.

Şarkıyı içimden mırıldanırken okula doğru yürümeye başladım. Otoparkın oradan geçerken Yeşim'in arabasını park etmeye çalıştığını gördüm. Beni görünce birkaç defa korna çaldı. Yüzüme yayılan gülümsemeyle ona doğru yöneldim. Arabayı yamuk park etmeyi umursamayarak arabadan indi.

"Kızım, neredesin sen?" diye söylenerek bana doğru yürümeye başladı. Ortada buluştuğumuzda birbirimize sarıldık.

"Anlatacak çok şeyim var," dedim.

"Benim de. Şu saçmalıktan kurtulduktan sonra bir yere oturup konuşuruz," dedi, onu başımla onayladım. Etrafa bakındım.

"Tuba nerede?"

"O maalesef yetiştiremedi. Sunum sonrası bize katılacakmış, gruba yazmış görmedin mi?" dediğinde üzüldüm. Tuba'nın Faruk yüzünden dersleri çok boşladığını biliyordum ama bu kadar olduğunu bilmiyordum. Ona telefonumu kaybettiğimi söyledim ve açıklamasını daha sonraya bıraktım. Günlük rutin konuşmamızla fakülte binasından içeriye girdik.

Sunumum tahminimden daha iyi geçmişti. Eksiklerim vardı ve tam not beklemiyordum ama yine de mutluydum. Yeşim ile konuştuğumuzda o da aynısını söylemişti. Şimdi okulun yanındaki kafelerden birine oturmuş Tuba'yı bekliyorduk.

"Nasıl telefonunu kaybettin ya?" dedi Yeşim, kafası oraya takılmıştı haklı olarak. Bu devirde telefon kaybetmek büyük kayıp sayılıyordu.

"Aslında kaybetmedim, Tuba gelsin anlatacağım," dedim. Anlayamadığı için ısrar etti ama ben de konuyu değiştirmek için ona Tarık'ı sordum. Bu konu çoktan onun aklını başından almıştı.

"Hala konuşuyoruz ama ilk zamanlardaki kadar sık değil. Sence hayatına biri girmiş olabilir mi?" Tarık'ı uzun zamandır görmediğim için bu konuda herhangi bir fikrim yoktu. Yine de bir arkadaş görevi olan iç rahatlatma seansına başladım.

"Saçmalama, zannetmiyorum. Hem siz mesajlaşırken flörtleşmediniz mi?" Sorduğum soruyla pek emin olamıyormuş gibi baktı. "Aslında pek sayılmaz. Sanırım ben biraz kendimi fazla kaptırmışım," dedi.

"Şimdi konuşurken mesajları kim atıyor?" diye sordum.

Bu sefer çekinerek baktı. "Immm... Ben..." sonra biraz düşündü. "Aaa ama birkaç kez o da yazdı," diye ekledi. An-

laşılan arkadaşım ilişki konusunda umutsuz platonik evresinde kalmıştı. Onu nasıl teselli edeceğimi düşündüm.

Siparişimizi almak için garson masamıza geldiğinde resmen bizi kurtarmış oldu. Sabah kahvaltı etmeden çıktığım için bir fincan çay ve kaşarlı gözleme söyledim. Yeşim de rahatlamak için ada çayı söyledi.

Garson siparişlerimizi alıp masadan uzaklaştığı sırada birinin şapkama dokunmasıyla tekrardan kafamı kaldırdım. Şapkanın oradaki varlığını unutmuşum bile.

"Bu ne tarz böyle?" Bunu soran Tuba'dan başkası değildi. Yeşim'e sarıldıktan sonra beni azarlar gibi sordu. "Neredesin sen ya? Kaç gündür telefonlara da bakmıyorsun. Mesajlara bakıyorum iletilmiyor. İneklemek için tüm sosyal ağlardan koptuğunu düşünmeye başladım," dedi ve yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Aslında bir bakıma da öyle de sayılabilirdi.

Siparişlerimiz gelene kadar lafı gevelemeyi tercih ettim çünkü nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kızlar zaten konuyu az çok biliyorlardı. Laf arasında Tuba, "Şu sahte Aslan n'oldu?" diye sorduğunda vaktinin geldiğine karar verip dökülmeye başladım.

Bazı arkadaşlarınız dünya üzerinde ailenizden sonra hatta bazen ailenizden bile çok sizi tanıyan insanlardı.

Onlara Aslan'ın evinden gitmemden itibaren olan her

şeyi anlattım. O bir aylık sürede onları kendi dertlerimle yeterince boğduğum için anlatmamıştım, şimdi yaşananların gidişatından dolayı hepsini baştan anlattım. Motosiklet olayı ve evime girilmesinden bahsettim. Bilgisayarımın çalındığını, Aslan'ın da telefonumu kırdığını...

"Şaka yapıyorsun?" dedi Tuba şaşkınlık içerisinde, Yeşim de en az onun kadar şaşkındı.

"Hayır, şaka yapar gibi bir halim mi var?" dedim cebimden çıkarttığım telefonu gösterirken. İkisi de hala şaşkın bana bakıyordu.

"Aslan da güvende olman için seni tekrardan evine götürdü öyle mi? Nereye kadar kaçacaksınız böyle, belli ki peşinde bir sapık var. Bu normal bir şey değil, Hazel farkında mısın? Polise gitmeliyiz," dedi öfkesine hâkim olamayarak. Sesi yükselmişti. Sesi yükseldiği için etrafımızdaki masada oturanlar bize dönüp bakmıştı.

Tuba, Yeşim'den çok daha ciddi ve olgun davranırdı. Hatta bazen Tuba'nın bize annelik yaptığını bile düşünürdüm, şu anda tam da öyleydi.

"Lütfen biraz sessiz olur musun?" dedim etrafımızdaki insanların bize baktığını işaret ederken. "Polise gidemeyiz."

Kaşları çatıldı. "Nedenmiş?" diye yükseldi sonrasında sesini alçalttı. "Ortaya çıkacak hiçbir şey, senin canından

veya hayatından daha önemli değil bunu unutma. Ailenin duyması veya duyulacak olması senin kaçak göçek yaşamandan daha mı kötü Hazel?" diye sordu. Yeşim hala başını sallıyordu.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Aslan'ı beğendiğinin farkındayım. Hoş adam ama bu yaşta birinin bunu akıl edememesi çok mantıksız ve artık bu durumu kendi aleyhine kullanmaya başladığını düşünüyorum. Hayatın boyunca yanında o olmayacak."

Kendimi savunmak için derin bir nefes aldım. Tuba bana hiç göremediğim bir bakış açısı sunuyordu. "Aslan kendinin bulacağını düşünüyor. İmkanları da var, ayrıca bulmaya çabalıyor," dedim.

"Hah, bunca zaman niye bulamadı o zaman?"

Tuba'nın iç mimarlığı bırakıp acil olarak hukuk okuması lazımdı. Çok güzel, çenemi kapatacak çenesi vardı. Üstelik suçlu olmayan birini bile suçlu psikolojisine sokabilirdi.

"Hazel, seni ne kadar sevdiğimizi biliyorsun. Şu aralar pek vakit geçiremediğimizin ve yanında olamadığımızın farkındayız." Bu konuyu daha önce Yeşim ile konuşmuşlar gibi birbirlerine baktılar. Yeşim de onu onayladı. "Ne zaman istersen bende veya Yeşimler'de kalabileceğini biliyorsun." Başımı salladım. Tuba kuzeni ile okula yakın bir apartta kalıyordu ve Yeşim de ailesinin yanında yaşıyordu.

"Teşekkür ederim." Minnetle masanın üzerinden uzanıp kızlara sarıldım ama hala aklımın takıldığı bir şey vardı.

"Bir şey soracağım," dedim Tuba'ya dönüp. "Kendi aleyhine kullanmaya başlamaktan kastın ne?" Aslan'ın tam olarak böyle yapmaya başladığını söylemişti. Her defasında yanımda o oluyordu ve ben de ona sığınmaktan başka seçenek bulamıyordum.

"Yani seni bizim yanımıza da getirebilirdi. Sana o güvenliği sağlayabilecek imkanları varken neden seni evine kapatıyor?" diye sordu. Kızlara gitmek aklıma gelmişti ama onlarında başını belaya sokmak istememiştim. Ama diğer dediği çok mantıklı gelmişti. "Zaten beni takip ettirdiğini itiraf etmişti," dedim. Tuba hemen atıldı.

"Hah, çevrende bu kadar adam varsa hiç mi kimse göremedi bu adamı?"

Kafam allak bullak olmuştu. Çayımdan bir yudum aldım ve buz gibi olmuş gözlememe baktım. İştahım kaçmıştı.

Önümdeki tabağı ittirdim ve çayımı önüme çektim. Yüzüm düşmüştü. Oturduğumuz yer daha sıcak gelmeye başlamıştı. Belki de kafam karışıklıktan devre yakmaya başlamıştı. Kafamdaki şapkayı çıkarttım ve masaya koydum.

"Yeşim, şimdi şapkayı önüne alıp düşünme vakti," dedi. Her ne kadar şaka yapıyor olsa da tam olarak olan buydu. Tuba kolumu sıvazladı. "Bozma moralini, belli ki adam seni beğeniyor ve beğenmenin ötesinde hisleri var. Sadece dikkat-

li olmanı istiyoruz," dedi. Bugün dikkat kelimesinden bahseden ikinci kişiydi.

Hafifçe tebessüm ettim ve konuyu dağıtmak için Faruk'un konusunu açtım. Tuba'nın hayatında her şey kusursuz gittiği için bu konuda uzun sürmedi ve en sonunda Tuba, Yeşim'in bu umutsuzluğunu bildiği için tavsiyede bulunmaya başladı. Yeşim hoş kızdı belki de artık başka birine yönelmesinin zamanı gelmişti. Tarık'tan umudu kesmesi gerekiyordu. Hayranlık hoşlanmaya, hoşlanma takıntıya ve en sonunda saplantıya dönüşebiliyordu.

O gece Yeşimler'e gitmeye karar verdik. Kızların beni salmaya niyetinin olmadığının farkındaydım. Umarım onların başına da dert açmazdım. Kabul ederken, sadece o adamın buraya da musallat olmamasını diliyordum. Masadan kalkmadan önce şapkayı elime aldım. Tuba tüm hesabı öderken, Yeşim koluma girdi. Dışarıda hafif yağmur çiseliyordu. Tekrar o his yüreğime oturdu. Birinin beni izliyor olduğu hissi. Bakışlarım kızlara belli etmeden etrafta dolaştı. Kafenin bulduğu yer dar bir sokaktı. Biraz yokuş çıkmamız gerekiyordu. Yürürken bakışlarım geriye doğru gitti ve üzerimdeki ceketin yakasını düzeltmeye çalışır gibi yaparken arkama baktım.

Sokağın başında bir adam vardı. Üzerindeki yağmurluğun kapüşonunu başına geçirmişti. Karalıkta onu çok seçemesem de yürümeden sadece sokağın başında duruyor ve bize doğru bakıyordu. Karanlıkta gözden kaybolana kadar baktım ona, o da bana baktı. Tek görebildiğim buydu. Belki de yanlış görüyor ve paranoya yapıyordum. Adamın hareket ettiği bile yoktu.

Bölüm 23

O akşam Yeşim'in annesi bize çok güzel yemekler hazırlamıştı. Hepsinin tadına bakmaktan midem artık çatlamak üzereydi. Üzerine bir de Yeşim bol köpüklü bir kahve yaptı ve odasına çekildik.

Uzun zamandır tek olmaya alıştığım için kalabalık içinde olmak tuhaf hissettirmişti. Yeşim'in annesi, babası çok güler yüzlü insanlardı. Ne zaman masaya otursak birbirlerine aşkla bakar ve Tuba'nın tanışma hikayelerini sormasıyla anlatmaya başlarlardı. Hiç bıkmadan usanmadan anlatılan ilk görüşte aşk hikayesiydi. Yeşim de ne zaman anlatsalar iç çekerdi. Böyle bir hikayesinin olmasını istediğini biliyordum ama ilk defa o gece ben de böyle bir şey diledim. Keşke her şey normale dönse ve ben hayatımın aşkı olan kişiye ilk görüşte âşık olsam. Yeşim'in annesi çok haklı bir konudan bahsetti.

"O telefonlardan başını kaldırmadığı sürece bu nesil ilk görüşte aşkı zor bulur," demişti.

Ben uzandığım yerden Yeşim'in annesi Banu Teyze'nin ne kadar haklı olduğunu düşünürken, Yeşim de aynı şeyi düşünüyor olmalı ki, "Amma şanslısın Tuba," dedi. Hepimiz yediklerimizin ağırlığından odanın bir köşesine uzanmıştık.

"Ne konuda?" diye sordu Tuba, elindeki telefonu kenara bakıp Yeşim'e dönmüştü.

"Neden olacak, sonunda hayatının aşkıyla tanıştın ve çok mutlusun," dedi.

"Sen öyle san," dedi Tuba, ne olduğunu sormadan dökülmeye başladı. "Seneye Erasmus'a gideceğim için şimdiden trip yiyorum."

"Eee o da seninle gelsin," dedim sonuçta okumuyordu, önünde işinden başka engel yoktu.

"Maalesef işinden dolayı mümkün değil. Zaten ben oraya keşfe gideceğim, ne o öyle yanımda yapışık sürekli."

Tuba'ya hak vermiştim ama yine de aramızda en mutlu o duruyordu. Yeşim bu sefer bana döndü. "Senin de beğendiğin adam sürekli etrafında pervane," dedi. Bugün Tuba'nın söylediklerini unutmuş gibi.

"Öyle adam olmaz olsun," dedi Tuba hala sinirini çıkartamadığı belliydi.

"İnan benim yaşadığımı yaşamak istemezsin Yeşim," dedim. "Kafam allak bullak hala..." Cümlemi tamamlayamadan odada bir telefon çalmaya başladı. Sesini hala alışamadığım için önce kızlara baktım ama sonrasında benim olduğunu hatırladım. Uzandığım yerden doğruldum ve çantamdan telefonu çıkarttım. Arayan Aslan'dı. Daha telefonu açıp kulağıma götürene kadar Aslan'ın kükremesini duydum.

"Neredesin?" diyordu. Onun hakkında bu kadar çok bahsetmiş olmamıza rağmen onunla akşam konuşacağımızı unutmuştum.

Tuba arkadan sürekli 'Kim o, kim o?' diye sorduğu için kafamı karıştırmıştı.

"Arkadaşımdayım," dedim gayet doğal bir şekilde.

"Hangisinde?" Günlerdir evinde varlığımı unutan adam şimdi gelmiş bana hesap soruyordu.

"Sen bana hesap mı soruyorsun?"

"Evet, Hazel soruyorum! Saat kaç oldu? Seni merak ettim."

"Merak etmeni gerektiren bir durum yok, söylediğim gibi arkadaşımdayım," dedim ısrarla.

"Merak etmemi gerektiren bir durum elbette var, o adam arkadaşının evine gelebilir," dedi. Nasıl bu kadar emin ola-

biliyordu? Aslında ben de o ihtimali düşünmüştüm ama artık Tuba'nın da dediği gibi kendimi bir eve kapatmak istemiyordum.

"Gelirse gelsin," dedim sonunda pes ederek.

"Hazel, konum at, oraya geliyorum."

Hala ısrar ediyordu. Kızların yanında tartışmak istemediğim için odadan çıktım. "Bir saniye bekle," dedim. Yeşimler'in evi tek katlıydı, bu yüzden odadan çıktığımda salona ses gideceğini düşünerek tuvalete doğru yöneldim. Tuvalet kapısından dışarıya sızan ışığı gördüğümde içimden küfrettim. Dışarıda yağmur yağıyordu. Kızlar odadan çıkmış peşimden geliyordu ama onlara sessizce "Yalnız konuşmalıyım," dedim. İkisi de ısrar etmemişti ama Tuba'nın içten içe telefonu elimden çekip içindekileri dökmek istediğini bakışlarından anlayabiliyordu. Portmantodan aldığım ceketimle evden dışarı çıktım.

Yeşimler giriş katında oturuyordu. Merdivenlerden aşağı indim ve apartmanın önüne çıktım.

"Hazel?" dedi birkaç defa ben konuşana kadar. "Dışarıda mısın? Neredesin?"

"Arkadaşımda olduğumu söylemiştim," dedim ısrarla. "Beni günlerdir evinde tutup görmeyen sensin, şimdi hangi akla hizmet bana hesap soruyorsun?" dedim nihayet içimi dökebilmiştim.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Konum at, geleyim konuşalım," dedi sesi sakinleşmişti.

"Buna gerek yok. Arkadaşlarımla vakit geçirmek istiyorum."

Bir süre sessizlik oldu. Kulağıma ulaşan tek ses yağmur sesiydi. Apartmanın önünde durmuş, yağmuru izliyordum.

"Şunu bilmelisin ki seni gerçekten önemsiyorum." Ses tonu ciddileşmişti. "Sana o gün öyle söylediğim için özür dilerim," dedi nihayetinde.

Günlerdir şu iki kelimeyi beklediğimi şimdi fark etmiştim. Ona karşı taşlaşan yüreğim bir anda yumuşadı. Kendimi pamuk gibi hissettim. Yine de böyle kuru kuruya özür olmazdı. "Bu kadar mı?" dedim.

"Gelmeme izin verirsen, sana gerçekten üzgün olduğumu gösterebilirim. Şu dört gün içinde göstermek istediğim buydu ama başaramadım." Sesindeki pişmanlığı duymak beni daha da yumuşamıştı. Yine de elindeki fırsatı değerlendirememişti. Yüzüme birkaç yağmur damlası düştü. O konuşurken apartmanın önünde yürümeye başlamıştım.

"Yarın konuşalım," dedim.

Biraz daha ısrar etmesini bekledim ama bünyesine ters olduğu için daha fazla ısrar etmeden kabul etti. Yarın konum atacağımı söyledim ve vedalaştıktan sonra telefonu

kapattım. Hava serin olmasına rağmen yağmur havayı yumuşatmıştı. Tıpkı aramızın bir özürle yumuşaması gibiydi. Hala ara ara sert rüzgarlar esiyordu ama artık titretmiyordu.

Elimi yağmura doğru uzattım ve damlaların parmaklarımı okşayarak parmaklarımın aralarından kayıp gitmesine izin verdim. Biraz daha yürüdüm ve elimdeki telefonumu cebime koydum. Yağmur damlacıkları yüzümü okşayıp kayıp gidiyordu. Zaman gibiydi, zaman da aynen böyle bize biraz dokunup sonra da kayıp gidiyordu. Zamanı yakalaması mümkün değildi.

Yanımdaki gölgeleri biraz sonra fark ettim. Tuba ve Yeşim de yanıma gelmişti. İkisi de üzerine yağmurluk almıştı ama kapüşonlarını örtmemişlerdi. Beraber yağmurun altında çocuklar gibi eğlendik. Kendimi mutlu hissediyordum. Uzun zamandan sonra hislerim yağmur sonrası açan güneş gibiydi.

Sonrasında Banu Teyze'nin bizi nasıl haşlayacağını bildiğimiz halde tabir-i caizse donumuza kadar ıslandık.

Gece hepimizin ılık bir banyo yaptık. Sonrasında üzerimizi değişip Banu teyzenin verdiği pijamalarla yatağa girdik. Yeşim kendi yatağı olmasına rağmen salonda bizim yanımıza gelmişti. Uyumadan önceki son dedikodu saatiydi çünkü hepimiz banyo sonrası mayışmıştık.

"Aslan ile ne konuştunuz?" dedi Tuba esneyerek.

"Benden özür diledi," dedim.

"Bu adam kesinlikle sana aşık," dedi bizim Leyla Yeşim.

"Yok daha neler?" Az önce düşündüğümü direkt söylemiştim.

Yeşim hala dediğinin arkasındaydı. "Ne? Benim gördüğüm o."

"Ben hala bu adamda bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi komplo teorisyeni arkadaşım Tuba. İkisine de kulağımı tıkadım ve popomu döndüm. Aslında hala Tuba'nın dediklerini haklı buluyordum ama bunu söylemedim. İçten içe hem Yeşim'i hem de Tuba'yı haklı buluyordum. Yarın onunla karşılaştığımda nasıl bir tepki vereceğimi düşünerek, "Ben yatıyorum. İyi geceler size," dedim. Zaten günlerce çizimi yetiştireceğim diye uykusuz kalmıştım.

Ertesi gün harika bir kahvaltı ettik. Banu Teyze döktürmüştü. Bir günde kilo almış gibi hissediyordum. Evden çıkarken çatlayacak gibiydim. Kızlarla okula gittik ve günlük rutinimiz olan ne varsa akşama kadar onları yaptık. Sıradan ama arkadaşlarımla bir gün geçirmeye özlemiştim. Ders sonrasında akşam olduğunu görmek beni üzmüştü. Yeşim tekrar onlarda kalabilmem için ısrar etse de daha fazlasında kendimi yük hissederdim. Öyle düşünmediklerini biliyordum ama daha çok zahmet vermek istemiyordum. Onun

yerine bu sefer Tuba onda kalmamız için ısrar etti ama bir yandan da bir günden fazladır Faruk ile görüşmediklerinden sürekli olarak mesajlaşıyordu ve kafası başka yerde gibiydi. İkisiyle de başka bir gün onlarda kalmak üzere anlaştım ve yanlarından ayrılmadan önce ikisine de sımsıkı sarıldım.

Tuba gitmeden önce yine o konuyu açtı. "Polise gitme konusunda ciddiyim, ne zaman istersen seninle geliriz," dedi.

"Biraz düşünmek istiyorum." Tek başıma kalıp bu zamana kadar yaşananları düşünmek istiyorum. Artısıyla eksisiyle tüm yaşadıklarımı Yeşim'in de geçen gün dediği gibi şapkamı önüme alıp düşünme vaktiydi.

"Düşün, kararını ver. Biz her zaman yanındayız," dedi Yeşim.

İkisine de son kez sarıldım ve ikisini de öptüm. Vedalaştıktan sonra elimdeki şapkamı kafama taktım ve kızlardan ters istikamete yürümeye başladım.

Hava daha yeni yeni kararmaya başlıyordu. Dünkü havanın aksine bugün sıcaklık artmıştı. Cebimden telefonumu çıkarttım. Sabah indirdiğim uygulamadan kayıtlı müzik listemi açtım. Kulağıma takıp yürümeye devam ettim.

Bahçeden çıkıp kafelerin olduğu sokağa yöneldim. Akşam saatleri caddenin en yoğun olduğu zamandı, bir de ara-

balar da girdiğinde iyice yürünmez hala geliyordu. Sokak arasına sapıp kendime gitmek için bir hedef belirmeden yürümeyi sürdürdüm. Aslan aklıma geldi, sanki aklımdan çok çıkıyormuş gibi... Ondan uzak kalmam gerçekleri görmemi sağlamıştı ama o benim için bir uyuşturucu gibiydi. Nasıl artık telefonları elimizden bırakamaz hala geldiysek, hiçbir şey yapmasak bile o telefonu elimizde tuttuğumuz gibi Aslan da hiçbir şey olmasa bile çevremde olması gereken biri gibiydi.

Bir sokaktan daha saptım ve kulağımda yankılanan Olivia O'Brien'in sözleri dikkatimi çekti. Hate u love u şarkısı çalıyordu ve tam olarak hissettiğim buydu. Aşk ve nefret arasındaki ince çizgide yürüyordum. Bir yandan nefret ve güvensizlik, diğer yanda da kabullenmek istemediğim ona olan hislerim...

Onu aramayı düşündüm. Hak ettiğim özrü dilemesini ve değiştiğini görmeyi istiyordum. Bana olan ilgisinin daha fazlasını görüp, ona güvenmek istiyordum. Sığınabileceğim en fırtınalı liman olsa bile ona sığınmak istiyordum.

Birinin koluma dokunduğunu hissetmemle korkuyla irkildim. Ben adama dönene kadar kafama siyah bir bez parçası geçirildi. Bez parçası üzerinden ağzımı kapattığında her şey çok hızlı gelişmişti. Adamın elinden kurtulmak için debelenmeye çalıştım. Hiçbir şey göremiyordum ve kulağımda çalan şarkı yüzünden hiçbir şey duyamıyordum. Elimdeki telefonu çekip aldı. Ayağımı kullanmaya çalıştım ve ayağımı arkama doğru rastgele savurmaya başladım. Kolumu arkaya doğru öyle bir baskılıyordu ki hareket etmem imkansızdı.

Bir kişiden fazla olduklarını fark ettim. Elini bez parçasının üzerinden çektiğinde çığlık atmaya başladım. Daha fazlasına müsaade etmeden beni bir şeyin içine bindirdiler. Ellerimi hareket ettirmeye çalıştığımda bağlanmış olduğunu fark ettim. Korkudan titremeye başladım. O adam sonunda bunu yapmıştı. Karşıma çıkma cesaretinde bulunmuş ama bunu en alçak şekilde beni kaçırarak yapmıştı. Aklımdaki türlü senaryolardan kulağım uğuldamaya başladı. Bir ses duydum.

"Kızı aldık," dedi gür sesli bir adam. Tek duyabildiğim buydu.

Başka birinin yönlendirmesiyle arabadan inip bir yere doğru yürümeye başladık. Tekrardan çığlık atacağım sırada, "Boşuna bağırarak nefesini tüketme," dedi bir kadın sesi.

"Benden ne istiyorsunuz? O adam bir sapık, kesinlikle hasta, ona yardım mı ediyorsun? Ailem ve arkadaşlarım bana ulaşamadığında polise gidecektir." Kulağımdan sarkan kulaklığım kendi sesimi duymamı zorlaştırıyordu ama aklıma tek gelen şeyler bunlardı. Yalvarmaya başladım.

"Lütfen, lütfen beni bırakın," dedim. Bir kapıdan içeriye girdik ve yürümeyi sürdürdük. Kollarından kurtulmak için çırpındım ama kadın öyle profesyonel tutuyordu ki elinden kurtulmam imkansızdı. Kolum acımaya başlamıştı. Gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Sonumun geldiğini hissediyordum. Sanki her şey buraya kadardı. Gencecik yaşımda bir sapık yüzünden bok yoluna gidecektim. Allah'ım, ne günah

işledim de bu adamı başıma sardın? Burnumu çektim, o kadar ağlamıştım ki artık burnum akıyordu.

"Sorgu odası hazır," dedi başımdaki kadın.

"Sorgu mu?" Yanlış mı duyuyordum? Beni neden sorguya alacaklardı ki? "Ne oluyor, ne sorgusu?" diye sordum çatallı sesimle. Soğuk bir sandalyeye oturtuldum ve sonra başımdaki siyah bez parçası çıkartıldı. Gözlerime vuran beyaz ışıkla gözlerim kısıldı. Gözümü öyle almıştı ki bir süre alışmaya çalışarak etrafıma bakındım. Başımda bir adam bir kadın ve odanın diğer ucunda bize bakan polis üniformalı bir başka adam vardı. Polis mi? Gördüklerim karşısında burnumu çektim. Hala anlayamamıştım.

"Polis mi?" diye sordum titreyen sesimle. Odadaki kimse benim bu soruma cevap vermedi.

"Hazel Diren?" dedi kadın buz gibi sesiyle, önümdeki masanın üzerindeki mavi kalın dosyalardan birini açarken.

"Be- Ben, benim," diye bildim güçlükle ve bir kez daha burnumu çektim. Oturduğum yerden kalkacağım sırada kadın polis beni geri oturttu. "Beni neden sorguluyorsunuz? Ne sorgusu?"

"Bırak da soruları biz soralım," dedi karşımdaki adam. Üzerinde siyah kot pantolon, siyah tişörtü ve koyu yeşil kolları kıvrılmış oduncu gömleği vardı. Bana hiç güven vermeyen bir tipi vardı. Saçı sakalı birbirine karışmıştı.

"Neden?"

"Bu da bir soru," dedi ve kadının açtığı dosyayı önüne çekti.

Ayaklanacağım sırada kadın omuzumdan bastırıp tekrardan oturttu ve adam önündeki dosyadan açtığı bir sayfayı okumaya başladı.

"Hazel Diren, illegal olarak kredi veya banka kartlarının bilgilerinin toplanması, kredi kartı bilgilerinin satışı (kişisel bilgiler dahil), kimlik bilgilerinin alınması ve sahte kimlik yapılması, internet sitelerinin işleyişini engelleme ve bozmaya yönelik zararlı yazılımların dağıtılması ve öğretilmesi gibi birçok yasadışı konunun yanı sıra daha bir sürü suçu içinde bulunduran bir örgütün üyesi olarak sorgulanıyorsunuz." Cümlesini bitirdiğinde parmaklarını kütürdetti ve bana döndü. "Hangisinden başlayalım?"

Aklımda söylediği onca şeyden kalan tek şey örgüt kelimesi oldu. Hepsi bana çok uzak kavramlardı. Biri benimle dalga geçiyor veya kötü bir şaka yapıyordu. "Bunların hiçbirini bilmiyorum ben, ben anlamam. Aksine ben de polise gelecektim. Benim peşimde bir sapık var, beni rahatsız ediyor. Yemin ederim ben bu işlerden anlamam." Oturduğum yerden zangır zangır titriyordum ve terlemeye başlamıştım. Duvarlar sanki üzerime üzerime geliyordu. Güçlükle derin nefesler almaya çalıştım. Başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibiydi.

"Erdem, arkadaşın eşyalarını getir," dedi karşımdaki adam. Kapıdaki polis, "Tabi amirim," diyerek odadan çıktı. Amirim mi?

Kapı kapandığında adam bana geri döndü.

"Sorularımıza ne kadar çabuk cevap verirsen senin adına o kadar iyi olur," dedi. Bu tarz durumlarda filmlerde hep avukatını isteyen insanları hatırlıyordum. Benim avukatım yoktu ama babamın vardı. Babamın avukatını isteyebilirdim. Ben hala bir çıkış yolu düşünürken adam karşımda duran sandalyeyi kendine çekti ve tam karşıma oturdu.

"Örgütten bahset bize," dedi.

Neyden bahsettiğini anlayamamıştım. Kaşlarımı çatıp baktım ona.

Dosyanın içinden fotoğraflar çıkarttı ve tek tek önüme dizmeye başladı. Aslan ile olan fotoğraflarımızı... Onun evinde, onun arabasında, onun yanında, onunla motosikletle gezerken bile. "Aslan Demiresen mi size adamları buluyordu?"

Hangi adamları? Aslan'ın bu işle ne ilgisi vardı?

"Ne örgütü ne adamı, siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Artık sabrım kalmamıştı. Adamın dediklerinden tek kelime anlamıyordum.

"İçinde bulunduğunuz örgütün," dedikten sonra Maria'nın fotoğrafını çıkarttı, sarışın birkaç kadının fotoğrafını daha yanına koydu. Hepsi Aslan ile beraberdi. Tanıdık bir çocuğun fotoğrafını daha koydu. Bu evine gittiğim ilk gün bilgisayar başında oturan çocuktu. Ve sonrada Faruk'u koydu.

Fotoğrafı tek tek inceledikten sonra başımı kaldırdım. "Ben bir örgütün içinde falan bulunmuyorum. Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Karşımdaki adam sinirlenerek oturduğu yerden kalktı. "Sen bizimle dalga mı geçiyorsun esas? Adam akıllı sorularımıza cevap ver," dedi. Masanın etrafında dolanmaya başladı adam. "Şimdi en baştan soruyorum. Aslan Demiresen mi size adamları buluyordu?"

Aslan ne işler çeviriyordu? Bu adamın dediğine göre bir çetesi vardı bir sürü hırsızlıklar peşindeydi. Derin bir nefes aldım sakin olmaya çalıştım ama bulunduğum odada bu mümkün değildi. "Bakın anlatamıyorum herhalde? Neden bahsettiğiniz konusunda en ufak fikrim yok. Aslan ile aramda bir şey de yok sadece mekân sahibi biri olduğunu biliyorum. Maria denen kadın da onun asistanı, tek bildiğim bu."

Adam dediklerimi anlamamış gibi duraksadı ve bakışları küçümser bir şekilde bana çevirdi. "Senin, aylardır beraber olduğun adamın ne iş yaptığından haberin yok öyle mi?" dedi dediklerimi tam anlayamamış gibi.

Aslan başka ne işler çeviriyordu hiçbir zaman sorgulamamıştım. Kapı tıklatıldı sonra içeri polis üniformalı adam girdi. Elinde şeffaf iki ayrı torbaya konmuş Aslan'ın bana verdiği telefon ve bilgisayar vardı. Bu ikisini de eline alan karşımdaki adam masanın üzerine koydu.

"Bu iki suç aleti de senin üzerinden çıktı hala inkar mı ediyorsun?" dediğinde artık beynim patlamak üzereydi. Her şey

çok fazla ve saçmaydı. Nefes alamıyordum sanki, başım dönüyordu. Aldığım hava boğazımı yakıyordu. Derin soluklar almaya çalıştım ama kafam düşer gibi oldu. Arkamdaki kadın kafamı son anda tuttu.

Son hatırladığım şey, "Ben bir şey yapmadım," diye mırıldandığımdı.

Genzimi yakan limon kolonyası kokusuyla gözlerimi araladım. Etrafa bakındığımda başımda duran polis üniformalı kadını gördüm. Aklım başıma yeni yeni geliyordu. Son bir saat içerisinde yaşadıklarımı düşündüm. Polis beni kaçırmış ve sorguya almıştı. Aslan'ın bir örgütü vardı ve onun peşindelerdi. İşlediği siber suçları bana verdiği bilgisayar ve telefon üzerinden yapmıştı. Elimi alnıma götürdüm ve sağlam bir küfür savurdum.

Başımdaki polis memuruna mahcup bir şekilde baktım. "Özür dilerim ama tam olarak bittim," dedim. Kadın ifadesiz bir suratla yanımdan ayrıldı. Polis bile olsa kim bir suçluyla muhatap olmak isterdi ki.

Ellerimin serbest bırakıldığını fark ettim ve ellerimi saçlarımın arasına daldırdım. Saçımı başımı yolsam yeriydi. Kafama vurmaya başladım. Aptal Hazel, aptal. Senin neyine bu adama bulaşmak, seni baban uyarmadı mı? Madem babam biliyordu. O da mı örgütün içindeydi? Bu düşünceyle dehşete kapıldım. Bana aldığı evi bu şekilde mi almıştı? Aslan ile ikisi iş birliği

içinde miydi? Peki bana mesaj atan adam, o da mı Aslan'dı? Kafamda binlerce soru işareti vardı. Kime güvenip kime güvenemeyeceğimi bile bilmiyordum.

Karşımda yine o adam vardı. Sorgu sırasında beni azarlayan... Ben kafama vururken bana deliymişim gibi bakıyordu. Bakışlarımız buluştuğunda başıma vurmayı kestim ve oturduğum yerden doğruldum.

"İyi misin?" dedi gür ve sert bir ses tonuyla. Başımı salladım.

"Başlıyoruz," dedi ve bakışlarını kapının önünde bekleyen kadın polis memuruna çevirdi sonra tekrardan bana döndü. Tek kaşı havada oldukça ürkütücü duruyordu. "Şimdi bize bildiğin her şeyi dökül, diğer bilgisayarlar nerede kaç kişi çalışıyorsunuz?" gibi sorular sormaya başladı. Lafını bölmek istemediğim için soruların bitmesini bekledim.

"İnanın hiçbirini bilmiyorum ama isterseniz ben size Aslan ile tanışmamı en baştan anlatıyım," dedim. Her ne kadar utansam da böyle saçma sapan şeylerle suçlanmaktan daha iyiydi. Odadaki üç polis memuru da birbirine baktı ve son sözü karşımdaki adama bırakmışlar gibi tepki vermediler.

"Anlat bakalım ama bizi oyalamaya kalkarsan polis memurunu görev esnasında oyaladığını ve yalan ifadede bulunduğunu da yazdırırım unutma," dedi. Bu da demek oluyordu ki gereksiz gözükecek tüm detayları atmam gerekiyordu. En başı biraz ileriye sararak anlatmaya başladım.

Onlara arkadaşlarımın zoruyla bir arkadaşlık sitesini üye olduğumu sonrasında böylesine sahte bir hesapla karşılaştığımı ama başta o Aslan'ın sahte Aslan olduğunu anlamadığımı ifade ettim. Onunla karşılaştığımı ve onlara bunları anlattığımı söyledim. Anlatırken tüm olanlar bir film şeridi gibi gözümün önünde akıp geçiyordu. Evime giren sahte Aslan'a kadar her şeyi anlattım. Sonrasında ödevim için bana bilgisayarını ve telefonunu verdiğini anlattım. Tüm ifadem bittiğinde hepsi bana salakmışım gibi bakıyordu veya ben öyle hissediyordum.

"Neden polisi aramadan kendi başınıza hareket etmeye kalkarsınız ki?" dedi arkamdaki kadın polis. Hepsi tekrardan birbirine baktı. Düşük bütçeli, bol sezonlu bir Türk dizisinin içine sıkışmış gibiydim. Sanki aralarında bakışarak anlaşıyor gibilerdi.

"Yemin ederim tek yaşadığım şey bu ve dediğiniz hiçbir şeyi bilmiyorum," diye ekledim. Aslan'ın ihaneti bir bıçak gibi sırtıma saplıydı sanki iki büklüm oturuyordum.

Arkamdaki kadın polis karşıma geçti. Kollarını göğüs hizasında kavuşturmuş, bana yukarıdan bakıyordu. Bakışlarındaki sertlik biraz yumuşamış gibiydi. "Biz bu anlattıklarını zaten biliyoruz, Hazel," dedi. Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu bu kadının? Madem biliyorlardı beni neden iki saattir sıkıştırıp duruyorlardı.

"Madem biliyorsunuz, o zaman neden..." Bu kadar çabuk kanıyor olmaktan bıkmıştım. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Siber suçlarla mücadele daire başkanlığı son bir senedir alınan şikayetler doğrultusunda Aslan'ı takipte. Senin onunla tanıştığın gün biz de oradaydık ve beraber olduğunuz birçok yerde bulunduk." Tek tek bana olanları açıklamaya başladı. "Evine giren onun adamlarıydı çünkü bilgisayarını bir zombi bilgisayar olarak kullanmışlardı. Neden bir anda onu senden aldılar anlayamadık."

"Zombi bilgisayar mı?" Hayatımda ilk defa böyle bir terim duyuyordum.

Adam kadının bu kadar detay vermesinden sıkılmış gibi araya girdi. "Yani, bilgisayarını içine sızan kötü bir yazılımla, bilgisayarın bir zombiye dönüştürerek istenilen yerlere saldırı yapmak için kullanılan bir araç haline getirilmiş."

Benden böyle bir bilgisayarı almış ama başka birini bana vermişti. Aslan konusunda artık bir şeyden kesin olarak emindim. Aklından zoru olan pisliğin tekiydi.

"Peki, mesajları atan?"

"Aslan değil. Kim olduğunu bulamadık, fotoğrafların sahibi ile sana mesajları atan kişilerin aynı olduğundan bile emin değiliz. Bu işi yürütmek sandığından daha zor." Tek eliyle destek alarak masaya yaslandı. Anlattıklarında samimi duruyordu. "Normal bir suçta delilleri bulmak için olay yerine bakman gerekirken burada koca bir sanal aleme bakman gerekiyor. Araştırmalarımıza yardımcı olman için de seni seçtik."

Anlattıkları kafamda başka bir soru işareti oluşturdu. "Peki, o zaman niye buraya geldiğimde beni suçlu gibi sorguladınız?" Aklımı kaçırmak üzereydim ve onlar bana bunu bilerek yapmıştı.

"Seni takip ettiğimiz kadar biliyoruz ama seni senden dinlemedik. Bize ifaden gerekiyordu," dedi yanındaki adam, hala ciddiyeti beni korkutuyordu. Artık rahat bir nefes alabilmek istiyordum ama kadın polis memuru bir yardımdan bahsetmişti.

"Ben size nasıl yardımcı olabilirim ki?" diye sordum.

Odadan ne zaman çıktığını görmediğim polis üniformalı kadın memur odaya girdi. Elinde plastik bir bardak tutuyordu, bardağı önüme koydu. İçindekinin su olduğunu gördüm. Öyle bir dilim damağım kurumuştu ki ona minnetle baktım ve "Teşekkür ederim," dedikten sonra suyu kana kana içtim.

Ben suyumu bitirdiğimde bana planlarını anlatmaya başladılar. Anlattıkları başta çok karmaşık ve zor gelmişti. Sonuçta o deli adamın yanına geri dönecektim. Onunla bir süre daha kalacak, biraz daha delil bulmalarını sağlayacaktım. Aslan'ı konuşturmam mümkün değildi çünkü Aslan bana bu zamana kadar kendi hakkında doğru düzgün hiçbir şey anlatmamıştı. Polis daima takipte olacaktı. Benim soğukkanlı olmam ve onların talimatlarına uymam gerekiyordu.

Düşündüğüm zaman içerideki zayıf halka olarak polislere muhbirlik yapacaktım. Aslan'ın bunu öğrendiği anda bana ne yapacağını düşünmek dahi istemedim. Onda gram acıma

duygusu olmadığını görmüştüm. Bana neden bu kadar kibar davrandığını ve yanında tuttuğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Polis aynı bilgisayar ve telefondan bana hazırlamıştı ama orijinalleri delil olarak onlarda kalacaktı.

"Sahte kimlikleri o evde tuttuğuna eminim, senden tek istediğimiz bize elle tutulur bir kanıt bulman," dedi kadın polis memuru.

"Biraz düşünebilir miyim?" diye sordum ikisine bakarken.

Adam bunu bekliyormuş gibi yanındaki kadına baktı. O hala kendinden emin duruyordu.

"Tabii," dedi.

Kafam allak bulak olmuştu. Üç gram beynim vardı, onu da bana peynir ekmekle yedireceklerdi. Polislerden başka kime güvenebilirdim ki? Bir yandan da o adamdan sonsuza dek uzaklaşmak istiyordum. Ona karşı yumuşayan hislerim tekrardan katılaşmıştı. Artık kusursuzluğunun altına saklanmış çirkinliğiyle karşılaşmıştım. Ona karşı eskisi gibi davranamazdım.

Kendi kendime sesli şekilde cevap verdim.

"Ben yapamayacağım."

Adının Eylül olduğunu öğrendiğim kadın polisle beraber beni getirdikleri yerden çıktık. Hala aklımda bir sürü soru işareti vardı ve Aslan ile karşılaşmaya hazır değildim. Aslan'dan daha önemlisi, babam düşündüğüm gibi bu işin içinde miydi? Cevabını duymaktan korktuğum soruyu soramadım. Polis aracına binmeden önce Eylül elini sırtıma yasladı.

"Korkulacak bir şey yok, biz hep arkanda olacağız," dedi. Beni bunu kabul etmeye en çok ikna eden şey, üzerimde çıkan deliller oldu. Dışarıdan bakıldığında onların içinde gibi duruyordum hatta etrafım onlarla çevriliydi. Yardımım da mağduriyetimi destekler nitelikte olacaktı. Karşılıklı yardım da denebilirdi. Araca binmeden derin bir nefes aldım ve soğuk havayı içime çektim.

"Dikkat et kendine," dedi Eylül komiser.

"Siz de, iyi geceler," dedikten sonra arabaya bindim. Çantama attığım telefonu çıkarttım. İçinde aynı numa-

ranın farklı hattı vardı. Gelen aramalara baktım. İki tanesi Aslan'dan ve biri de babamdandı. Polis beni evime bırakana kadar ikisine de geri dönüş yapmadım. Sinirlerim altüst olmuş durumdaydı. Kendimle baş başa kalmıştım, buna ve verdiğim bu büyük kararı sindirmeye ihtiyacım vardı.

Bundan sonra ya çok iyi oynayacaktım ya da Aslan'ın pençesiyle dağılacaktım. Oyunculuk asla bana göre değildi ama annemden aldığım genlerin içinde en azından bunun olmasını diliyordum. Fazla şüphe çekmemeliydim ama elimde değildi. Sırf bu yüzden beni bir sokak ötede bırakmışlardı.

Beni bırakan polis memuruna teşekkür edip karanlık sokakta yürümeye başladım. Önce hangisiyle konuşup yüzleşeceğimi bilmiyordum. İkisinden birini seçmem gerekiyordu. Babamın bu işlerle bir alakasının olmaması için dua ederek ona geri dönüş yaptım. Ona bunu farklı bir şekilde sormayı deneyebilirdim ama yine de alacağım cevabın olumlu olmasından korkuyordum. Acaba babamı da koruyabilir miydim? O internetten anlamazdı ki, en fazla hesap açmasını veya bir şey paylaşmasını bilirdi.

Birkaç saniye sonra babam aramama cevap verdi.

"Hazel, prensesim."

Sesini duyduğumda gözlerim doldu.

"Baba," dedim titreyen sesimle, kendimi tutamamıştım.

"Kızım bir şey mi oldu, neredesin, dışarıda mısın? Seni gelip almamı ister misin?" Sesindeki endişe kalbime dokunmuştu. Yanımda olmasına ihtiyacım vardı ama kendimi hazır hissetmiyordum.

"Dışarıdayım, eve yürüyorum," dedim yanağımdan süzülen yaşları silerken, sesimi düzeltmek için hafifçe öksürdüm. "İyiyim ben, seni eve gidince arayayım mı?" diye sordum. Gelmek konusunda ısrarcı davransa da ona büyüdüğümü kendi ayakları üzerimde durabileceğimi ve bunu anlayışla karşılamasını söyledim. Israr etmedi ama bir şey olursa aramamı söyledi. Sitenin girişine geldiğimde telefonu kapattım.

Güvenliğe doğru yürüdüğüm sırada biri omuzuma dokundu. Gece lambasının altında durmuş, artık günün bitmesini istiyordum. Bir başka gerçeği veya kaçırılmayı kaldıramazdım. Arkamı döndüğümde tüm heybetiyle onu gördüm. Gergin duruyordu, nefes alıp verirken burun delikleri genişliyordu. İrkildim. Yüzüne baktığımda tek gördüğüm şey koca ve büyük harflerle YALAN yazısıydı. Bana dokunmaması için ondan uzaklaştım. Bu hareketimi garipsediğini gördüm.

"Hazel," dedi. "Neredesin sen?" Bana bir adım yaklaştığında ben bir adım daha geriye gittim. Kendimi nasıl savunacağımı bilmiyordum. Onun beni kullanması aklıma

geliyordu. Onun suratında nasıl koca ve büyük harflerle YALAN yazıyorsa benimkinde de APTAL yazıyordu.

Dudaklarım düz bir çizgi oldu. "Ne oldu sana?" dedi. Sayesinde kalp krizi geçirecektim, salya sümük ağlamış ve cinnetin eşiğine gelmiştim. Şimdi karşıma geçmiş 'Ne oldu sana?' diye sorabiliyordu. Benden cevap alamayınca birkaç uzun adımda yanıma geldi ve ben ondan kaçana kadar beni kollarının arasına aldı. Bana sarılırken kokumu içine çektiğini duydum. "Özür dilerim," dedi. Kollarım iki yanımda kalakaldım.

Ondan nefret ediyordum ve bu durumda rol yapmam çok zordu. Önceden aşka yakın çizgide yürürken şimdi en uzak noktadan yürüyordum. Bir kez daha bana sarılıp beni öptü. Hareketsiz kaldım. Sadece kokusu genzime doluyordu ve taştan farksız gövdesi içimi ürpertiyordu.

Geri çekildiğinde beni tekrar süzdü. Endişeli duruyordu beni gördüğü ilk zamanki gerginliği yoktu.

"Senin için endişelendim," dedi kolumdan tutmuş beni arabaya götürürken. Vereyim de külahıma anlat.

"Neden?" dedim havadan daha soğuk bir ses tonuyla. Arabaya binmem için bana kapıyı açtı.

Ben koltuğa otururken, "Adamlarım, bir ara seni kaybetmişler," dedi. Bu da demek oluyordu ki; polisleri görmemişlerdi. Böylesine önemli bir detayı unutmuştum. Po-

lislerin bunu nasıl yaptığını düşündüğüm sırada Aslan da sürücü koltuğuna oturdu.

"Başına bir şey geldiğini düşünmeye başlamıştım," dedi. Geçen günün aksine oldukça içten ve samimi davranıyordu. Böyle davranması beni daha da şüphelendirdi, sağ olsun, sayesinde artık güvenebileceğim kimse kalmamıştı.

"Hazel, sen iyi misin?" diye sordu. Söylediklerine tepki veremiyordum. Konuşmam gerekiyordu. Birkaç kelime edip ona eskisi gibi olduğumu göstermem gerekiyordu ama gücüm yoktu. Dudaklarımın üzerinde tonlarca basınç varmış gibi oynatamıyordum.

"Bir şey mi oldu?" dedi ısrarla arabayı çalıştırmadan bana bakıyordu. Suratına tükürmemek için kendimi tuttum. Oturduğum yerde sindim.

"Bir şey yok."

"Bana anlatabilirsin?" Hala ısrar ediyordu.

Bakışları üzerimdeyken ona bakamıyordum. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim.

"Çok yoruldum. Günün bitmesini istiyorum." Sesim kontrolüm dışında buz gibi çıkıyordu.

"Tamam, bitirelim o zaman." Sesi neşelenmişti. Şu aralar en çok istediğim şeyi tekrar diledim, kafasının içinden neler geçtiğini bilmeyi.

Yol boyunca bakışlarımı, önümde birleştirdiğim parmaklarımdan ayırmadım. Dudaklarım düz bir çizgi halindeydi ve suratımda tek bir mimik dahi yoktu. Kendimi dış dünyaya kapatmış, polisin söylediklerini düşünüyordum. Aslan'ın tüm gün peşimde olan adamları onları görmüş olabilir miydi? Hafifçe bakışlarımı Aslan'a çevirdim. Sakin duruyor ve yolu izliyordu.

Eve giderken yolda, yemek yiyip yemediğimi sordu. Sunumumdan konu açtı ve sanki çok meraklıymış gibi bunları bana ilgiyle sordu. Gerçek yüzünü bilmesem bu ilgilisini samimi bulurdum. Eve geldiğimizde ben arabadan inerken yanıma geldi. Koluma dokunduğunda irkildim. Buz gibi parmakları sanki kolumu ısırıyordu.

"Hazel, bir sorun mu var?" Onunla aynı ortamda duyduklarımı ona belli etmeden daha fazla durabileceğimi sanmıyordum. Elimle yüzümü ovuşturdum.

"Çok yorgunum, dinlensem iyi olur," dedim nihayetinde, yüzüne bakarak biraz olsun gülmeye çalıştım ama dudaklarımda oluşan tek gülümseme alaylı olmuştu.

Bu onun için yeterli olmuş olacak ki eve girdiğimizde beni rahat bıraktı. Daha fazla soru sormamış olmasına sevinmiştim. Bir an önce odaya gidip kendimi yatağa atmak istiyordum. Odaya girdiğimde üzerimi değiştirdim ve kendimi yatağa bıraktım. Aklıma hiç yapmadığım bir şey geldi. Kapıya baktım. Arkasında anahtar yoktu. Diğer odaların hepsinin kapılarının arkasında anahtarları vardı ama bu odada yoktu. Artık her detay daha çok gerçeği görmemi

sağlıyordu. Her bir anı bana ne kadar kör olduğumu hatırlatıyordu ve Tuba'nın dediklerinde ne kadar haklı olduğunu fark ettim. Onun Faruk ile ilgili gerçekle yüzleşmesi benimkinden daha zor olacaktı. Gözlerimi kapattım ve sanki mümkünmüş gibi hiçbir şey düşünmeden dinlenmeye çalıştım. Yarın benim için daha zorlu bir gün olacaktı.

Sonraki günün sabahı olmak bilmedi. Dün bitmemek için direnirken bugün gün doğmamak için direniyordu. Korkunç bir kâbusun içindeydim. Tüm gece uykum olmasına rağmen uyuyamamıştım ve gün ağarmadan yatağın içinde dönüp duruyordum. Sonunda pes edip uzandığım yerden doğruldum.

Bu evden kurtulmak istiyordum.

Yatağın içinden çıktım ve bu evden bir an önce kurtulmanın yolunu bulmaya gittim. Evin odalarını tek tek kontrol edecektim. Çekmeceleri tek tek karıştıracaktım. Eğer söyledikleri gibi deliller bu evde saklıysa birinden birinde illa ki çıkacaktı.

En son Aslan'ın kaldığı kata bakmaya verdim, en ufak sese uyanabilirdi. Parmak ucunda merdivenlerden aşağı indim ve tüm çekmeceleri tek tek kontrol ettim. Dolap içlerini karıştırdım. Birçoğu boş olduğu için bana zaman kaybettirmişti. Bu sefer indiğim merdivenleri tekrar parmak ucunda geri çıktım ve en üst kata tırmandım. Burada çalışma

ve toplantı odası vardı. Bir şey bulmam çok daha yüksek ihtimaldi. Çalışma odasına girdim. Doğruca çalışma masasına yürüdüm. Günlerdir üzerinde çalıştığım masa bir delil yuvası olabilirdi. Çekmecelerini karıştırmaya başladım. Sağda üç, solda dört çekmecesi olan geniş, ahşap bir çalışma masasıydı.

Sağdakilerin hepsi açıktı. İçerisinde hesap makinesi, boş kağıtlar, zımba, delgeç gibi gereksiz malzemeler vardı. Soldaki çekmecelere yöneldiğimde üstteki ikisinin boş olduğunu anladım. Alttaki iki çekmece de kilitliydi. Açmak için zorladığımda masa gürültüyle hareket etti.

"Demek bunun içinde," dedim sessizce. Yuvayı bulmuştum sadece anahtarlar gerekiyordu. Odada başka karıştırabileceğim bir şey olmadığı için çıktım. Toplantı odasına doğru yöneldim. Burada da bir şey bulacağıma emindim. Odadan çıkıp diğer odaya yürürken aradaki aralık kapıyı fark ettim. Burası Aslan'ın bana yasak bölge dediği yerdi. Şimdi de kapısı aralık duruyordu.

Bunun kime ne zararı olabilirdi, onun hakkında bilmediğim daha ne öğrenebilirdim ki? Aralık kapıya doğru yürüdüm. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Odanın içerisinde ne olduğunu asla tahmin edemiyordum. Ne beklediğimi veya neyle karşılaşacağımı bile bilmiyordum.

Aralık ahşap kapıyı yavaşça ittirdim. Kapı zorlanmadan geriye doğru açıldı. İçerisi karanlıktı. Özellikle siyah perdeler çekilmişti ve karanlık tutulmaya çalışılıyor gibiydi. Boştaki elimle kapının yanındaki duvarı yokladım. Zorlan-

madan duvardaki anahtarı buldum ve ışığı açtım. Bir anda oda aydınlandığında duvardaki fotoğraflar gözüme çarptı. Duvarlarda bir sürü yan yana asılı fotoğraflar vardı, çoğu çıplaktı. Sadece sanatsal bir bakış açısıyla çekilmiş gibi duruyordu.

Gözlerindeki şey... Aslan'ın bana ev hediyesi olarak aldığı göz bandının aynısındandı. Hepsinin gözünde ondan vardı. Daha da yakınlaştım. Bu kadınlar, kendi istekleriyle poz vermiş gibi duruyordu. Sahte Aslan'ın bana söylediği gibiydi. Aslan'ın böyle bir sırrı varsa aynısını sahte adam da söylemişti ama polisler onun olmadığı söylemişti. Sonrasında fotoğraflar dediğini hatırladım. Fotoğrafların başka birinden geldiğini söylemişlerdi. Benimle eğlenmek istediğinde yapmak istediği bu muydu? Bu kadınlarla beraber oluyor sonra da onların fotoğraflarını mı çekiyordu? Onun içinde kendi etrafımda döndüm. Hepsi birer skor gibi çerçevelenip duvara asılmıştı.

Oda, diğer odalara göre daha derindi. Odanın ilerisinde köşeyi döndüğümde fotoğraf stüdyosunu gördüm. Beyaz fon perde, spot ışıkları, kamera ekipmanları hepsi duruyordu. Hepsini tutup fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonra fotoğrafım geldi aklıma. Banyodan çıkarken çekilmiş olan fotoğraf... O çektiyse, ikimizin öpüşme fotoğrafını kim çekmişti? Aklımda binlerce soru işareti vardı. Odanın ilerisinde bir kapı vardı. Fotoğraf banyosunu yaptığı yer olmalıydı. Kapıyı açtım ve orada asılı duran fotoğrafları gördüm.

Hepsi bana aitti. Uyurken, arkadaşlarımlayken, dışarıda çizim yaparken... Hepsi bendim! Midemden yükselen safram boğazımı yaktı. Kafam allak bulak olmuştu. Odadan koşarak çıkmak istiyordum ama ayaklarım buna müsaade etmiyordu.

Fotoğraflarımı topladım ve hepsini parçalamaya başladım. Elime ne geçtiyse hepsini yırtıyordum. Aklım düşünmeyi reddediyor ve bana oyun oynuyordu.

Elimdeki fotoğrafları yere fırlattım. Öfkemi yeterince çıkartamadığımı fark ettim. Hala bir şeylere zarar vermek istiyordum. Özellikle de ona zarar vermek istiyordum. Bana yaşattıklarını yaşatmak istiyordum. Hissettiklerimi hissetmesini istiyordum. Acı çekmesi, yalnız kalmasını istiyordum. Sürekli o şüpheyle yaşamasını istiyordum.

Bütün fotoğrafları yerinden söküp yere fırlatmaya başladım. Kırılan parçalar etrafa dağılmaya başladı. Büyük bir gürültüyle yere düşüyorlar ve parçalanıyorlardı. Bunu son bir çerçeve kalana kadar büyük bir zevkle yaptım sonrasında ayaklarıma batan cam parçalarını umursamadan odadan çıktım. Merdivenin başında durduğumda onu gördüm. İçimde büyüyen bir öfkeyle baktım ona. Gözlerim dolu doluydu. Dişlerimi sıktım.

"Sensin," dedim.

"Sen olduğunu biliyorum."

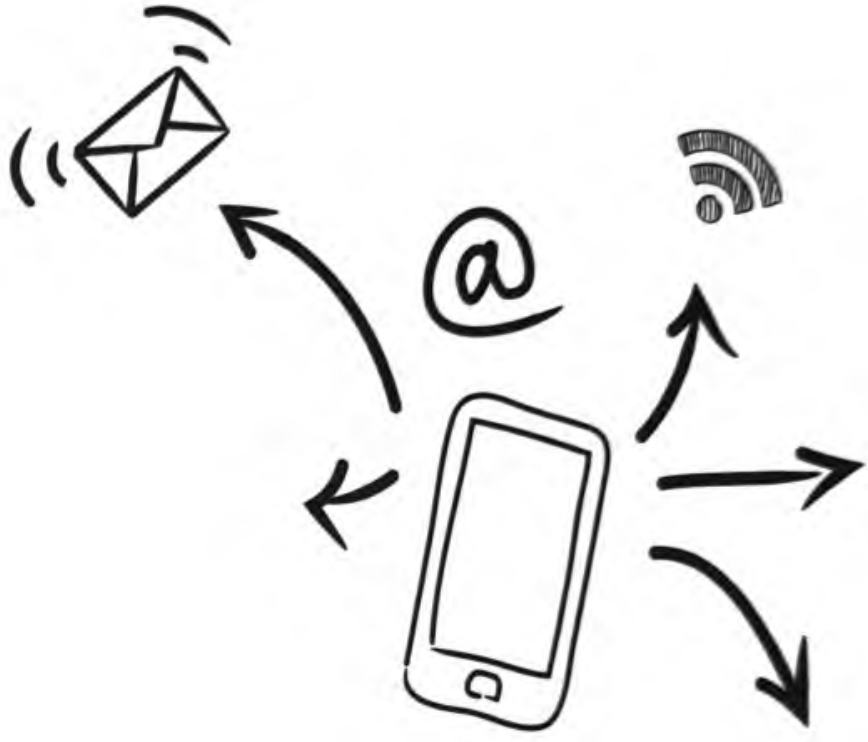
Sesim gittikçe daha da yükseldi.

"Bana bunu yaşatan sensin!"

2. Kitap

Hazel ve Aslan'ın hikayesi
kaldığı yerden devam edecek...

Depoyu aydınlatan dolunayın ışığıydı. Sanki bir fener gibi deponun içine yansıyordu. Elbisemin açıkta bıraktığı belimde soğuk parmaklarını hissettim. Solukları boynumu gıdıklıyordu. Beni hem üşütüyor hem de yakıyordu. Onu bu kadar yanımda hissederken nefes almayı unutmuştum.

"Nefes al, prenses," dedi. Kısık sesiyle kaşlarım çatıldı. Onu defalarca uyarlamama rağmen yine aynı kelimeyi kullanıyordu. Uyarısıyla derin bir nefes aldığımda küf ve toz kokusunu içime çekmiş oldum. Dişlerimi sıkarak, "Bana prenses deme, demiştim," diye onu uyardım. Parmak uçlarını parmak uçlarımdan başlayarak çıplak kollarımda gezdirdi. Bu ufak, yumuşak dokunuşu bile tüylerimi diken diken etmişti. Aynı şeyi omuzumdan parmak ucuma tekrarladı.

Silah, titrek parmaklarımın arasında oynuyordu. İlk defa silah tutuyordum. Avuçları parmaklarımı sardı ve daha kendinden emin durmamı sağladı. İri cüssesi beni arkadan sardı ve onunla beraber omuzlarımı dikleştirmemi sağladı. Artık küf ve toz kokusuna karışan bir kokusu vardı. Üzerindeki takımın yumuşak kumaşı tenimi okşuyordu. Bana doğru eğildi, saçlarımın arasından tenimi yakan sıcak nefesini hissediyordum.

"Bir nefes daha al," derken sesi biraz daha kısılmıştı. Başımı ondan destek almak için omzuna yasladım ve dediğini yaptım. Bir soluk daha aldım.

"Odaklan," dedi bu sefer. Bunu bir defa daha tekrarladı. Karşımdaki karanlık boşluğa baktım. Hiçbir şey göremiyordum. Emrine uydum ve karanlıktaki boşluğa odaklandım.

"Hazır olduğunda," dedi. Başımı salladım. Ellerini ellerimin üzerinden çektiğinde titremem gitmişti. Gözlerimi kıstım. O boşlukta ne olduğunu görmeye çalıştım. Neden buraya geldiğimizi düşündüm? Hazır olduğumda bedenini benden uzaklaştırdı.

Geriye doğru attığı adımlar boş depoda yankılanı-

yordu. Sahi, neden buraya gelmiştik? Benden birkaç adım uzaklaştığında kollarım ağrımıştı. Elimdeki silahı indirdim ve bir anlık cesaretle arkamı döndüm. Silahı ona doğrulttum.

Yüzüne yansıyan ay ışığından tüm mimiklerini görebiliyordum. Bana sanki bunu bekliyormuş gibi baktı. Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Hala kendinden emin duruyordu. Bunu yapamayacağımı biliyordu ve bekliyordu. Öyleyse beni niye buraya getirmişti? Buradan kim sağ çıkacaktı, kim ölü olacaktı? Madem bunu yapacağımı biliyordu, neden elime bu saçma aleti tutuşturmuştu.

"Hazır olduğunda, durma," dedi gür sesiyle. Sesi boş duvarlarda yankılandı ve kulağıma daha gür çarptı. "Hadi!" diye tekrarladı sanki delirmiş gibi. "Ben ne istediğimi biliyorum Hazel, sen ne istediğini biliyor musun?"

Gözlerim ay ışığı altında parlayan, deniz mavisi gözleriyle buluştu. Yüzünden silinen alaycı ifade yerini hüzne bıraktı. Onu birçok defa gergin, sinirli, mutsuz veya mutlu görmüştüm ama hiç hüzünlendiğine şahit olmamıştım. Aramızdaki silahı indirmeden yüzünü inceledim. Hala o kadar yakışıklıydı ki... Onu ilk gördüğüm günkü gibi kusursuzdu. Ama artık ona veda

etme zamanım gelmişti.

O, benim kanser hücrem olmuştu ve artık ondan kurtulmazsam tüm vücuduma yayılacaktı. Kalbimi yeterince işgal etmiş, çoktan zihnime girmişti.

Silahı kendime biraz yaklaştırdım. Aramızdaki mesafeden alabileceğini düşündüm. Filmlerde gördüğüm sahnelerdeki gibi tuttum. Silahla tek tecrübem de zaten o sahnelerden kaynaklanıyordu. Kendimi ondan en çok nefret ettiğim anı düşünmeye zorladım. Onun yaptığı suçların, günahların yanında benimki dünyayı bir beladan kurtarmak sayılırdı. Bana bunun için ödül vermeleri bile gerekirdi. Elimi havaya kaldırdım. Son kez gözlerimiz buluştu.

"Ne yapmak istediğini biliyorum," dedi sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi. "Sen cesur bir prensessin."

O kelimeyi duymamla boş depoda peşi sıra üç el silah sesi duyuldu. Parmağımın altında, baskı uyguladığımın farkında bile olmadığım tetikten parmağımı çektim. Vücudum soğumuştu, baştan aşağı ürperti geldi.

Odaya bir ölüm soğukluğu yayıldı.

Sesle beraber odadaki tüm lambalar aydınlandı. Çarpan ışık yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Burada tek değildik, bir şahit vardı!

1. Adele – First Love
2. Billie Eilish - Siz Feet Under
3. Fatma Turgut, Can Bonomo – Beni Tutmayın
4. Michael Buble - I Believe in You
5. Camila Cabello– Crying in the Club
6. Christina Aguilera – Candyman
7. Jessie J – Nobody's Perfect
8. Lauren Jauregui – Expectations
9. Duman – Beni Yak
10. Alicia Keys- Girl on Fire
11. Grace - You Don't Own Me
12. Gaye Su Akyol-Kırmızı Rüyalar
13. Pink – Secrets

1. Halsey – Not Afraid Anymore
2. Golden Earring – Radar Love
3. Leona Lewis – Bleeding Love
4. Camila Cabello – Consequences
5. Camila Cabello – Señorita
6. Urge Overkill – Girl, You'll Be a Woman
7. Teoman, Şebnem Ferah– İki Yabancı
8. Fifth Harmony – No Way
9. The Weeknd – Twenty Eight
10. Nil Karaibrahimgil – Ne Garip Adam
11. Adele – Set Fire to the Rain
12. Pink –Hustle
13. Olivia O'Brien - Hate U Love U